

<http://daotieuuu.blogspot.com/>

Mục lục

Chương 1: Vô Địch Thần Thương Lần Đầu Xuất Trận

Chương 2: Xuất Hành Cùng Song Nữ

Chương 3: Kỳ Biến Nơi Sơn Lâm

Chương 4: Lão Dân Thần Phá Đám Thanh Y Giáo

Chương 5: Tập Luyện Gian Khó

Chương 6: Luyện Tập Võ Công Trong Lòng Núi

Chương 7: Cuộc Tấn Công Bất Ngờ Của Thanh Y Giáo

Chương 8: Xuất Hành Đến Thiết Đà

Chương 9: Đoạn Kết

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vô Địch Thần Thương Lần Đầu Xuất Trận

- Ngọc nhi, người lại trốn đi đâu rồi ?

Mặc cho tiếng réo gọi của thiếu nữ. Một cậu bé trạc chừng 14,15 tuổi vẫn lủi người chạy đi rất nhanh. Cậu bé chạy một mạch gần 200 trượng mới dừng lại quay đầu ra sau nhìn. May sao không có ai đuổi theo cả.

Cậu bé cả mừng, bắt đầu đi xăm xăm về hướng mé tả. Nơi đó là nơi rất ít người dám đến, vì đó là một dãy các động lớn nhỏ gọi là "Mê động". Ai mà vào trong động này thì chẳng còn biết đường về. Không ngờ cậu bé lại dám đến nơi này mới thật là kỳ.

Lúc này cậu bé đã tiến đến một cái động nhỏ xíu nằm ở góc trong cùng của "Mê động". Do hình thể nhỏ nhắn nên cậu vào đó chẳng mấy khó khăn.

Cái động này thực ra lại chẳng ăn thông gì với các động khẩu kia. Vì thế nó chẳng khác gì một căn nhà bí mật để trú ngụ.

Tiêu Thanh Ngọc đã vào đến nơi. Cậu ngồi xuống một góc khuất lòi ra một quyển sách bằng da dê mỏng nhỏ cỡ một bàn tay.

Tiêu Thanh Ngọc nhìn ngắm quyển sách rất lâu. Quyển sách này đã rất cũ kỹ bên ngoài đề bốn chữ viết bằng nét thảo "Thần thương vô địch".

Tối qua, lúc chui vào trong động này, tình cờ Tiêu Thanh Ngọc phát giác ra quyển sách nằm ở trong một hộc đá nhỏ để ở góc động. Do trời đã

tối, nên cậu chưa kịp xem kỹ. Sáng nay. Vừa thức giấc Tiêu Thanh Ngọc đã trốn nhà ra đây lấy quyển bí kíp ra xem.

Tiêu Thanh Ngọc chậm rãi mở sách ra. Trong sách là những đồ hình vẽ các huyết đạo và cách luyện công. Tiêu Thanh Ngọc xem một hồi thì không hiểu ra sao cả. Cậu thấy cách thức luyện công trong bí kíp khác xa so với những gì cậu được đại sư tỷ Hồng Hoa dạy.

Tiêu Thanh Ngọc tuy rất ngạc nhiên, nhưng cậu tự nhủ có lẽ đây là môn võ công lợi hại nên cách thức luyện tập của nó phải khác với bình thường cũng nên.

Từ đó, cứ có thời gian rảnh rỗi là Tiêu Thanh Ngọc lại bí mật đến đây luyện tập.

Thời gian đầu, cậu không thấy có gì khác với bình thường. Nhưng từ tháng thứ sáu trở đi thì chuyện lạ phát sinh. Tiêu Thanh Ngọc phát hiện mỗi lúc cậu vận công thì cái của quý dưới quần của cậu lại dựng cờ. Ban đầu, Tiêu Thanh Ngọc còn cố chịu đựng, nhưng về sau, đầu ngọn trường thương vươn lên cứng ngắt cứ chọc liên tục vào phần y bên dưới khiến cho cậu rất khó chịu. Từ đó, cậu cởi trường ra luôn để tập môn công phu "Vô địch thân thương" cho dễ.

Thời gian qua đi. Đã hơn một năm luyện tập nội công trên bí kíp. Tiêu Thanh Ngọc cảm thấy nội công mình chẳng cao hơn bao nhiêu, nhưng ngọn trường thương bằng thịt của cậu thì lại phát triển hết sức lạ thường.

Tiêu Thanh Ngọc để ý mấy sư huynh đệ cùng tuổi sống chung với cậu thì thấy trường thương của bọn chúng rất ít khi vươn lên to cứng, và nếu có vươn cứng đi nữa cũng chỉ to cỡ 2/3 thanh trường thương của cậu mà thôi. Thật là quái dị.

Tiêu Thanh Ngọc bắt đầu lo lắng. Cậu không dám xuống suối tắm chung với bọn bạn nữa mà tìm một chỗ khuất để tắm một mình hoặc cậu

đợi đến đêm xuống mới ra suối tắm riêng.

Một hôm, khi Tiêu Thanh Ngọc đang tắm ở góc suối thì có tiếng chân người đi lại.

Tiêu Thanh Ngọc thất kinh vì đây là tiếng bước chân rất quen thuộc của đại sư tử Hồng Hoa.

Cậu vội núp vào trong góc khuất rồi ló đầu nhìn ra.

Bất ngờ, Hồng Hoa cởi bỏ y phục rồi bắt đầu bước xuống nước. Trong không khí oi bức của buổi tối nay thì việc tắm đêm thật là dễ chịu. Hồng Hoa lội đến ngang ngực rồi bắt đầu kì cọ thân thể. Nàng tắm rửa hết sức thoải mái và không ngờ rằng ở cách đó không xa có một cặp mắt đang say đắm nhìn mình.

Tiêu Thanh Ngọc càng nhìn càng thấy cuốn hút. Cậu không ngờ đại sư tử lại có thân hình tuyệt mỹ đến vậy. Cái thứ lấp ló bên trên mặt nước kia của đại sư tử sao mà no tròn và trắng như tuyết thế không biết.

Tiêu Thanh Ngọc nuốt nước miếng ừng ực. Cậu chỉ muốn xông ra cắn lấy một cái trên nhũ phong của đại sư tử mới thoả dạ.

Tuy nghĩ thì nghĩ vậy. Nhưng có cho vàng cậu cũng không dám làm thế vì đại sư tử võ công rất cao mà lại dữ dằn kinh khủng.

Tiêu Thanh Ngọc đứng đằng xa ngắm nghía một lúc, quân tử kiểm dưng cờ và bắt đầu rỉ ra một chút chất nhờn.

Nhưng đột nhiên cậu chợt nhớ đến một việc quan trọng. Y phục của cậu để ở trên bờ rất gần với chỗ để y phục của đại sư tử. Nếu bất thành lĩnh sư tử của cậu phát giác ra thì chỉ có nước chết.

Tiêu Thanh Ngọc biết thân nên không dám ở lại nhìn trộm nữa mà từ từ lùi dần vào sát bờ và hướng đến chỗ để y phục của cậu.

Khổ thay, khi Tiêu Thanh Ngọc chỉ còn mấy bước nữa thì đến được đồng quần áo thì đột nhiên có tiếng bước chân của người thiếu nữ từ ngoài suối đi vào.

Tiêu Thanh Ngọc hồn vía lên mây chẳng còn suy nghĩ thiệt hơn gì nữa vội lao người đến ôm hết y phục rồi phóng chạy.

Cậu chạy rất nhanh và hết sức nhẹ nhàng vì sợ người đại sư tử phát hiện ra. Khi về đến phòng rồi mà vẫn không thấy ai đuổi theo Tiêu Thanh Ngọc mới hết sợ hãi. Cậu vội đốt đèn lên rồi lấy y phục ra để mặc.

Nhưng cậu bé lại bị một phen kinh hãi vì y phục của cậu lại có lẫn cả y phục của người đại sư tử ở trong đó. Tiêu Thanh Ngọc hiểu ra vì cậu quá sợ nên đã ôm cả y phục của người đại sư tử ở gần đó mà chạy. Bây giờ thì Tiêu Thanh Ngọc không biết làm sao. Nếu cậu quay lại chỗ cũ thì chắc chắn không ổn. Còn nếu để bộ y phục này ở đây thì cũng không xong. Vò đầu, bứt tai một hồi cuối cùng cậu bé quyết định mang bộ y phục này ra phía sau vườn chôn kín.

Cậu vừa chôn xong thì chợt nghe thấy có tiếng keng đánh âm âm ở đằng trước. Hình như có kẻ đột nhập vào nhà bị phát hiện nên mọi người mới gõ keng như thế.

Tiêu Thanh Ngọc kinh ngạc vội quay người vào nhà, nhưng cậu mới chạy được vài bước thì chợt thấy một bóng trắng từ trong nhà chạy ngược ra vườn.

Tiêu Thanh Ngọc vội thét lên một tiếng vung tay đánh 1 chưởng vào bóng trắng.

Bóng trắng bị bất ngờ không tránh kịp, nhưng y chỉ bị khựng lại một chút rồi tiếp tục lao người đi.

Đằng sau có 3 người đàn ông lực lưỡng và hai cô gái chạy tới. Họ vội hỏi Thanh Ngọc xem kẻ đột nhập nọ chạy đường nào. Thanh Ngọc khuôn mặt kinh hãi vội chỉ tay về phía trước trong lúc toàn thân rung động.

Khi mọi người đuổi theo rồi cậu bé mới lấy lại bình tĩnh vội chạy theo sau. Mọi người sục sạo suốt đêm nhưng không thấy gì nên quay trở về.

Đến sáng, Tiêu Thanh Ngọc bắt đầu tìm kiếm đại sư tỷ Hồng Hoa thì không thấy nàng ta đâu. Cậu ra bên bờ suối cũng không thấy dấu vết. Tiêu Thanh Ngọc rung mình nhớ lại hình như bóng trắng đêm qua bị cậu đánh trúng một chưởng chính là đại sư tỷ.

Tiêu Thanh Ngọc lo lắng vội ra phía sau vườn nhìn ngó. Cậu đoán chắc đại sư tỷ đã trốn đâu đó ở "Mê động" mà thôi.

Tiêu Thanh Ngọc nghĩ vậy vội tiến về phía "Mê động". Vừa đi vừa nhìn ngó. Chẳng mấy chốc cậu đã phát hiện dấu chân của đại sư tỷ và bắt đầu lần theo.

Khi cậu đến trước một động khẩu thì thấy thân hình của đại sư tỷ đang ngồi khuất sau khe cửa đá.

Tiêu Thanh Ngọc nhẹ nhàng bước vào thì Hồng Hoa vẫn còn đang ngủ.

Cậu ngắm nghía thân hình loan thể tuyệt đẹp của Đại sư tỷ mà phát thèm. Cậu biết suốt hôm qua đại sư tỷ của mình đã bị một phen kinh hoàng nên mới mệt mỏi ngủ thiếp đi như vậy.

Nhìn sư tỷ ngủ với đôi nhũ phong lên xuống nhịp nhàng theo từng hơi thở thật là khuyến rũ làm sao. Tiêu Thanh Ngọc còn nhận thấy lớp rừng cây

thiên nhiên dài mịn và đen bóng lộ rõ dưới làn da trắng bạch mê người ở bên dưới thân của người sư tử xinh đẹp mỹ lệ.

Cái khe hồng hồng ẩn lộ ở bên dưới khu rừng cây gần tiểu khúc khiến cho Tiêu Thanh Ngọc mới nhìn thấy phải choáng váng mặt mày, hai má đỏ bừng, trái tim đập mạnh thành thịch.

Tiêu Thanh Ngọc chịu không nổi sự khuyển rũ của thân thể ngọc ngà nọ liền rón rén bước lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh.

Với khoảng cách này chẳng những cậu có thể nhìn mọi thứ thật rõ hơn mà mũi của cậu cũng ngửi được thứ hương thơm hấp dẫn từ người đại sư tử toả ra.

Đột nhiên, thiếu nữ chợt cự người rồi tỉnh dậy. Nàng thất kinh vì thấy ai đó đang ngồi rất gần mình nên vội vùng chường đánh liền.

Thật đúng là "gieo nhân nào, gặt quả nấy". Lúc tối Tiêu Thanh Ngọc đánh cho người ta một chưởng thì giờ đây lại bị đánh lại một chưởng.

Cũng may, chưởng lực do Hồng Hoa đánh ra trong lúc bất ngờ nên kinh lực chưa đủ mạnh. Tuy vậy, thân hình Tiêu Thanh Ngọc cũng bị dội bật vào tường, ngã ra đau đớn.

Hồng Hoa đánh xong mới nhận ra người bị đánh là tiểu sư đệ Tiêu Thanh Ngọc.

Nàng hốt hoảng quên cả tình trạng bản thân vội chạy lại đỡ cậu bé lên nói lớn:

- Đệ có sao không ? Mau tỉnh lại.

Tiêu Thanh Ngọc bị đánh đau điếng, nhưng cậu không ngờ nhờ vậy mà lại được đại sư tử ôm vào lòng, khiến cho cậu khoái sướng tê người.

Tiêu Thanh Ngọc giả vờ nhắm mắt nằm bất động để được hưởng sự êm ái của vòng tay mỹ nữ và cái cảm giác tê tê khi một bên cánh tay cậu tiếp xúc với một bên trái đào tiên mịn màng.

Hồng Hoa thì ngược lại rất lo lắng. Nàng không hiểu tại sao chỉ với một chương vừa rồi mà cậu bé Tiêu Thanh Ngọc lại bất tỉnh lâu đến vậy.

Là một người am hiểu y thuật. Vì vậy sau một lúc bồi hồi, Hồng Hoa đã bình tĩnh trở lại đưa tay bắt mạch cậu tiểu đệ.

Vừa may sao, khi cách tay nàng vừa chạm đến cổ tay cậu bé thì Tiêu Thanh Ngọc đã cực cự tỉnh dậy.

Hồng Hoa mừng rỡ vội đặt cậu bé ngồi tựa vào mình. Tiêu Thanh Ngọc bấy giờ đã mở mắt. Lưng cậu tiếp xúc với một bên tay của thiếu nữ còn người nàng thì ở phía sau của cậu nên Tiêu Thanh Ngọc không sao nhìn ngắm được những đường cong quyến rũ của mỹ nhân nữa.

Tiêu Thanh Ngọc rên rỉ một cách cố ý rồi lên giọng trách móc. Lời nói của cậu khiến cho Hồng Hoa đâm ra hoang mang quên mất nàng đang loã thể không còn mặc chút quần áo gì.

Tiêu Thanh Ngọc trong lúc nói chuyện đã quay người lại. Bấy giờ thì toàn bộ những gì kín đáo của người đại sư tỷ đều đã ở trong tầm ngắm của cậu rồi. Với tư thế này Hồng Hoa như đang ôm Tiêu Thanh Ngọc vào lòng.

Nhưng Hồng Hoa không để cho cậu bé được hưởng sự ưu ái lâu đến thế. Nàng bất thần tát một bạt tai vào má cậu bé rồi đứng phắt dậy, giận dữ:

- Người ! Người .. Người lại dám vô lễ thế ư ?

Thì ra Tiêu Thanh Ngọc do quá say mê thân hình loã thể của người ngọc nên đã chú tâm nhìn vào người nàng quá kỹ. Điều này đã khiến cho Hồng Hoa phát hiện ra tình trạng loã thể của bản thân Nàng tát tai của tiểu đệ như

vậy là còn nhẹ, nếu là kẻ khác thì nếu không bị giết chết thì cũng bị móc đôi mắt ra chứ chẳng chơi.

Tiêu Thanh Ngọc bị đánh đau quá chảy cả nước mắt. Cậu thấy đại sư tử giận dữ thì làm bộ khóc bù lu bù loa rồi kể lể đủ thứ oan ức của mình.

Hồng Hoa vẫn quay lưng lại phía cậu bé rồi lạnh lùng ra lệnh:

- Người mau về trang lấy y phục của ta ra đây ! Đừng có mà ngồi đó khóc lóc nữa.

Tiêu Thanh Ngọc liếc nhìn thân hình trắng nõn nà phía sau của đại sư tử rồi giọng giận dỗi:

- Đệ không đi ! Mặc kệ tỷ. Ai biểu tỷ đánh người ta làm gì,

Nói xong, cậu bé đảo người đi ra khỏi động khẩu.

Hồng Hoa kinh hoảng vội quay người lại gọi lớn:

- Đệ hãy đứng lại đó. Có gì chúng ta còn thương lượng mà!

Tiêu Thanh Ngọc không quay người lại. Cậu lên giọng:

- Bây giờ tỷ còn định thương lượng chuyện gì ? Tỷ đừng có giờ trò lừa gạt trẻ con tiểu đệ không mắc lừa đâu.

Hồng Hoa biết mình đang bị cậu bé bắt bớ. Nhưng nàng đang ở thế yếu nên gượng gượng nhỏ giọng nói:

- Thôi mà ! Chúng ta là tỷ đệ với nhau. Bây giờ đệ có khó khăn gì cần giải quyết thì đưa ra đi.

Tỷ tỷ sẽ nhất quyết thành toàn cho đệ có được hay không ?

Tiêu Thanh Ngọc hài lòng quay người lại nói. Thế này thì còn được. Bây giờ đệ có một việc muốn nhờ tỷ giải quyết. Nếu tỷ làm được thì đệ quyết không sai lời sẽ đi lấy quần áo cho tỷ ngay.

Hồng Hoa bây giờ đã biết thân. Nàng không dám quát nạt khi Tiêu Thanh Ngọc nhìn ngó cơ thể mình. Hồng Hoa hỏi:

- Đệ nói đi ! có chuyện gì ?

Tiêu Thanh Ngọc thở dài cúi đầu rầu rĩ:

- Đây là chuyện rất tế nhị. Đệ bị gần nửa tháng nay mà không dám nói chuyện này với ai. Bây giờ có tỷ là người am hiểu y đạo. Đệ muốn cầu xin tỷ giúp cho.

Lời nói và vẻ mặt của Tiêu Thanh Ngọc rất chân thật và đầy cảm xúc. Điều này khiến Hồng Hoa đỡ mặc cảm nàng là người đang bị lợi dụng. Hồng Hoa nói:

- Đệ có gì cứ nói đi ! Tỷ mà giúp được nhất quyết chẳng từ nan!

Tiêu Thanh Ngọc mừng rỡ. Cậu vội vàng cởi bỏ y phục trước đôi mắt ngỡ ngàng của mỹ nhân.

Hồng Hoa kinh ngạc đến tròn mắt. Nàng càng ngạc nhiên và xấu hổ hơn khi thấy cái cục nợ của cậu bé đang sừng cồ chình thẳng về phía người nàng.

Tiêu Thanh Ngọc xấu hổ nói:

- Tỷ xem ! Cái này của đệ không hiểu sao gần đây cứ bị như vậy hoài. Đệ làm mọi cách mà nó vẫn không thể nào trở lại bình thường. Không biết có phải do đệ bị chuyện gì không ?

Hồng Hoa ngượng ngáp quay mặt đi không dám nhìn vào cái thứ quái quỷ nọ. Nàng bối rối không biết làm gì, nói gì bây giờ.

Tiêu Thanh Ngọc bước lại kéo đại sư tử ngồi xuống. Cậu nắm một bên bàn tay của đại sư tử rồi đặt nó ngay vào tiểu huynh đệ đang sừng sừng của mình rồi giữ ở đó.

- Tỷ sờ thử xem ! Có phải là nó bị sừng không ?

Hồng Hoa ngượng lắm. Nhưng nàng cũng cố gắng sờ thử cái thứ nọ. Nàng sờ một lúc thì bất giác trở nên hứng thú. Thế là mỹ nhân ngồi quay mặt lại vừa nhìn ngắm vừa vuốt ve cái khúc thịt nóng cứng ở trong tay mình.

Tiêu Thanh Ngọc ngất ngây vì sướng. Đây là lần đầu tiên tiểu huynh đệ của cậu được một bàn tay mỹ nhân chăm sóc. Cái cảm giác từ bàn tay mềm mại của mỹ nhân truyền vào thân tiểu huynh đệ làm cho cậu thấy phê phê làm sao.

Hồng Hoa cũng vậy. Nàng bắt đầu cảm thấy thân hình nóng bừng. Hai thứ trái cây phía trước ngực cứ từ từ nở lớn và bứt rứt khó chịu. Âm ngọc động bên dưới thì chịu kích thích của bản thân cũng đã bắt đầu âm thầm rỉ ra chút nước hoa lộ trong vắt.

Tiêu Thanh Ngọc nhắm mắt thì thoà:

- Tỷ tỷ ! cái này của đệ bị làm sao vậy ?

Tiêu Thanh Ngọc tuy biết y lý. Nhưng cái chuyện nam nữ này thì nàng cũng mù tịt. Nàng không biết làm sao để trả lời cho cậu tiểu đệ nên cứ ầm ừ rồi nói nhỏ:

- Ta đang kiểm tra. Người hãy bớt cái miệng đi !

Tiêu Thanh Ngọc nói nhỏ:

- Tỷ cứ kiểm tra đi. Nhưng để tiểu đệ thay đổi tư thế một chút.

Rồi không để Hồng Hoa kịp có ý kiến. Tiêu Thanh Ngọc đã chồm người ngồi ngay vào lòng nàng rồi vòng tay ôm lấy thân hình mỹ nhân.

Hồng Hoa ngượng ngập lắm, nhưng tay nàng đang bận vuốt ve cái cục thịt kia thì nàng còn có gì mà từ chối vòng ôm của cậu tiểu đệ.

Thế là trong động khẩu chỉ còn những âm thanh hỗn hể phát ra của hai cơ thể thanh tân đang trong giai đoạn động dục.

Nước hoa lộ cử thể mà chảy ra bôi trơn tru phía đầu ngọn trường thương nơi chỗ kín của cậu nhỏ, còn ở dưới nền đá thì âm ngọc lộ của Hồng Hoa cũng đã trào dâng mà làm ướt át ngay phía chỗ nàng đang ngồi.

Tiêu Thanh Ngọc đã ngậm một bên nhũ phong của mỹ nhân mà mút một cách say sưa.

Bàn tay còn lại của cậu thì đang nặn vắt cái thứ phong nhũ bên kia khiến nó biến hóa ra các hình thể tròn méo khác nhau. Điều đó làm cho cả người mỹ nhân run lên vì sướng.

Hai người người thì bóp lấy nhũ phong rồi lại mút lấy nó, kẻ khác lại sờ nắn mâm mê con quái vật kỳ lạ dài cả gang tay này. Hành động của họ mỗi lúc một trở nên gấp gáp và cấp thiết hơn. Cuối cùng thì dục tính đã chiến thắng bản năng tự vệ của thiếu nữ. Hồng Hoa đã nằm ngửa ra nền đá để thân hình của cậu tiểu sư đệ phủ phục trên người nàng. Ái ân tăng lên vùn vụt khi tiểu huynh đệ nóng nảy xông phá tiến vào mở rộng khe đào nguyên thần bí nơi cửa mình mỹ nhân.

Hồng Hoa thở dồn dập vì cơn sướng cứ mỗi lúc một gia tăng. Nàng nằm ngửa, hai chân giang ra để quân tử kiểm của cậu nhỏ thoải mái xâm nhập

vào âm phong động của mình.

Tiêu Thanh Ngọc đã làm chủ thân thể ngọc ngà của người thiếu nữ. Cậu lấy thể thúc một phát thật mạnh làm tan rã hoàn toàn thành trì mong manh nơi âm động thần bí của sư tử Hồng Hoa.

Hồng Hoa thiếu nữ rú lên vì đau, đã nhận biết bản thân đã trở thành đàn bà, nhưng đồng thời với nó là cơn khoái ngất ngưng. Cái nơi thần động bí hiểm của nàng như bị lèn chặt bởi một thứ rất chi to lớn và nóng hôi hổi. Hồng Hoa thiếu nữ hiểu rõ tiểu huynh đệ của hã đã nằm gọn trong người nàng rồi.

Hồng Hoa là thiếu nữ trinh nguyên. Nàng chưa từng quan hệ với bất kỳ một nam nhân nào nên không biết được tên tiểu huynh đệ kia của Tiêu Thanh Ngọc thuộc loại to lớn bất thường.

Nhưng mặc kệ mọi chuyện. Cơn khoái sướng lại bắt đầu rồi khi mà ác tặc dúi thịt tiểu huynh đệ của Tiêu Thanh Ngọc đã thông tỏ đường đi lối về và đang ra vào liên tục trong âm động mềm mại, trắng hồng và rất sít sao của nàng.

Hồng Hoa sướng quá vừa rú liên hồi những âm thanh vô nghĩa và đứt đoạn, vừa giật người xuống nền đá đùng đùng.

Tiêu Thanh Ngọc hai tay bợ lấy hai bên eo lưng thon nhỏ của người đại sư tử xinh đẹp trong lúc tiểu huynh đệ của cậu liên tục đập xuống như muốn chẻ vỡ cái cối thịt mềm mại nọ.

Phần tiếp giáp nơi hạ thể của cả hai bị họ đồn dập liên tục đập vào nhau vang lên những âm thanh liên tu bất tận. Thêm vào đó là tiếng óc ách của hoa ngọc lộ nơi chỗ tiếp giáp khăng khít đó bị áp lực đồn nén từ hai thứ khí cụ đặc dị bằng thịt khiến cho cuộc ái ân trở nên cực kỳ dữ dội và kích thích mạnh mẽ dục tính của cả hai càng lúc càng tăng cao.

Hồng Hoa đã chịu hết nổi. Cơ sướng bùng nổ trong nội thể nàng khiến mỹ nhân rú lên ôm cứng lấy thân hình Tiêu Thanh Ngọc buột cậu phải giữ nguyên vị trí trường thương của mình trong âm phong động của nàng.

Từng dòng âm dịch liên tục chảy ra cùng với những co bóp dữ dội của âm động người thiếu nữ lên toàn thân thanh trường thương khiến Tiêu Thanh Ngọc sướng khoái ngây ngất.

Hồi lâu sau, bão tố đã tan. Hồng Hoa đã xuất hết dịch chất ra ngoài rồi nhưng âm động của nàng vẫn còn đang chiếm giữ lấy thanh trường thương nhất định không buông.

Tiêu Thanh Ngọc áp môi mình vào khoe môi anh đào của mỹ nhân. Nụ hôn đến khiến thân hình cả hai run động nhẹ. Hai tay mỹ nhân ôm choàng lấy lưng cậu bé trong lúc song ma thủ của cậu lại đang mê mải thám hiểm phong đồn mỹ diệu phía dưới thân mỹ nhân.

Tiêu Thanh Ngọc từ từ ngồi dậy. Cậu bắt đầu tiếp tục hiệp hai với mỹ nhân. Thân hình mỹ nhân bắt đầu run rẩy trong nhịp ái ân.

Hai người lại bắt đầu đưa nhau lên đỉnh vu sơn. Hồng Hoa đâu biết được Tiêu Thanh Ngọc đã luyện thành "Thần thương vô địch" nên cho dù cậu có sướng ngất cũng chẳng bao giờ bị ra khí. Vì thế Tiêu Thanh Ngọc có thể liên tục công thành phá lũy nơi âm động mỹ nhân mà không hề biết thúc thủ là gì.

Hồng Hoa chỉ có thể cầm cự đến hiệp thứ ba thì đã mệt nhoài không sao tái chiến được. Nàng đành năn nỉ cậu tiểu sư đệ hãy tha cho nàng dừng để âm động của nàng phải xúc động ra âm khí lần nữa.

Tiêu Thanh Ngọc vẫn còn rất sung sức. Nhưng cậu thấy mỹ nhân đã quá mệt và hạ thể dính đầy nước hoa ngọc lộ do cơ thể cả hai tiết ra nên đành ngừng lại.

Hai người ngồi nói chuyện với nhau một lúc nữa. Hoá ra đêm qua Hồng Hoa bị mất y phục nên nàng đành phải trần truồng chạy trở về phòng. Không ngờ khi nàng vừa vào đến trước sân thì bị hai người hộ vệ trang phát giác. Hồng Hoa đang trong tình trạng lỏa thể thì làm sao dám dừng lại để đối thoại. Vì vậy nàng phải phóng người ra phía sau vườn trốn đi.

Tiêu Thanh Ngọc nghe xong câu chuyện vừa thấy thương nàng mà lại vừa buồn cười. Tiêu Thanh Ngọc thầm nghĩ nếu không vì chuyện này thì làm sao cậu được chiếm hữu một tuyệt phẩm âm động hiếm có như vậy nơi người đại sư tử Hồng Hoa.

Còn Hồng Hoa cô nương thì sau khi kể xong câu chuyện lại phát giác ra nụ cười kỳ bí trên miệng cậu tiểu sư đệ nhỏ tuổi thì chợt nghĩ ra một chuyện đột nhiên kêu lên giận dữ:

- Người, có phải người đã rình xem ta tắm rồi nhân đó lấy đi y phục của ta không ?

Tiêu Thanh Ngọc không ngờ Hồng Hoa tỷ tỷ lại tinh ranh đến mức đó, nhanh chóng đoán ra sự việc của cậu. Khuôn mặt Tiêu Thanh Ngọc thoát cái trở nên bối rối, miệng không nói lên lời:

Hồng Hoa nhìn vào khuôn mặt đang biến sắc của cậu nhỏ thì đoán ra việc mình nói vừa rồi là đúng lắm rồi. Bất giác nàng cảm thấy uất ức vô tả. Con người nàng sao lại để người ta dễ dàng lừa gạt như thế. Thật là quá tội nghiệp mà.

Tiêu Thanh Ngọc thấy Hồng Hoa tỷ tỷ không những không giận dữ đánh mình mà còn trở nên sầu muộn thì vội lên giọng an ủi và vuốt ve thân hình mỹ nhân.

Thế rồi cậu lần lượt kể lại câu chuyện của cậu đêm qua. Thực tế sự việc xảy ra không phải là do cậu cố ý mà có. Mong rằng tỷ tỷ nghe xong đừng

có giận dữ hay khóc lóc nữa, có thể do đây cũng là duyên phận của hai người.

Hồng Hoa nghe cậu nhỏ kể lẽ một hồi cũng từ từ nguôi ngoai. Hiện tại hai người bọn họ đã hòa vào làm một rồi. Việc xảy ra trong quá khứ cũng chẳng thể sửa chữa được nữa. Thôi thì đành để nó qua đi thôi.

Thế rồi sau đó, Tiêu Thanh Ngọc quay lại trang viện tìm lấy y phục cho Hồng Hoa. Khi đã có y phục rồi. Hồng Hoa liền giục Tiêu Thanh Ngọc cùng về trang. Hai người quay trở lại trang, nhưng lần này Hồng Hoa không còn đi đứng được như bình thường nữa vì âm động của nàng vừa bị mất trinh. Hồng Hoa vừa đi vừa nhăn nhó vì đau và phải nhờ cậu tiểu sư đệ dìu đỡ mới có thể về được đến phòng.

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Xuất Hành Cùng Song Nữ

Trong những ngày sau đó, Hồng Hoa bén mùi ái ân nên bí mật gọi cậu tiểu sư đệ Tiêu Thanh Ngọc về phòng riêng của nàng để vầy cuộc truy hoan. Hai người ngụp lặn trong ái ân không biết mệt mỏi là gì. Tiêu Thanh Ngọc vô cùng sung sướng vì được chiêm ngưỡng, vuốt ve và giao hoan cùng người đại sư tử xinh đẹp. Hai người càng lúc càng trở nên khao khát lẫn nhau. Đặc biệt là Hồng Hoa. Nàng luôn cảm thấy thiếu thốn và khó chịu khi cái âm động thường nhật của nàng trước nay luôn được phong bế giờ đây vì trường thương của Tiêu Thanh Ngọc mà động thất phân khai. Mà trò đời cái thứ đó đã phân khai rồi thì thiếu thốn trường thương lại đâm ra khó chịu. Vì thế, từ một thiếu nữ đoan trang và hiền thực, Hồng Hoa đã trở nên một nữ nhân tràn đầy dục tính. Nhưng không phải ai ai cũng khiến nàng động dục được mà chỉ có một mình Tiêu Thanh Ngọc mới khiến cho nàng nhớ nhung và thèm muốn mà thôi. Rõ là khổ sở đối với một cô nương chưa chồng mà lại thích đi đêm.

Như hôm nay, sau cuộc truy hoan. Hồng Hoa vẫn còn ôm lấy thân hình của tiểu đệ. Nàng hiện giờ đâm ra có cái sở thích kỳ dị là mỗi lần chung đụng, chỉ đến lúc trường thương kia đã nghèo ra mềm ẻo thì mới chịu thôi. Còn như, dù là nó đã phóng ra dịch chất nhiều mấy đi nữa mà vẫn còn đang cứng rắn thì đổ ai có thể bảo nàng buông tha cho cái trường thương mắc toi kia.

Tiêu Thanh Ngọc thấy trời đã sáng tỏ liền lồm cồm ngồi dậy. Nhưng mà Hồng Hoa đã giơ tay đẩy cậu ngã xuống rồi nói:

- Đệ hãy nằm yên một lúc nữa. Trời còn sớm mà.

Tiêu Thanh Ngọc mỉm cười lật thiếu nữ nằm ngửa ra rồi đưa tay vuốt ve đôi nhũ phong no tròn của nàng. Đã gần tháng nay hai người gần gũi nhau vậy mà đôi nhũ phong của Hồng Hoa vẫn không hề xấu đi và hai thứ trái cây hồng hồng vẫn nhỏ xinh hết và đem lại cho cậu nhiều khoái cảm mê mê.

Tiêu Thanh Ngọc hít ngửi mùi da thịt nồng nàn và khát khao cúi xuống hôn khắp thân hình tỷ tỷ.

Hai người chuẩn bị tái chiến thì ở ngoài cửa chợt có tiếng gọi lớn:

- Hoa cô nương ! có người từ Thiên Đà đến.

Hồng Hoa vội vàng ngồi dậy. Nàng nhanh chóng quơ lấy y phục mặc vào rồi nói nhỏ:

- Tiểu đệ hãy đi ra cửa sau nhanh lên. Ta phải chuẩn bị đón tiếp người của bốn môn. Không thể để họ chờ đợi được.

Hồng Hoa mở cửa đi ra trong khi đó Tiêu Thanh Ngọc cũng vội lui về phòng mình.

Trong đại sảnh có một bọn 2 nam, 3 nữ đang ngồi nói chuyện. Thấy Hồng Hoa ra mọi người đều đứng dậy chào. Hồng Hoa lên tiếng đáp lễ rồi ra dấu cho mọi người ngồi xuống.

Ở trong gia trang này Hồng Hoa có bối phận cao nhất. Kể đến là nữ nhân mặc y phục tím tên gọi Lý Thiên Hoàn. Lý Thiên Hoàn đưa tay giới thiệu mọi người.

Nam nhân khuôn mặt trắng trẻo cỡ độ tam tuần tên gọi Hồ Giang Thi, là một kiếm khách khá nổi danh trên giang hồ trong mấy năm trở lại đây. Nam nhân còn lại trẻ hơn một chút, tên gọi Thiết Tùng, chừng 20 mười mấy tuổi.

Khuôn mặt gã tuấn tú nhưng lạnh lùng. Còn hai thiếu nữ thì người mặc áo xanh là Thiên Kiều, người mặc áo đỏ là Hoàng Ty. Cả hai đều lưng đeo kiếm, nhan sắc vô cùng khuyến rũ.

Hồng Hoa đã từng gặp mặt hai thiếu nữ này và biết võ công của họ rất lợi hại. Trên giang hồ cả hai được đặt cho danh hiệu là Song sát tiên tử vì hai người ra tay rất độc ác và khó kẻ nào thoát chết dưới tay bọn họ.

Hồng Hoa đoán chừng sư phụ có việc quan trọng nên mới cử hai thiếu nữ này đến đây. Nàng đưa mắt nhìn cả hai thăm dò.

Thiên Kiều rút trong tay áo ra một tấm thiết lệnh rồi chuyển cho Hồng Hoa.

- Hoa tỷ tỷ hãy xem thiết lệnh trước rồi hãy nghe khẩu dụ của sư bá.

Hồng Hoa cầm thiết lệnh lên xem qua rồi nói:

- Đây đúng là thiết bài của sư phụ ta. Hai vị hãy truyền khẩu dụ đi !

Thiên Kiều đưa mắt cho Hoàng Ty. Nàng này lấy trong người ra một phong thư đọc to cho mọi người cùng nghe. Nội dung trong thư yêu cầu Hồng Hoa phải lập tức giao ngay các thiếu niên trong trang từ 15 tuổi trở lên cho hai người Thiên Kiều và Hoàng Ty dẫn đi. Ngoài ra nàng còn phải thu nhận thêm 5 tiểu tử trẻ tuổi nữa vừa được đưa đến.

Hồng Hoa nghe qua thì chấn động. Nàng biết Tiêu Thanh Ngọc đã 15 tuổi 2 tháng. Nếu chiếu theo quy định thì Tiêu Thanh Ngọc khó mà được ở bên nàng thêm nữa. Đây là một chuyện có năm mơ nàng cũng không nghĩ ra.

Nhưng diễn biến trước mắt xảy ra quá nhanh. Các thiếu niên trong trang đều được đưa đến và có hơn 10 người đủ điều kiện theo quy định bị dẫn đi. Trong số này có cả Tiêu Thanh Ngọc. Cậu bé trước khi đi còn quay đầu

nhìn lại người đại sư tử xinh đẹp. Cậu biết rằng rồi đây hai người khó mà gặp lại nhau. Đôi mắt cậu bất giác cay xè. Tiêu Thanh Ngọc lùi thối đi theo đoàn người lên đường.

Đoàn người đi từ sáng đến tối mịt thì đến một gia trang nhỏ nằm gần cạnh bên bờ sông. Thiên Kiều dẫn cả bọn vào trang ăn uống và nghỉ ngơi.

Trang viện này vốn là một cơ sở bí mật của Thiết Đà môn. Nơi đây vừa là trạm giao liên lại vừa là chỗ nghỉ chân cho các nhân vật cấp cao của Thiết Đà môn đến trú ngụ.

Bình thường ít khi nào Song sát tiên tử lại đến nơi này. Hai nàng vẫn thích cư ngụ ở nơi khách điểm hơn vì vừa thuận lợi ăn uống lại đỡ mất công dè chừng tai mắt dòm ngó mỗi lúc xuất nhập ra ngoài.

Thế nhưng lần này do hai nàng phải dẫn theo một đám thiếu niên đông đảo nên không thể tùy tiện vào ở trong một quán trọ cho được. Tất yếu nếu làm thế sẽ gây nghi ngờ cho các nhân vật giang hồ đến ngụ ở đó. Vì thế Thiên Kiều và Hoàng Ty sau một hồi bàn bạc mới quyết định đưa bọn nhỏ và mọi người đến đây.

Sau khi ăn uống nghỉ ngơi, Thiên Kiều gọi Thiết Tùng ra sân khảo sát võ công các tiểu hài tử để tiện bề sắp xếp. Không ngờ nàng và Thiết Tùng kiểm tra một lúc mới nhận ra trong cả bọn chỉ mình Tiêu Thanh Ngọc võ công kém nhất nên bị Thiết Tùng đánh trúng nhiều chỗ kêu lên oai oái.

Thiên Kiều tức giận đưa mắt nhìn Hoàng Ty nói:

- Thật không hiểu nổi tại sao sư bá lại trao quyền đào luyện võ sinh nhập môn cho Hồng Hoa cô nương. Võ công của tên tiểu tử kia thật là tệ hại. Ty có cảm giác gã chẳng học được tí gì từ hơn 5 năm qua.

Hoàng Ty đưa mắt nhìn Tiêu Thanh Ngọc rồi nói:

- Tên tiểu tử kia muội thấy cốt cách không tồi. Có điều dường như gã chưa được sự chỉ điểm đúng cách. Hiện tại, muội nghĩ chúng ta nên giao lộ nhóc này cho hai người Hồ Giang Thi và Thiết Hùng dẫn về Thiên Đà trước còn chúng ta sẽ đưa tên nhóc này đến chỗ sư phụ một chuyến.

Thiên Kiều có vẻ không đồng tình. Nhưng nàng biết Hoàng Ty tâm tư rất sắc sảo và đã có nhiều quyết định rất sáng suốt. Vì vậy, Thiên Kiều đành tạm nghe lời Hoàng Ty một phen.

Ba người ngày đi đêm nghỉ, chẳng mấy chốc đã vượt được hơn mấy dặm đường. Ba người lúc này vừa đi đến bên một hẻm núi thì bất thần đất đá từ bên trên đổ xuống ầm ầm.

Thiên Kiều, Hoàng Ty thân thủ nhanh nhẹn vội phóng vọt lên phía trước để lẩn tránh. Riêng có Tiêu Thanh Ngọc vì võ công kém hơn nên đành đứng nép vào một bên vách đá để tránh. May sao, chẳng có tảng đá nào rơi xuống đầu cậu. Tiêu Thanh Ngọc vững dạ leo lên những tảng đá lớn chắn đường để sang phía bên kia.

Chợt những âm thanh vũ khí va chạm nhau ác liệt làm cậu bé kinh hãi. Tiêu Thanh Ngọc đoán chắc bọn người nọ đã phục binh ở đây để đón đánh ba người. Võ công của cậu rất kém nên Tiêu Thanh Ngọc chẳng dại gì mà đường đường chính chính để xuất hiện làm gì. Cậu lợi dụng những đồng đá to nhỏ, ngổn ngang nằm dọc theo hẻm núi để tiến gần tới chỗ giao chiến.

Bây giờ Tiêu Thanh Ngọc đã nhận thấy Song sát tiên tử đang giao đấu với 4 kẻ bịt mặt. Cả bọn đều sử kiếm. Kiếm chiêu ràn rụa nhanh nhẹn phi thường khiến cậu bé hoa cả mắt.

Tiêu Thanh Ngọc không thèm nhìn các chiêu thức nữa vì có nhìn cũng chẳng hiểu được gì lại còn hoa mắt chóng mặt nữa. Cậu chuyển sang chú tâm nhìn vào thân hình bốn kẻ bịt mặt.

Tiêu Thanh Ngọc nhìn một lúc thì chợt phát giác ra cả bốn người này đều là nữ nhân. Thân hình của họ cho dù đã nguy trang khá kỹ nhưng vẫn không sao thoát khỏi con mắt tinh tường của cậu.

Lúc này Song sát tiên tử đã tỏ ra núng thế. Hai người mỗi người phải đấu với hai người bên phe đối phương nên xoay sở rất khó khăn.

Vả lại võ công của bọn sát thủ này lại rất cao siêu nên song sát tiên tử dù đã cố gắng hết sức vẫn không sao quân bình được cục diện.

Thiên Kiều đôi mắt rực lửa vừa đánh vừa quát gọi Hoàng Ty lùi lại bảo vệ thực lực. Nơi này địa hình hiểm trở, địa thế dễ thủ, khó công. Vì thế bọn người kia tuy là đông hơn nhưng nhất tề cũng chưa thể làm hại hai người.

Hoàng Ty trong lòng hết sức lo lắng, vừa đánh vừa lùi lại gần chỗ Thiên Kiều tỷ tỷ. Hai người hợp lực vào nhau 2 kiếm chống với 4 kiếm quả nhiên tình thế khả quan hơn nhiều.

Thế nhưng do 4 kẻ bịt mắt võ công lợi hại, lại đánh nhau với tất cả sức mạnh, vì thế Hoàng Ty và Thiên Kiều dù được mệnh danh là Song Sát tiên tử mà cũng toát hết mồ hôi hột. Càng đấu lâu lại càng kinh hãi.

Một điều nữa khiến cho Hoàng Ty và Thiên Kiều lo lắng chính là đối phương thế mạnh người đông. Nếu gặp tình huống chống đối quá mức thì sẽ liều mạng bồi tán làm cho 2 nàng ngọc nát trầm châu chứ dứt khoát không chịu bỏ qua.

Thứ nữa hiện nay, ngoài Thiên Kiều và Hoàng Ty thì còn có tiểu tử Tiêu Thanh Ngọc nữa. Hai người bọn nàng tuy có thể tùy cơ rút chạy nhưng còn tên tiểu tử kia thì làm sao thoát ra.

Quả nhiên, mọi sự không dễ giải quyết trong tình thế sấm vang chớp giật thế này. Rõ là lửa cháy đến chân tường rồi. Hai người vừa đánh vừa lùi dần, lùi dần đến chỗ Tiêu Thanh Ngọc đang ẩn nấp. Tiêu Thanh Ngọc gan

lớn, mặt lớn nên đợi cho hai bên đánh nhau vượt qua chỗ cậ núp mới bắt đầu hành động.

Tiêu Thanh Ngọc lợi dụng địa thế từ nơi cậ đứng cao hơn chỗ đánh nhau nên bắt đầu lăn những tảng đá to xuống dưới.

Đường hẻm núi khá hẹp mà tốc độ đá lăn lại nhanh khiến cho 4 kẻ sát thủ đều thất kinh hồn vía.

Nếu họ không tránh thì sẽ bị đá đè phải không chết cũng bị thương. Mà nếu họ quay lại thì thể nào cũng bị Song sát tiên tử tiêu diệt.

Song sát tiên tử đang bị yếu thế thì chợt thấy đá từ xa lăn lại. Hai người rất hoảng sợ nhưng đối thủ của hai nàng còn hoảng sợ hơn nhiều. Tình thế diễn tiến rất nhanh. Hai người sát thủ bị đá lăn phải rơi ngay xuống vực chết tốt. Hai người còn lại một chết một bị thương rất nặng cũng chết ngay đương trường.

Song sát tiên tử vừa giết địch nhân vừa nhảy lên cao để tránh. Vì thế cả hai chẳng bị gì cả.

Tiêu Thanh Ngọc chưa kịp mừng rỡ thì phía sau lưng một bọn người tay kiếm, tay đao đang ùn ùn kéo tới. Một số kẻ thấy Tiêu Thanh Ngọc lăn đá giết hại người của mình nên đã vung tay ném ám khí ra tấn công cậ.

May mắn cho Tiêu Thanh Ngọc là Hoàng Ty phát hiện kịp lúc nên đã nhảy tới vung kiếm gạt ngay ám khí đánh vào người cậ.

Cả ba tiến lên nhanh chóng và thoát khỏi trận chiến kinh hồn vừa rồi.

Tiêu Thanh Ngọc nhờ sự hộ vệ của hai vị cô nương nên đã may mắn thoát khỏi trận đấu cuồng loạn. Thế nhưng bọn địch dù rằng vừa mất đi 4 tay cao thủ lợi hại nhưng vẫn lợi thế về số đông. Do vậy, cả ba người bọn

Tiêu Thanh Ngọc sau khi vượt thoát khỏi đám đông vây công cũng không dám ở lại học tốc phi thân bỏ chạy.

Thiên Kiều dẫn cả ba vượt hơn 3 dặm lọt vào một khu rừng rậm rồi mới chịu dừng lại. Ai nấy đều thở hổn hển vì mệt nhọc.

Thiên Kiều nói:

- Nơi đây rất nhiều chỗ trốn, núp và trời cũng đã tối. Chúng ta có thể yên tâm không sợ bọn chúng cho người đuổi đến.

Hoàng Ty ngồi xuống một bên thân cây rồi hỏi nhỏ:

- Tỷ tỷ có nhận ra bọn chúng là người của bang phái nào không ?

Thiên Kiều lắc đầu. Nàng chưa kịp nói gì thêm thì Tiêu Thanh Ngọc xen vào:

- Bọn người đó là nữ nhân mà võ công thật lợi hại.

Hoàng Ty kinh ngạc hỏi:

- Người nhìn ra họ là nữ nhân ư ?

Tiêu Thanh Ngọc gật đầu:

- Tiêu đệ đứng núp sau tảng đá, quan sát rất kỹ nhất định bọn người đó đều là nữ nhân.

Hoàng Ty nhú mày:

- Chẳng lẽ chúng là người của Thanh y giáo sao ?

Thiên Kiều gật đầu:

- Có thể lắm. Bọn người Thanh y giáo gần đây rất lộng hành. Hình như sư bá và sư phụ chúng ta đào luyện võ sĩ cũng vì mục tiêu chống lại bọn chúng cũng nên.

Tiêu Thanh Ngọc chợt nghe thấy có tiếng nước róc rách liền nói:

- Gần đây có con suối nhỏ. Hai tỷ tỷ cứ ở đây để đi tắm một chút. Cả người đệ bị bụi bặm bẩn không chịu được.

Tiêu Thanh Ngọc tắm xong sảng khoái cả người. Cậu quay lại thì hai nữ nhân kia vẫn còn đang bàn luận.

Thiên Kiều thấy cậu bé đã quay lại liền nháy mắt với Hoàng Ty. Cả hai bảo cậu hãy ngồi yên ở đó còn họ thì tiến về phía có tiếng nước chảy. Hiển nhiên cả hai đã bị tiếng nước suối nơi đó cuốn hút lại rồi. Khỏi cần nói cũng hiểu 2 người bọn họ cả ngày bôn hành lại gặp phải cường địch lợi hại nên lúc này toàn thân bẩn thỉu chẳng khác gì Tiêu Thanh Ngọc. Bây giờ họ thấy Tiêu Thanh Ngọc tắm rửa sạch sẽ thì làm sao chịu để thân thể bẩn thỉu cho được.

Hơn nữa, là nữ nhân ai ai cũng thích sạch sẽ, nay 2 người nhìn thấy một chỗ có nước sạch thì làm sao kiềm được không lại đó tắm rửa một phen.

Lúc này, Tiêu Thanh Ngọc tắm rửa xong lại thấy đôi bụng liền nhân cơ hội 2 nữ nhân kia đã đi xa liền mở bọc hành lý lấy thức ăn ra làm vài miếng.

Không ngờ cậu mới ăn được một chút thì đột nhiên có một tiếng rú nổi lên trong đêm. Tiêu Thanh Ngọc vừa phát giác ra tiếng rú kia là của các nữ nhân và ở phía con suối thì trước mắt đã có hai bóng trắng từ xa chạy lại. Trời còn tối nhưng Tiêu Thanh Ngọc vẫn nhận ra hai bóng trắng nọ chính là Thiên Kiều và Hoàng Ty. Cả hai thân hình lỏa thể đang phóng chạy như bay. Thấy cậu bé đứng đó hai người vội nắm tay cậu lôi đi.

Thân hình Tiêu Thanh Ngọc bị kéo đi vùn vụt. Đột nhiên cả người cậu bị nhấc bổng lên trên rồi thân hình cả ba chui vào một khe đá nhỏ.

Tiêu Thanh Ngọc định lên tiếng hỏi thì Hoàng Ty đã giơ bàn tay bịt lấy miệng cậu.

Lúc này hai thiếu nữ núp ở đằng sau. Thân hình Tiêu Thanh Ngọc ở phía trước. Do sợ bị phát hiện nên hai mỹ nhân kéo cậu sát vào người họ. Tiêu Thanh Ngọc có thể cảm nhận được mùi thơm từ bàn tay mềm mại của Hoàng Ty đang bịt ở chỗ miệng chàng. Hay hơn nữa là đôi nhũ phong của giai nhân áp sát vào lưng cậu khiến cậu ngây ngất.

Một bóng đen to lớn từ xa phóng tới. Bóng đen đảo mắt sáng xanh lè nhìn khắp xung quanh. Rồi thân hình bóng đen vụt biến mất một cách thình lình trước con mắt mọi người.

Ba người đứng im hồi lâu. Thiên Kiêu bỗng lên tiếng trước:

- Nguy thật ! Suýt nữa chúng ta trở thành nạn nhân trong tay lão ta rồi!

Hoàng Ty buông tay bịt miệng cậu bé ra nói:

- Chúng ta từ giờ trở đi không được nói lớn. Không được ồn ào. Nếu không sẽ khó thoát khỏi nơi này.

Ba người ra khỏi chỗ núp. Lúc này ánh trăng đã ló khỏi đám mây soi xuống chỗ mọi người đứng. Tiêu Thanh Ngọc có thể nhìn thấy những đường cong gợi cảm trên mình hai thiếu nữ xinh đẹp.

Thiên Kiêu phát giác ra ánh mắt si mê của cậu thì trợn mắt lên gắt:

- Người có muốn ta chọc mù mắt hay không mà dám nhìn ngó như vậy. Mau đi ra suối mang y phục về cho bọn ta.

Nhưng Hoàng Ty vội ngăn lại nói nhỏ:

- Không thể về lại đó. Lão quái vật Dâm thần chắc đang trực chờ chúng ta quay lại để bắt lấy. Lão biết chúng ta không có y phục sẽ không dám đi đâu khỏi nơi này. Vì vậy nếu chúng ta để lọt vào âm mưu của lão thì thật là nguy hiểm.

Thiên Kiều nhận ra sơ hở, nhưng nàng bối rối hỏi:

- Nhưng chúng ta thân thể thế này. Làm sao đi đâu được.

Hoàng Ty nói:

- Chúng ta cần đi khỏi đây gấp. Chuyện không có quần áo chưa phải là gấp gáp. Lúc này nhân cơ hội trời còn tối chúng ta nên đi ngay. Nếu để trời sáng thì càng nguy hiểm.

Tiêu Thanh Ngọc thấy hai nàng thiếu nữ ai nấy đều sợ hãi lão già quái dị kia thì nén không nổi tò mò vội hỏi:

- Lão quái lúc này là ai thế ? Sao các tỷ tỷ lại phải sợ hãi lão ta đến như vậy ?

Hoàng Ty và Thiên Kiều đều ngó ra nhìn Tiêu Thanh Ngọc rồi chợt liếc mắt nhìn nhau có vẻ lúng túng không được tự nhiên.

Hoàng Ty trả lời nhỏ:

- Tỷ gọi lão ấy là Dâm thần. Nguyên việc đó thôi chẳng cần giải thích đệ cũng hiểu ra chứ.

Tiêu Thanh Ngọc nghe Hoàng Ty nói thế chợt nhiên hiểu ra, bất giác thầm chửi mình ngu ngốc đến không hiểu được một chuyện đơn giản như vậy.

Thiên Kiều thấy mọi người đứng yên đấy thì khẽ nhắc:

- Chúng ta đi thôi, không thì lão dân tộc kia quay trở lại thì chúng ta hết đường trốn tránh.

Hoàng Ty vội gật đầu. Thế là hai thiếu nữ cứ tồng ngồng như vậy mà đi. Hai người võ công cao siêu nên đi rất nhanh. Chỉ tội cho Tiêu Thanh Ngọc đuổi theo bỏ cả hơi tai. Hoàng Ty thấy cậu nhỏ như vậy thương tình nắm tay cậu kéo đi.

Ba người đi suốt đêm mà vẫn chưa thoát khỏi khu rừng dày đặc. Lúc này trời đã hừng sáng. Đâu đó có tiếng gà gáy vang rền.

Ba người đều mệt mỏi đành ngồi lại. Bấy giờ Tiêu Thanh Ngọc dù không cố tình cũng có thể nhìn được những đường cong kỳ diệu trên thân thể tuyệt mỹ của hai mỹ nhân.

Đột nhiên, Hoàng Ty áp tai xuống đất. Nàng lắng nghe một hồi rồi vội giơ tay ra hiệu cho hai người im lặng.

Hoàng Ty khuôn mặt sợ hãi vội đảo nhanh mắt tìm chỗ trốn gấp. Thế nhưng xung quanh địa thế rộng rãi thực chẳng tìm đâu ra một hang động khả dĩ trốn tạm. Hiện tại chỉ có một cái hang thú nhỏ xíu thật khó lòng mà lấp kín được cho 3 người.

Thế nhưng tình thế khẩn cấp. Dù rằng không muốn nhưng Hoàng Ty cũng đành hết cách liều lĩnh đưa tay ngoắc gọi Thiên Kiều cùng nàng chui vào trong đó.

Ở bên ngoài Tiêu Thanh Ngọc nhận thấy hai người trốn ở đó rất dễ bị phát hiện. Cậu vội bước lại gần rồi cố tình chui vào để lấp kín chỗ hở nhằm che chắn cho hai nàng kia.

Hang này không sâu lắm và địa thế khá chật hẹp. Thiên Kiều và Hoàng Ty khi chui vào đã phải cho người giật lùi mới lách vào được. Hoàng Ty chui trước nên ở bên trong, còn Thiên Kiều ở bên ngoài. Do thành hang

thấp nên thân hình Thiên Kiều ngửng ra dưới đất. Toàn bộ thân trên nàng lồ lộ dưới ánh mắt của cậu nhỏ.

Do thân hình Tiêu Thanh Ngọc nhỏ hơn hai thiếu nữ. Nên cậu chui thẳng vào mà không gặp trở ngại gì cho lắm.

Khi thân thể cậu vừa áp vào phần thượng đẳng của Thiên Kiều thì phía ngoài bỗng có tiếng nói:

- Tiểu tử ! Người làm gì trong đó vậy ?

May cho hai thiếu nữ vì nếu không có Tiêu Thanh Ngọc dùng thân mình che chắn thì hai nàng chắc chắn bị phát hiện ngay lập tức.

Thiên Kiều vội ra dấu cho cậu bé. Tiêu Thanh Ngọc chưa kịp nói gì thì lão nhân bên ngoài đã lên tiếng cười khanh khách.

- Ha ha.. . thú vị thật. Lão phu cả đời dâm dục nhưng cũng chưa thấy cảnh tượng quái dị như thế này.

Mi tưởng có thể dấu ta hay sao. Ta đã nhìn thấy hai bàn chân của mỹ nhân lấp ló trong đó. Mi định chui vào đó thưởng thức mỹ nhân hay sao ?

Tiêu Thanh Ngọc biết lão đã phát hiện ra trong này có người. Nhưng cậu đoán chừng lão không biết nữ nhân trong này là ai. Vì vậy cậu giả bộ cười nói:

- Lão gia ! Người sao không đi đi!? Tiểu hài tử phải khó khăn lắm mới đưa được tiểu sư muội vào đây hú hí mà bây giờ bị lão phá đám thì còn làm ăn gì. Thật chán chết đi được.

Ở bên ngoài lại có tiếng cười khùng khục đáp lại:

- Hay thật ! Lão gia cả đời chiếm đoạt mỹ nhân. Chưa từng có ai dám đuổi lão gia đi bao giờ. Nay tiểu hài tử dám đuổi lão gia đi cho khuất mắt

thì lão cứ đứng đây xem coi ra sao. Nếu người làm việc không tốt thì lão gia giết phứt người đi và thế chỗ vào cũng rất hay đấy chứ.

Ba người trốn trong hang nghe lão dân thần nói thế thì toàn thân lạnh toát. Tiêu Thanh Ngọc và Thiên Kiều đều tái mặt vì kinh sợ. Cả hai bất động không biết nên làm gì.

- Này tiểu hài ! Người có biết làm chuyện đó hay không ? Hay là không biết gì thì để lão phu vào đó giúp cho.

Thiên Kiều nghe vậy thì hồn vía lên mây. Nàng nắm chặt tay cậu bé rồi thì thào:

- Đệ hãy làm gì mau lên ! Nếu để lão quái đó vào đây thì chị em ta nguy mất.

Tiêu Thanh Ngọc ngơ ngáo chưa biết ra sao thì đột nhiên ở bên ngoài lão dân thần chợt bật lên tràng cười tiểu ngạo.

- Thằng tiểu tặc tử ! Nhà người đưa tiểu muội muội vào đó hú hí mà lại không chịu cởi y phục thì làm chuyện đó thế nào được. Thôi để lão gia giúp người một tay.

Tiêu Thanh Ngọc điếng hồn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì ở bên ngoài lão dân thần đã dùng tay lột bỏ y phục dưới thân của cậu.

Thế là trường thương vốn trước đó bị vải phục che chắn giờ đành hoang tung tăng tiếp giáp với khe rừng thiên nhiên trên cơ thể tiểu cô nương Thiên Kiều xinh tươi kia.

Cả Thiên Kiều lẫn Tiêu Thanh Ngọc đều cảm giác gay cấn. Cả hai tuy mang tâm trạng lo lắng sợ hãi nhưng sự đụng chạm giữa hai thứ đặc dị bên dưới cũng làm cho cả hai thần tình run động không thốt lên lời.

Trong khi đó, ở bên ngoài lão dâm thần đã nhìn thấy khe tiên lấp ló và cây trường thương dũng mãnh đang cạ nhẹ nơi khe thì khoái trí rung đùi kêu lên ầm ỹ giục cho hai người mau chóng mở cuộc trường chinh.

Hai người ban đầu đều cố tình lơ đi giả vờ không hiểu chuyện. Thế nhưng lão dâm thần lần đầu tiên làm việc hỉ sự thì chịu không nổi tức giận gầm gừ quát mắng lên tiếng nếu hai người không chịu hợp tác cùng nhau thì lão sẽ giết luôn Tiêu Thanh Ngọc mà thế chỗ vào.

Tiêu Thanh Ngọc chết đuối trong lòng, biết rằng tình thế đã như cung cứng giương lên rồi. Không bắn không được. Cậu nói mấy lời an ủi Thiên kiều rồi đưa quân tử kiếm của cậu vào Âm phong động của mỹ nhân.

Thân hình Thiên Kiều run rẩy vì kích động. Nàng biết cái thứ nóng nóng kia đang tấn công vào nơi bí hiểm nhất của cơ thể nàng nhưng không biết làm thế nào để tránh, mà thật sự nàng cũng không dám tránh vì sợ chọc giận lão dâm thần kia thì tình hình còn tồi tệ hơn.

Tiêu Thanh Ngọc nhịp nhịp thân mình của cậu trên thân thể mỹ nhân. Cậu biết quân tử kiếm của cậu đã vào một phần trong Ngọc âm động của mỹ nhân. Thân hình Thiên Kiều run lên trong lúc hai mắt nàng nhắm lại vì cảm giác ngút ngàn tăng dần theo nhịp giao hoan.

Hai người đang trong trạng thái khoái ngất thì bất thành linh thân hình của họ bị lôi ra ngoài một đoạn.

May sao chỉ có hạ thể của họ bị kéo ra sát bên cửa động còn phần thân trên vẫn được che khuất.

Lão Dâm thần sau khi kéo hai kẻ đang hợp tác cùng nhau ra phía gần cửa động thì khoái chí cười lên dâm dăng.

Lão ngồi sát bên cửa động nên cảnh tượng quân tử kiếm và âm phong động giao tranh cùng nhau nhìn thấy rất rõ. Lão tấm tắc khen thầm con bé

nữ nhân kia trông thật là tuyệt. Chỉ cần nhìn hai cặp trường túc trắng hồng và cái âm động nhỏ bé xinh tươi kia lão cũng biết nàng còn là gái trinh. Còn cái của quý của cậu nhỏ thật không còn nước gì để mà nói. Nó là thứ trường thương bằng thịt to nhất mà lão Dâm thần có thể nhìn thấy từ trước đến nay.

Dâm thần vừa cười khoái trí vừa lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu hài tử ! Con bé con đã ra nước nhiều lắm rồi. Mi phá trinh nó được rồi đấy.

Tiêu Thanh Ngọc bối rối ngược mắt nhìn Thiên Kiêu thì thấy đôi mắt nàng đã dại đi vì kích dục. Mỹ nhân vội gật đầu ra dấu cho cậu cứ tiếp tục.

Tiêu Thanh Ngọc vội nhong người lên một chút để lấy trớn rồi đâm mạnh trường thương của cậu xuống cái hang động âm u mềm mại, sít sao kia làm cho nước ngọc lộ bên trong trào dâng lai láng.

Thân hình mỹ nhân run lên một chút rồi từ hai mép đào nguyên, một dòng máu nhỏ chảy ra.

Ở bên ngoài Dâm thần lão quái nhìn thấy rất rõ. Lão la to:

- Ôi ! con bé đã mất trinh rồi. Tiểu tử, lão phu phục ngươi lắm. Bây giờ ngươi hãy nằm yên một chốc để cái âm động của con nhỏ quen dần với trường thương to bự của ngươi, sau đó mới tiếp tục hành sự.

Rồi theo lệnh của lão Dâm thần. Thân hình hai người tiếp tục chuyển động va chạm vào nhau. Hai người do quá sướng nên không nhận ra cả hai đang cùng lúc giao hoan dưới sự chỉ dẫn của lão tặc.

Mà cảnh tượng hấp dẫn đó hiện đang lộ ra dưới ánh mắt của lão quái. Hai người chẳng khác nào đang làm trò cho lão xem vậy.

Đặc biệt là Thiên Kiều. Nếu nàng biết được âm động thần bí trước giờ chưa để một ai nhìn vào của nàng đang bị lão quái nhìn ngó rất kỹ trong lúc hai người *** nhau thì không biết nàng sẽ như thế nào.

Lão quái ngồi nhìn một lúc đã thấy nứng không chịu được. Cái âm động mê ly của con bé kia sao mà hấp dẫn thế không biết. Trường thương của cậu nhỏ được cái âm động tuyệt diệu chăm sóc hết sức tận tình. Mỗi lúc cậu nhỏ kéo trường thương lên thì cái toàn bộ âm động lại xiết chặt lấy như muốn kéo thanh trường thương giữ lại. Còn khi thanh trường thương đập mạnh xuống dưới thì cái âm động lại ọc khí ra và phát nên một âm thanh hết sức dâm dục.

Dâm thần thèm cái âm động kia quá. Chưa bao giờ lão chung đụng được một nữ nhân mà cái âm động của họ lại sít sao và đẹp tuyệt được như cái âm động của con bé này.

Dâm thần đoán với cái âm động đẹp như vậy thì con bé kia phải rất đẹp chứ không thể xấu được.

Lão Dâm thần thầm nghĩ. Cậu bé con chắc sắp phải xuất khí ra đến nơi rồi vì cái âm động bóp chặt như vậy thì bố ai mà chịu được. Lão chỉ đợi khi trường thương của cậu bé xuất khí thì sẽ nhảy vào chiếm giữ ngay cái âm động mê hồn nọ mới được.

Nhưng lão đợi mãi mà hai đứa tiểu quý vẫn còn ân ái hăng say. Đột nhiên, lão nghe một tiếng rú nhỏ phát ra từ bên trong và thân hình đứa con gái co cứng và run lên bần bật.

Lão Dâm thần đã hiểu ra mọi chuyện. Con bé kia đã xuất khí rồi. Lão vội cởi bỏ y phục để lộ trường thương bản thân đang cứng nhắc.

Theo như dự tính của lão thì khi cái âm động đã xuất khí thì trường thương cũng phải xị khí vì áp lực nhồi nhét cực mạnh. Vậy chỉ cần thanh trường thương xị khí xui đi là trường thương của lão có chỗ dụng võ rồi.

Quả thật lão dâm thần nghĩ đúng, nhưng lại có chỗ chưa đúng hoàn toàn. Vì thực tế âm động của Thiên Kiều đã xịt khí ra vì nàng sướng quá không chịu nổi nữa. Nhưng âm ngọc động của nàng mặc dù đã ra sức bóp xiết lấy trường thương của cậu nhỏ mà thanh trường thương kia vẫn không chịu ra khí mới thật lạ lùng.

Ở bên ngoài lão dâm thần nôn nóng quát lớn:

- Tiểu hài tử ! Mi đã xịt khí ra rồi thì chui ra ngay để nhường lại cho lão phu. Lão đã chờ đợi người lâu quá rồi.

Tiêu Thanh Ngọc vừa thở vừa nói:

- Lão làm gì vậy ! Ta còn chưa xong mà .

Rồi như để mình chứng cho lời mình. Thanh trường thương của cậu lại tiếp tục nhip nhàng lên xuống trên mình mỹ nhân.

Lão dâm thần ngó người dâm ra cụt hứng và nổi nóng:

- Hay cho tiểu tử ! Mi thật đáng nể. Bây giờ lão gia đợi người tái chiến hiệp nữa. Nếu lần này mi vẫn không ra khí thì lão gia hứa sẽ bỏ đi ngay.

Lão dâm thần nói vậy vì lần này lão đã nghĩ ra một cách để hạ gục cây trường thương kia của tên tiểu quỷ.

Thiên Kiều vừa ra khí xong còn vẫn chưa hết sướng thì âm động nàng lại tiếp tục được thanh trường thương của Tiêu Thanh Ngọc chiếu cố khiến nàng sướng đến run cả người.

Ở tận trong cùng Hoàng Ty biết hai người đang hoan lạc cùng nhau. Nàng bị hoạt cảnh dâm dục làm cho cơ thể cũng trương phồng lên vì nứng. Hoàng Ty ôm lấy phần thân trên của Thiên Kiều mà thấy nàng nọ cứ run

rầy liên hồi. Đôi lúc Thiên Kiều rú lên vì sướng với những âm thanh đứt đoạn trong khoái lạc.

Lão dâm thần bây giờ mới giờ chiều của lão ra nhằm để cậu nhóc phải ra khí thật nhanh. Lão nắm hai chân của mỹ nhân kéo lại sát gần nhau và giữ chặt lại.

Đúng là cái cách này đã khiến cho thanh trường thương của Tiêu Thanh Ngọc bị ép đến cùng cực. Còn bản thân Thiên Kiều thì sướng đến mức thân hình co giật từng hồi và khí ngọc lộ từ trong âm động nàng tuôn ra dồn dập và dữ dội.

Tiêu Thanh Ngọc thầm than vì cậu biết âm động của Thiên Kiều tỷ tỷ là thứ âm động mới bị phá trình nên rất bốp. Nếu bình thường hoan lạc cùng nhau thì cái âm động của nàng đã hơn hẳn cái âm động của Hồng Hoa vì độ co bóp rồi. Bây giờ lão Dâm thần còn kéo hai chân Thiên Kiều lại gần nhau để kích thích trường thương của cậu thì chẳng khác gì muốn âm ngọc động mỹ nhân bóp vụn trường thương của cậu trong cuộc hoan lạc này.

Nhưng may thay. Tiêu Thanh Ngọc chưa ra khí thì Thiên Kiều đã xị khí ra ào ào. Nước hoa lộ từ âm động của nàng chảy ra tưới đẫm phần hạ thể hai người khiến lão dâm thần biết là lão đã thua cậu bé con rồi.

Lão cay đắng rú lên một tiếng lớn rồi ôm lấy y phục chạy vụt đi mất dạng.

Lão đi rồi mà mọi người trong này vẫn chưa chui ra. Một lúc sau. Tiêu Thanh Ngọc đoán chừng lão quái nọ đã đi mất liền đưa tay kéo trường thương còn đang cứng ngắt của cậu ra khỏi cái âm động đang rỉ nước của mỹ nhân. Cậu chui ra trước ngòi đờ Thiên Kiều và Hoàng Ty lần lượt ra sau.

Hoàng Ty ra đến nhìn thấy thanh trường thương của cậu nhỏ to tướng và dính đầy dịch chất đang đung đưa trước gió. Nàng nhìn sang Thiên Kiều thì

thấy nước hoa lộ vẫn còn đang rỉ ra chảy xuống dưới chân người sư tử thì hiểu rằng mọi chuyện đã xảy ra hoàn toàn thật sự rồi.

Thiên Kiều xấu hổ và ngượng nghịu trước cái nhìn của cậu nhỏ. Nàng liếc sơ thanh trường thương to lớn rồi đỏ mặt thầm nghĩ cái của quý này quả là lợi hại vì đã khiến nàng chết đi sống lại vì sượng từ mấy canh giờ vừa rồi.

Mọi người dẫn nhau đi tìm nước để tắm và rửa sạch chỗ kín. May sao trong rừng vắng vẻ không có một ai nên hai thiếu nữ có thể thoải mái kỳ cọ thân hình mỹ miều dưới làn nước trong vắt.

Tiêu Thanh Ngọc ngồi một mình trên bờ đưa mắt ngắm nhìn hai mỹ nhân đang tắm gội dưới nước. Cậu thật không ngờ hoàn cảnh sui khiến giúp cậu phá trinh được một nàng tiên trong song sát.

Hoàng Ty vẫn còn ngượng trước ánh mắt si mê của cậu nhỏ còn Thiên Kiều thì trở nên dạn dĩ hẳn lên sau chuyện vừa rồi.

Thiên kiều nghĩ cái quý nhất của nàng còn bị cậu nhỏ phá nát thì thân hình nàng còn chỗ nào đáng giá hơn nữa mà phải gìn giữ cho mệt.

Thiên Kiều lên bờ giục mọi người nhanh chóng ra khỏi khu rừng và tìm cách kiếm quần áo.

May cho cả bọn là họ tìm được căn nhà của một tiều phu. Thế là cả ba vội lấy cặp y phục nọ để mặc vào cho đỡ lỏa thể.

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kỳ Biến Nơi Sơn Lâm

Ba người có được y phục tạm bợ vội vàng chạy nhanh ra khỏi căn nhà của vị tiểu phu. Lúc này trời đã hửng nắng. Hành động của bọn họ thật chẳng khác chi là phường trộm cắp, thật là không thể tin được 2 vị cô nương như hoa như ngọc, danh phận cao cao, tề danh rất lớn trong võ lâm lại có thể có ngày như thế này.

Thế nhưng hai vị cô nương kia gặp phải cảnh ngộ cấp thiết cũng không còn cách nào khác. Hiện giờ trời đã hửng sáng, nếu bọn họ không kiếm được cái chi để mặc thì toàn thân lộ thể, còn ra thể thống gì. Thật nếu để kẻ khác nhìn thấy thì thà chết đi còn hơn. Vụ này cũng phải nói cậu nhỏ Tiêu Thanh Ngọc cũng được một phen khoái lạc, tha hồ mà rửa mắt trong tình huống vi diệu.

Hai mỹ nhân đối với cậu nhỏ cũng không biết làm sao ngăn cản ánh mắt láo liêng hết sức quái dị của cậu. Trong lòng Thiên Kiều cũng như Hoàng Ty đều xấu hổ không biết lấy gì để nói.

Thiên Kiều thì còn có chút an ủi rằng bản thân nàng đã bị y chiếm giữ tiện nghi rồi. Bây giờ nàng bị y nhìn ngó đi nữa cũng chỉ là cộng thêm chút hổ thẹn thế thôi.

Còn về phần Hoàng Ty mới là xấu hổ không biết ngổ nào mà chui. Nàng do đó không dám đi gần cậu mà lùi nhanh về phía trước.

Thế là nàng đỡ đi phần xấu hổ nhưng nàng có ngờ đâu hành động đó lại càng khiến cho cậu nhỏ được mãn nhãn khi nhìn thân hình nàng từ phía sau

lưng. Toàn bộ tâm thân mềm mại, trắng trẻo uốn lượn theo những bước chân khiến cho Tiêu Thanh Ngọc không ngừng nuốt nước miếng ừng ực.

Lại nữa phong đồn no tròn trắng trẻo của nàng cứ đung đưa trước mắt y thì cậu ta chịu thế nào được. Nhiều lúc Tiêu Thanh Ngọc chỉ muốn nhảy ngay lại ôm chặt lấy tấm thân mỹ diệu kia để áp chế lấy tiện nghi trên cơ thể nàng.

Thế nhưng, Tiêu Thanh Ngọc biết rõ võ công hai nàng thiếu nữ này cao sâu tuyệt diệu. Bọn họ nếu muốn có thể tùy cơ giết cậu một cách dễ dàng. Nếu cậu liều lĩnh làm bậy thì chưa sơ mui được nàng nào mà có khi còn lãnh hậu quả vô cùng tai hại. Có khi bị họ giết người diệt khẩu cũng chưa biết chừng.

Tuy nhiên chuyện khoái lạc đó đã qua rồi, bây giờ Thiên Kiêu và Hoàng Ty sau khi có được y phục che thân thì đã tự tin hơn lên. Hai người dù biết y phục kia rất xấu xí nhưng cũng không lấy thế làm buồn. Họ cơ bản đã giải quyết xong chuyện khó trước mắt nên vội bước nhanh lên trước.

Thế nhưng, cả ba mới đi được chưa đầy 50 trượng thì bỗng đâu có tiếng rít nổi lên. Rồi từ trong rừng cây một thân ảnh gầy gò xấu xí từ từ lộ ra.

Thiên Kiêu và Hoàng Ty đi ở đằng trước nên thấy rõ thân ảnh nọ đầu tiên nên đồng loạt kêu rú lên nhảy lùi lại sau.

Tiêu Thanh Ngọc vội chạy lại thì thấy kẻ quái dị đứng chặn phía trước là một lão nhân thân hình gầy ốm. Toàn thân tưởng như một bộ xương di động. Đặc biệt ở trên đầu tóc không hề mọc, lại quá gầy ốm nên đầu của lão giống như một cái sọ người chưa tan rã hết nhìn rất kinh khủng.

Tiêu Thanh Ngọc vừa nhìn thấy hình dung của lão quái cũng phải kinh hoàng thất sắc.

May mà lúc này đã sáng rõ, nếu không Tiêu Thanh Ngọc sẽ nghĩ rằng lão ta chỉ là một thầy ma không hơn không kém.

Hai nàng thiếu nữ sợ hãi tròn mắt nhìn thân ảnh trước mặt. Bất quá hiện giờ họ cũng an tĩnh hơn nhiều so với lúc đầu mới thoáng nhìn thấy lão quái vật.

Thân ảnh lão quái vật lắc lư như không vững miệng lè nhè như có như không cực kỳ khó nghe:

- Tiểu tử các người dám đến nơi đây quấy quả lão phu. Ta đã thiềm bích hơn 10 năm nay nên rất cần thanh niên, thiếu nữ để bồi bổ công lực. Các người đến thật đúng lúc. Thật tiện cho ta sử dụng.

Tiêu Thanh Ngọc, Thiên Kiều và Hoàng Ty sau khi nghe được lời nói của lão quái đều đều kinh hãi rợn hết cả người.

Điểm kỳ quái là dù rằng giọng nói của lão nghe cứ như tiếng khóc, rất là khó nghe, nhưng tuyệt nhiên lời lẽ của lão từng câu từng chữ đều được chuyển tải hết về phía bọn họ không sót chữ nào. Có vẻ âm ba tiếng nói kia đã được lão quái vật dùng một quái môn kỳ lạ chuyển tải hết về phía 3 người.

Hoàng Ty, Thiên Kiều hai người ban đầu cũng rất kinh hãi. Thế nhưng hai nàng sau khi phát giác ra đối phương thực chất cũng chỉ là một con người bằng xương bằng thịt, tuy là có chút quái dị nhưng cũng không phải là loài yêu ma quỷ quái gì. Vì vậy, chút sợ hãi ban đầu cũng giảm bớt nhường chỗ cho ý chí chiến đấu bắt đầu nổi lên.

Thiên Kiều nhìn lão quái vật chăm chăm, không nén nổi tò mò miệng hỏi:

- Lão là ai vậy ? Sao từ trước đến nay ta chưa nghe gì về lão ?

Quái nhân đầu khê lắc lư, hai mắt đang lơ lơ đột nhiên chiếu ra hàn quang xanh lè. Rõ ràng lời nói vừa rồi của Thiên Kiều đã chạm tới tức tởm ái của lão.

- Hừ ! Bọn oan nhi các ngươi thì biết được gì. Mau đến đây chịu chết.

Giọng nói của lão quái vừa thốt lên thì phía đằng sau ba người đã cảm thấy một luồng khí lực rất lạ ập tới.

Thiên Kiều và Hoàng Ty hai người không ai bảo ai đều quát lên một tiếng nhảy về phía trước.

Song chưởng cả hai đồng loạt giở ra nhắm vào người quái khách nọ tấn công luôn.

Thế nhưng trong khi đó, Tiêu Thanh Ngọc do đứng đằng sau, lại võ công kém cỏi nên không sao ngờ được lão quái vật lại có chiêu thế kỳ bí thế này. Đến lúc cậu phát hiện thì đã không còn kịp chạy nữa. Toàn bộ thân hình cậu bị một luồng quái phong tấn công một cách thành linh ngã nhào ra bất tỉnh.

Trong khi đó phía trước, Song sát tiên tử vừa nhảy tới định tấn công lão quái bằng một đòn thật mạnh thì ngờ đâu đến lúc tối hậu lại không nhìn thấy địch nhân đâu cả. Hai nàng còn đang ngơ ngác thì xảy nghe tiếng kêu thảm của Tiêu Thanh Ngọc ở đằng sau liền vội quay đầu nhìn lại thì đã thấy cậu nhỏ ngã lăn ra đất toàn thân cứng đờ.

Song sát tiên tử trong lòng đại kinh, tự biết hôm nay đã đụng phải một quái nhân võ công lợi hại phi thường. Xem chừng cả hai nàng có hợp lực lại cũng chưa chắc thắng được đối phương.

Quái khách bật cười ghê rợn, y trang biến động, toàn thân như trùm trong một màu vụ trắng cuốn về phía hai người.

Thiên Kiều và Hoàng Ty đột nhiên cảm giác họ đang bị bao vây trong một vùng chướng ảnh, khắp người trên dưới đều bị đối phương tập kích. Cơ bản một chiêu hoàn thủ cũng chưa kịp tung ra. Toàn thân đã như một cây chuối bị chặt mất gốc ngã nhào xuống đất.

Quái khách bật cười khanh khách liền thu lấy thân hình 3 kẻ tội đồ vào tay rồi phóng vút về phía gian nhà tiểu phu.

Lão mở cửa vút cả 3 người vào trong nhà rồi bắt đầu ngồi xuống chuẩn bị hút lấy chân nguyên nội lực của cả 3 người.

Thế nhưng lão hết sức ngạc nhiên vì khi áp tay vào người Tiêu Thanh Ngọc lại cảm thấy trong người cậu còn một luồng kỳ hình dị khí rất kỳ lạ. Thứ khí lực này từ trước đến nay lão chưa từng nhìn thấy hay nghe ai nói tới bao giờ. Nó có vẻ rất tà môn bởi việc tập trung khí lực lại về phía thanh trường thương chứ không tụ ở đan điền như công phu võ học thông thường.

Lão quái ngạc nhiên vô kể vừa định tóm lấy người cậu để kiểm tra xem thì bất ngờ phía ngoài cửa có một tiếng động rất lớn.

Ngay sau đó là tiếng âm thanh chấn động vang lên đánh thẳng tới cây cột trụ to bằng mấy người ôm ở phía trước nhà. Toàn căn nhà vốn được gắn trụ bởi 4 thanh trụ gỗ to lớn giờ bị đánh gãy mất một thanh nên trở thành xiêu xiêu muốn ngã.

Lúc này vì căn nhà bị đánh gãy cột trụ nên từ phía trên mái ngói, cát bụi và những thứ dơ bẩn tích tụ ở đó bao lâu nay được dịp ào ào đổ xuống làm căn nhà ngột ngạt khó chịu khôn tả.

Quái khách tức tối vì bị chọc giận rú lên một tiếng cực lớn nhảy vọt ra khỏi nhà.

Lúc này ở phía trước cửa, trên một thân cây cách đó gần 10 trượng có một thân ảnh to lớn đang đứng sừng sững đứng nhìn về phía lão.

Quái khách tức giận quát:

- Hừ ! Dâm thần ! Không ngờ lão cũng có mặt ở đây.

Lão dâm thần đúng là người đang đứng ở trên thân cây. Lúc này lão bật lên tròng cười khoái trá, miệng nói lớn:

- U ma tăng ! Mười năm không gặp. Nhà người càng ngày càng gầy đi đó.

Lão quái khách đích thị là U ma tăng, nổi danh ác ma từ 20 năm trước. Có điều không biết vì lẽ gì hơn 10 năm rồi y biệt tăm biệt tích trong giang hồ. Lúc này y xuất hiện ở đây cũng là điều quái dị vô cùng rồi.

U ma tăng lặng lùng gằn giọng:

- Lão Dâm thần đến đây làm chi. Lão và ta đâu có quan hệ gì chứ.

Lão Dâm Thần bật cười lạnh lùng nhảy ngay xuống đất miệng quát lớn:

- Hừ ! Sao lão mau quên vậy. Hơn 10 năm trước ta, lão và Thạch quái tẩu đã hợp nhau đến cướp phá nhà của Thích Phan Tinh, chưởng môn Ngũ Kỳ Môn. Nhưng trong 3 người thì chỉ có ta là kẻ đến sau cùng do vướng phải Ngũ Kỳ trận lợi hại ở phía đại điện. Thế nhưng sau khi đến nơi thì chỉ có xác chết của Thích Phan Tinh ở đó, mọi thứ của cải và cả vợ con lão Thích Phan Tinh đều biến mất cả. Vậy thì những việc đó chẳng phải do hai lão thì còn do ai.

U ma tăng nghe lão Dâm thần tức giận nói thế thì chợt cười khanh khách:

- Ha ... ha ... nói đến chuyện đó không phải do bọn ta mà là do lão đến quá muộn. Một nửa quyền U hồn ma công vốn là phần thượng võ công ta đang tìm kiếm nên đã được ta thu về từ tay lão súc sinh kia.

Còn vàng bạc châu báu và mấy thê tử của lão Thích Phan Tinh là do Thạch quái tẩu định đoạt.

Có điều lão quái Thạch cũng đã để lại 2 mụn vợ xinh đẹp của Thích Phan Tinh cho lão còn gì.

Lão quái Thạch đó chỉ mang có vàng bạc châu báu và 2 đứa nhỏ đi theo thôi. Vậy 2 con đàn bà đó lão không thụ hưởng còn kêu réo làm chi ?

Lão Dâm thần nghe nói đến đó thì ngẩn người ra. Tất nhiên lão không ngờ lại có chuyện này.

Làm gì chứ chuyện để lại 2 mụn vợ của lão Thích Phan Tinh cho lão không hề xảy ra. Bằng chứng là khi lão đột phá Ngũ Kỳ Trận giết sạch bọn người ở đó rồi xông vào hậu trang thì có còn thấy ai đâu. Làm gì có nữ nhân nào.

Lão Dâm thần còn đang ngạc nhiên thì chợt nghe tiếng gió lộng ở phía sau lưng. Tấm thân to lớn của lão giống như có một con vượn tự nhiên chuyển hướng rời xa chỗ đứng đến hơn 3 trượng.

Lão chưa kịp nhìn lại thì thấy phía trước mặt một thân ảnh quái dị nhảy xổ vào tấn công lão một thế.

Lão Dâm Thần nhận ngay ra kẻ tập kích lão chính là tên U ma tăng kia. Trong lòng phát giận, lão vung tay đánh luôn ra một chưởng dùng cứng đối cứng chạm với chưởng lực của đối phương.

Hai thức chưởng phong va chạm lẫn nhau làm nổi lên một tiếng nổ lớn. Kèm theo đó là một luồng gió mạnh thổi tạt bụi cát bay lên mù mịt.

Lão Dâm Thần do tiếp chưởng bất thành linh nên khí lực vận ra mới được 6,7 thành, thế nên khi gặp phải chưởng phong của đối phương đánh

tối mạnh quá khiến cho người lão dội bật ra sau hơn 3 bước, nội thể chấn thương nhức buốt, khuôn mặt tái xám.

U ma tăng bật cười cuồng ngạo miêng quát:

- Dâm lão ! Người thử thưởng thức U ma công tăng thượng của ta xem sao.

Thân hình lão ma tăng vừa nói chưa xong thì chưởng lực mạnh mẽ như giông như bão đã đánh đến người lão Dâm thần. Rõ ràng U ma tăng biết rõ lúc này lão Dâm thần đang yếu nhất, cần phải nhanh chóng tức chiến tức thắng hạ gục lão.

Lão Dâm thần tức giận vô cực. Lão không nghĩ tên U ma tăng kia lại dám tập kích lão ngay lúc này. Cách đây 10 năm, võ công của U ma tăng còn kém lão một mức. Không ngờ sau 10 năm tập luyện. Gã đã luyện thành U hồn công đến mức thập thành. Đây quả là một điều kinh khủng có thể làm cho lão mất mạng chứ không phải đùa.

Lão Dâm thần nghĩ vậy biết rằng không thể tiếp nổi cuồng phong chưởng lực lợi hại như vậy vào lúc này. Thế rồi, lão lợi dụng công phu khinh thân tuyệt diệu nhảy vọt ra xa hơn 5 trượng để né tránh.

Lúc này mà nói, lợi thế đã hoàn toàn nghiêng về phía U ma tăng.

U ma tăng trong lòng thầm khinh phục lão Dâm thần thân pháp lợi hại. Hơn 10 năm nay, lão chỉ mong mỗi một ngày đánh bại được lão Dâm thần để rửa hận bị lão khinh nhục 10 năm về trước.

Vì lẽ đó lúc này lão thấy lão Dâm thần đang bị chấn thương nội tạng phải nhảy tránh, liền không bỏ lỡ cơ hội nhắm vào người lão Dâm thần đánh liền một lúc 10 chưởng cực mạnh.

Lão Dâm thần trong cơ nguy kịch cũng không thể bó tay chịu chết. Thân pháp lão nhanh nhẹn phi thường nhảy đông, tránh tây né tránh. Chỉ những lúc bị dồn ép, bí quá không thể tránh được lão mới chịu giơ chưởng ra đấu với đối phương. Hiện tại chỉ cần lão vượt qua được 30 chiêu đầu tiên thì thực lực của lão sẽ hồi phục dần, khi đó chưa chắc gì U ma tăng có thể địch lại lão.

Trong lòng lão Dâm thần thầm tính điều đó. Thế nhưng lão U ma tăng cũng đâu phải kẻ ngu. Lão biết rõ cơ hội của mình lúc này nếu không tận dụng tốt thì sẽ cực kỳ nguy hiểm nếu một khi lão Dâm thần hồi phục lại công lực. Vì thế U ma tăng cứ nhắm lấy thân hình lão Dâm thần mà tấn công quyết liệt, quyết tâm hạ gục đối thủ càng nhanh càng tốt.

Hai lão ma vì lý lẽ đó mà quần lấy nhau làm cát bụi bay mù trời, cơ hồ cây cối xung quanh đều bị hai lão đánh phải tung gốc cả lên, nghiêng ngả không còn hình dáng.

Nói về 3 người Tiêu Thanh Ngọc và Song sát tiên tử sau một hồi mê man đã bắt đầu tỉnh lại. Ba người vận động tay chân một chút rồi nhìn ra cửa thì thấy tiếng chưởng phong do 2 lão quái đánh trúng lẫn nhau vang lên ầm ầm.

Hoàng Ty nhìn ngó một lúc rồi khẽ bảo Thiên Kiêu và Tiêu Thanh Ngọc mau chóng chuẩn bị. Ba người lúc này như ghé sợ hổ, đều không dám ở lại lâu liền phá lấy một lỗ nhỏ ở phía sau nhà rồi theo đó chạy đi thật nhanh.

Nhưng thật sự cả ba đã bỏ đi quá sớm. Nếu mà bọn họ chịu khó ngồi lại một lát thì sẽ chứng kiến một sự việc kinh người.

Hai lão tặc U ma tăng và Dâm thần đã đánh lẫn nhau đến kiệt sức. Cuối cùng thì lão Dâm thần đã chiến thắng. Lão đánh vỡ lục phủ ngũ tạng của

đối phương trong khi đó cũng phải chịu lại một chưởng vào vùng thượng đảng làm cho toàn thân nhức nhối, thổ huyết ra thành dòng.

Thế rồi lão ngã xuống bất tỉnh nhân sự, không còn hay biết gì nữa.

Nếu mà lúc này chỉ cần một đứa nhỏ cũng có thể giết được lão, huống hồ là ba người Tiêu Thanh Ngọc, Song sát tiên tử thì việc hạ sát lão Dâm thần còn dễ hơn nhiều. Có điều, lúc này 3 người không biết gì cả và đã chạy xa nơi chiến trận mấy chục dặm rồi.

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lão Dâm Thần Phá Đám Thanh Y Giáo

Cả ba chạy một hồi thì đã tiến được vào một thị trấn. May mà Tiêu Thanh Ngọc vẫn còn ít ngân phiếu để ở trong người vì thế họ dễ dàng mua mấy bộ y phục mới thay đổi. Riêng vũ khí thì ngân lượng không đủ. Cả ba đành phải tay không mà đi chứ chẳng còn biết làm sao.

Dọc đường ba người đối xử với nhau hết sức khách sáo. Thiên Kiều thì trinh tiết đã bị mất. Nàng biết trên đời này ngoài cậu bé con đang đi bên cạnh mình thì nàng chẳng còn lấy ai được nữa. Nhưng nàng làm sao mà mở miệng ra yêu cầu một cậu bé nhỏ tuổi như Tiêu Thanh Ngọc nhận nàng làm thê tử cho đành. Còn Tiêu Thanh Ngọc cũng vậy. Bản thân cậu biết rằng Song sát tiên tử chẳng phải tầm thường. Vậy mà trong hai người họ một người thì bị cậu chiếm đoạt trinh tiết, kẻ thì bị cậu nhìn thấy thân thể chẳng còn thiếu chỗ nào nữa. Tiêu Thanh Ngọc lo ngay ngáy không biết bao giờ Song sát tiên tử sẽ giết người diệt khẩu để che dấu cái xấu xa của bọn họ.

Hoàng Ty cũng có chuyện khó nói. Tẩm thân trong trắng của nàng tuy chưa bị chiếm đoạt nhưng cũng đã bị nhìn thấy hết cả. Nàng biết tình trạng vừa xảy ra với nàng cũng chẳng khác gì nàng bị mất trinh vậy. Bây giờ nàng còn mặt mũi nào mà nhìn Hồ Giang Thi hay Thiết Tùng nữa.

Nàng biết cả hai người đàn ông nọ đều si mê, tôn thờ chị em nàng. Chỉ vì hai người e ngại tính khí quái dị của hai nàng mà không dám tỏ lời đầy thôi. Bây giờ thì hết rồi. Cả hai chị em nàng đều bị vướng vào cậu tiểu tử Tiêu Thanh Ngọc mới thật là oan gia ngõ hẹp.

Đêm đến, Thiên Kiều trở nên bức rức vì khó ngủ. Nàng nhìn sang bên thấy sư muội Hoàng Ty đã ngủ rồi liền khoác áo bước ra khỏi phòng.

Thiên Kiều đứng một mình nhìn qua bên dãy phòng đối diện. Nàng thấy ở bên đó ánh đèn đã tắt từ lâu thì biết rằng Tiêu Thanh Ngọc đã ngủ. Trong lòng Thiên Kiều trở nên buồn bực.

Nàng cảm thấy khó chịu trong lòng, nhất là cái âm ngọc động của nàng nó cứ giật giật nhẹ nhàng liên hồi làm cho nàng thấy cơ thể như bị thiếu thốn một cái gì đó. Thiên Kiều suy nghĩ thì biết rằng cảm giác khó chịu này chỉ xuất hiện từ sau cái đêm ái ân trong hang thú với Tiêu Thanh Ngọc. Ban đầu, cảm giác này chỉ thoáng qua rồi biến mất. Nhưng hơn một tuần trăng cùng nhau tiến bước thì cảm giác này đã trở nên ngày càng đậm đặc hơn.

Đến đêm nay thì Thiên Kiều đã hiểu rõ cảm giác bức rức mà nàng không sao xác định được trong thời gian gần đây chính là vì nàng đang thêm cái cảm giác lấp đầy âm phong động bằng cái dùi thịt to lớn kia.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng được Tiêu Thanh Ngọc đưa trường thương dựng sẵn vào âm phong động của nàng thì Thiên Kiều đã thấy toàn thân nóng bừng và hạ thể bức rức không sao chịu được.

Thiên Kiều lừng khờng một lúc rồi kiên quyết mở cửa bước ra khỏi phòng, lại gõ tay vào trước cửa phòng Tiêu Thanh Ngọc.

Tiêu Thanh Ngọc cũng chưa ngủ được. Cậu nghe tiếng gõ cửa liền rụt rè hỏi nhỏ:

- Ai đó !

Bên ngoài không có tiếng đáp, nhưng âm thanh tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục.

Tiêu Thanh Ngọc lo ngại thủ thế rồi từ từ mở cửa. Cậu kinh ngạc khi thấy trước cửa chẳng phải ai khác mà chính là Thiên Kiều tỷ tỷ.

Đêm nay Thiên Kiều mình mặc áo mỏng, tóc để xõa dài xuống hai bên vai khiến nàng trông thật dễ thương và thật dịu dàng.

Tiêu Thanh Ngọc vội mời nàng vào. Thiên Kiều nhẹ bước vào phòng rồi ngồi xuống một bên ghế. Hai người ngồi yên nhìn nhau không ai nói một lời nào.

Tiêu Thanh Ngọc thấy không khí ngột ngạt quá vội liền tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ có việc chi cần tiểu đệ giúp chẳng ?

Thiên Kiều ngượng ngùng, bối rối không biết làm sao trả lời. Lúc sắp vào đây nàng cương quyết là thế mà bây giờ trước mặt đối phương nàng lại không sao nói lên lời.

Thiên Kiều ấp úng mãi mới nói được mấy tiếng chẳng ăn nhập gì:

- Thôi! tỷ về đây !

Nàng chậm rãi đứng dậy rồi bước ra cửa. Khi ra đến cửa thì Thiên Kiều quay người lại.

Nàng định nói lời tạm biệt nhưng lưỡi cứ cứng đờ không sao phát ra được âm thanh.

Tiêu Thanh Ngọc kinh ngạc nhìn người thiếu nữ đang đứng như trời trồng trước mặt. Đột nhiên chàng nhận thấy thần thái của Thiên Kiều giống hệt với thần thái của Hồng Hoa khi hai người lần đầu tiên ái ân vụng trộm với nhau ở trong thư phòng.

Tiêu Thanh Ngọc vội bước tới ôm chặt lấy mỹ nhân trước mặt vào lòng. Lạ thay Thiên Kiều không hề phản đối mà ngược lại còn bật khóc.

Tiêu Thanh Ngọc biết mình đã đoán đúng. Cậu đưa tay đóng chặt cửa phòng lại rồi ôm lấy mỹ nhân dìu vào giường.

Hai người ở trên giường tĩ tê tâm sự rồi bắt đầu tiến hành giao hoan. Mỹ nhân được thỏa nguyện liên tiếp rỉ rỉ trước những trận sóng tình cao ngất. Nàng ngập lặn trong biển ái ân như không hề biết chán chường. Quân tử kiếm của Tiêu Thanh Ngọc vào ra liên tục trong âm phong động đang bị thiếu thốn mấy ngày vừa qua của mỹ nhân khiến nàng sướng quá cả người run lên bần bật.

Hiệp một trôi qua, rồi hiệp hai kéo đến. Lúc này Thiên Kiều đã hoàn toàn thỏa mãn. Nàng nằm ngửa bên cạnh tình quân để nghe da thịt mình râm ran trong cơn khoái lạc vẫn còn đang âm ỉ.

Tiêu Thanh Ngọc nằm một bên đưa tay vuốt ve đôi nhũ phong no tròn của mỹ nhân rồi khen nhỏ:

- Hai quả đào tiên này của nàng thật là thiên hạ vô song !

Thiên Kiều cười khẽ. Nàng quay người sang bên tình quân rồi nói:

- Tướng công mới thật lợi hại. Cái thứ quý đó của chàng làm cho người ta chỉ có nước chịu chết chứ không biết làm gì nữa.

Tiêu Thanh Ngọc cười:

- Nàng cũng đâu có kém. Ta suýt mấy lần bị nàng cho ra nước rồi chứ đâu chỉ mình ta lợi hại.

Thiên Kiều dục tình đã thỏa. Nàng định ngồi dậy về phòng thì Tiêu Thanh Ngọc giữ lại nói:

- Trời còn tối ! Tỷ tỷ hãy ở lại thêm chút nữa.

Thiên Kiều ngần ngừ. Thật tình nàng chẳng muốn rời xa chỗ này. Nhưng hiện bên phòng còn có Hoàng Ty sư muội. Nếu để sư muội phát giác sự tình thì thật chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Tuy nhiên, hai người tiếp tục vuốt ve nhau một lúc nữa rồi Thiên Kiều mới trở dậy mặc lại y phục rồi quay về phòng.

Sáng hôm sau, mọi người lại tiếp tục lên đường. Hoàng Ty có vẻ ngạc nhiên khi thấy sư tỷ Thiên Kiều hôm nay tươi tắn, vui vẻ khác thường. Điều lạ nữa là suốt từ mấy ngày vừa rồi sư tỷ chẳng nói được một câu ra hồn, vậy mà giờ này lại vui vẻ cười đùa với Tiêu Thanh Ngọc.

Hoàng Ty bị hai người bỏ lại phía sau nên cảm giác như nàng đang trở thành người thừa trong cuộc hành trình này.

Đêm đến, Thiên Kiều quen thói lại chui sang phòng Tiêu Thanh Ngọc để được cậu chàng chăm sóc giống như đêm qua. Nàng không ngờ lần này Hoàng Ty đã để ý. Vì vậy, khi hai người ngụp lặn trong những cơn khoái lạc ngất trời thì Hoàng Ty ở bên ngoài đã nghe hết cả.

Hoàng Ty lặng lẽ trở về phòng mà lòng nàng rối như tơ vò. Nàng biết đại sư tỷ đã không còn như ngày trước nữa. Những âm thanh rên rỉ trong thư phòng do Thiên Kiều phát ra đã chứng tỏ điều đó. Hoàng Ty vốn dĩ rất thông minh vậy mà lần này cũng không biết cách nào để xử trí chuyện này. Khi Thiên Kiều quay trở về phòng thì Hoàng Ty vẫn còn ngồi trên ghế chưa hề ngủ.

Thiên Kiều bối rối nhìn người sư muội rồi ấp úng hỏi:

- Sao muội lại ngồi đây !

Hoàng Ty nhìn lên thấy khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Kiều đang đỏ lên và có nét bối rối thì cười nhạt nói:

- Tỷ ngồi xuống đây đi ! Muội muốn hỏi tỷ một việc !

Thiên Kiều đoán chừng Hoàng Ty đã biết được chuyện giữa nàng và Tiêu Thanh Ngọc rồi nên trong lòng có phần lo lắng. Nàng sợ nếu sư muội đem chuyện này mà tố cáo với sư phụ thì hậu quả không biết thế nào mà lường.

Hoàng Ty suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Sư tỷ hãy thú thật đi ! Vì sao sư tỷ lại lén lút qua bên đó quan hệ với y ? Sư tỷ có biết hành vi của sư tỷ như vậy là nhục lắm không?

Thiên Kiều cay đắng cúi đầu. Nàng chưa từng bị ai chửi rủa những lời cay độc đến vậy.

Nàng càng đau hơn lời nói đó lại được phát ra từ chính sư muội thân thiết của mình.

Thiên Kiều bật khóc tím tức. Nàng nhìn sang Hoàng Ty rồi vừa khóc vừa nói:

- Tỷ là con đàn bà dâm loạn, chắc nết. Nhưng tỷ biết làm sao hơn. Nếu không gặp được y thì tỷ không chịu được. Sư muội nếu có tránh phạt thì cứ trách phạt tỷ, nhưng đừng nói cho sư phụ biết chuyện này. Nếu không sư tỷ và y khó lòng nào mà sống nổi trước những hình phạt của sư phụ.

Hoàng Ty cũng chẳng biết làm gì hơn trong tình cảnh này. Nàng không ngờ hai người thoát khỏi lão Dâm Thần thì lại dính vào việc này. Đúng là trời đầy hai người mà.

Hoàng Ty gằn giọng:

- Sư tỷ là võ lâm cao thủ. Ý chí rất kiên định. Sao sư tỷ lại trở nên yếu mềm như vậy. Tại sao sư tỷ lại nhất định gặp y mỗi đêm như vậy sao ?

Thiên Kiều đưa tay áo lau nước mắt rồi thở dài:

- Thật muội không ở vào hoàn cảnh của tỷ nên muội mới nói như vậy. Nếu như muội được một lần cùng y giao hoan thì muội sẽ không thể nào rời được y ra nữa.

Hoàng Ty kinh ngạc tròn mắt:

- Tỷ nói sao ? Tỷ bị y dùng tà môn khống chế ư ?

Thiên Kiều đỏ mặt vì ngượng, nàng ấp úng:

- Không phải là tà công. Mà cái đó của y khi vào trong người nữ nhân thì nữ nhân sẽ không thể

nào chịu nổi nếu thiếu nó.

Hoàng Ty không hiểu gì hết, hỏi:

- Tỷ

Nàng định nói nhưng không biết dùng lời nào để diễn tả ý mình.

Thiên Kiều nói:

- Muội chắc cũng biết rồi còn gì ? Cái thứ đó của y và cái thứ đó của ta và muội nếu mà gắn vào

nhau thì cả hai sẽ cực kỳ sung sướng. Cái cảm giác đó khiến ta không thể nào xa rời y được mà phải tìm đến với y.

Hoàng Ty đã hiểu rõ ràng mọi điều. Nàng cũng đỏ mặt lên vì biết cái chuyện nam nữ đó những người đứng đắn không ai nên nói ra làm gì.

Nhưng có điều chính sự khoái lạc đó nàng lại chưa từng biết nên Hoàng Ty cảm thấy rất đổi tò mò. Nàng kéo sư tỷ lên giường cùng nằm rồi bắt sư

tỷ phải kể lại mọi chuyện nam nữ diễn ra như thế nào.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc thì Hoàng Ty cũng thấy cơ thể phát nóng, hơi thở gấp gáp. Nàng tưởng tượng cảnh âm ngọc động của nàng đang ôm chặt lấy thanh trường thương dũng mãnh của Tiêu Thanh Ngọc thì cảm thấy toàn thân nóng bừng và hạ thể rỉ ra chất nước đặc dị.

Hoàng Ty nói nhỏ:

- Tỷ tỷ khi nào quan hệ với y thì cho muội rình xem được không ? Thật sự muội chưa từng bao giờ chứng kiến những cảnh như vậy. Không hiểu nó diễn ra thế nào.

Thiên Kiều cười nhẹ. Nàng dấn vào vai sư muội rồi nói:

- Người đúng là ! Ai lại đi nhìn trộm chuyện đó bao giờ.

Hoàng Ty cụt hứng.

- Nếu tỷ không thích thì thôi ! Muội đâu có ép tỷ làm gì.

Thiên Kiều sợ sư muội giận dữ thì phiên hà thêm liền ôm lấy người nàng rồi nói nhỏ vào tai sư muội. Hoàng Ty nghe xong khoái trí cười hích hích rồi yên tâm lăn ra ngủ.

Nhưng Thiên Kiều chưa kịp thực hiện lời hứa với sư muội thì ngay trong buổi chiều hôm sau một trận đánh ác liệt đã diễn ra.

Hơn 10 cao thủ của Thanh y giáo đã phục ở bên đường sơn lộ để tấn công ba người. Lần này khác xa so với lần trước. Bọn phục kích kia võ công đều cao mà tấn công thì nhịp nhàng bài bản.

Ngay từ lúc bắt đầu cuộc đấu chúng đã tìm cách ly khai Tiêu Thanh Ngọc ra khỏi hai nàng thiếu nữ Song sát tiên tử.

Khổ nỗi, lúc này cả ba không ai có vũ khí nên cuộc chiến vô cùng gian nan, nguy hiểm trùng trùng.

Tiêu Thanh Ngọc võ công kém nhất nên nhanh chóng bị tách ra khỏi Song sát tiên tử và bị hai người bên phe Thanh y giáo lôi đi.

Thiên Kiều thấy tình quân bị bắt thì bi phần liều chết để giải cứu. Nhưng nàng đã bị trúng mấy vết thương rướm máu mà thân hình của Tiêu Thanh Ngọc đã bị lôi đi xa rồi.

May mà Hoàng Ty tỉnh táo, thấy sư tỷ như vậy vội dùng truyền âm nhập mật khuyên giải nàng. Hai người vừa đánh vừa cố gắng phá lấy vòng vây chạy thẳng lên núi.

Bọn Thanh Y giáo biết có đuổi theo cũng vô ích liền thu quân về. Cả bọn tập hợp bên cạnh khu rừng cách chỗ giao chiến hơn 5 dặm.

Tiêu Thanh Ngọc bị dẫn ra. Cậu bị bịt mắt nên không thấy gì, chỉ nghe âm thanh mà đoán định, người này hay người kia mà thôi.

- Thừa đà chủ ! Bọn thuộc hạ đã bắt được một tên trong bọn Thiết Đà môn. Xin tùy Đà chủ định đoạt.

Âm thanh của viên đà chủ:

- Tên thiếu niên kia được đích thân Song sát tiên tử dẫn đi tất phải là kẻ quan trọng. Hiện thời việc quân cấp bách. Ta trao y lại cho Nhị tướng dẫn y về Tổng đàn để Môn chủ trực tiếp tra hỏi.

Thế rồi Tiêu Thanh Ngọc bị kéo đi. Cậu được đặt nằm bên trong một cỗ xe ngựa rồi cứ thế lên đường.

Ngày đi, đêm nghỉ. Tiêu Thanh Ngọc bị bắt đi tổng cộng đã hơn 3 ngày đêm. Ngoài những lúc được cưỡi trời để đi đạt tiện, tiểu tiện, còn phần lớn

thời gian cậu bị bịt mắt và trói chặt tay

chân.

Tiêu Thanh Ngọc biết được những người bị bắt không chỉ có mình cậu, mà còn một số người nữa trong đó có cả Thiết Tùng. Do mỗi người bị đưa đi bằng một xe ngựa nên họ không có điều kiện để trao đổi tin tức cho nhau.

Đoàn người áp tải có tổng cộng hơn chục người. Đi đầu là Nhị tướng cưỡi đôi ngựa bạch. Số còn lại người nào người nấy đều cưỡi ngựa đen và che mặt kín mít.

Khi đoàn người ngựa vừa đến khe Thanh Giản thì bỗng có tiếng hú rất lớn từ xa vọng lại.

Tiêu Thanh Ngọc kinh ngạc lắng tai nghe. Cậu chợt nhận thấy thanh âm tiếng hú có vẻ rất quen thuộc. Chẳng lẽ là lão Dâm thần đến đây hay sao.

Trong đám thanh y có người chợt rú lên:

- Lão quái vật nọ lại đến rồi !

Tiếng người nói chuyện và tiếng ngựa hú vang.

Nhị tướng vội quát mọi người xuống ngựa dàn trận chuẩn bị nghênh chiến. Tuy hai người biết lão quái vật này võ công cực cao và rất nguy hiểm, nhưng ngoài cách dùng lại chiến đấu thì không còn cách nào hay hơn để lựa chọn nữa.

Tiếng hú vừa dứt thì giữa đường trường đã xuất hiện thêm một lão nhân thân hình khô vữa, khuôn mặt dữ tợn và đôi mắt xanh lè.

Lão nhìn đội hình chiến đấu của đối phương rồi cười khanh khách:

- Lão phu nghe nói Thanh y giáo toàn là nữ nhân. Vì thế muốn tìm đến gặp nhị vị đã lâu. May sao hôm nay chúng ta lại có duyên hội ngộ nơi này.

Nhị tướng gằn giọng:

- Bọn chúng ta vốn không quen nhau. Nước sông không phạm nước giếng. Các hạ nên đi chỗ khác thì hơn.

Dâm thần cười hì hì. Đôi mắt xanh của lão nhấp nháy nhìn vào nhị tướng như ước lượng đối phương. Qua thanh âm, lão đoán nhị tướng chỉ độ khoảng chừng trên hai mươi một chút là cùng.

Với mỹ nhân cỡ tuổi đó là thứ hàng mà lão thích nhất.

Dâm Thần nói lớn:

- Các vị mau để lại vài người cho lão phu thưởng thức thì yên. Nếu không lão bắt tất cả một lúc bây giờ.

Giọng nói của lão dâm thần vang lên ầm ầm. Lão đang cố tình vận dụng nội công phổ vào tiếng nói để khủng bố tinh thần đối phương.

Nhị tướng biết tình thế không ổn. Hai người tiên thủ hạ vi cường xông tới nhằm người lão quái tấn công luôn.

Dâm thần cười rộ, đạo bộ thân hình đã thoát ra khỏi đường tấn công của đối phương. Hai tay lão vung ra tạo nên một trận cuồng phong đánh bật nhị tướng ra xa.

Nhị tướng thét thủ hạ xông tới. Cả bọn vây lấy lão Dâm thần mà tấn công dữ dội.

Thanh y thủ hạ võ công không tồi, nhất là Nhị tướng thì võ công rất cao. Cả bọn quây vào tấn công lão quái làm cho lão ta nhất thời không thể làm gì được họ.

Nhưng Dâm thần lão quái đã thành danh từ lâu, võ công của lão độc bộ thiên hạ và rất khó chịu. Nữ nhân nào đấu với lão thì đúng là gặp phải khắc tinh.

Bọn Thanh y giáo đánh được một lúc thì đã có mấy tiếng la hoảng vang lên. Thì ra y phục của họ bị lão quái chụp được và xé rách toạt.

Lúc này thân hình lão Dâm thần chuyển động cực kỳ nhanh chóng. Võ công của lão so với mấy nữ nhân thanh y giáo thì cao siêu hơn nhiều. Tuy nhiên, lão quái vật lại không muốn đả thương bọn họ mà muốn dùng chính việc lột bỏ y phục trên người các nàng để khủng bố tinh thần.

Quả nhiên, các nữ nhân bị lão lột bỏ y phục thì đều sợ hãi và xấu hổ vô tận. Mặc dù hiện tại lão Dâm thần mới làm y phục của họ rách nát vài chỗ nhưng các nữ nhân kia tâm thần đã bị hoảng loạn ngay lập tức lùi nhanh về sau, rời khỏi hàng ngũ chiến đấu.

Ác thay, bọn mấy thiếu nữ bị rách y phục lùi lại làm cho trận thế đang tấn công trở nên rối loạn. Tình thế chuyển biến nhanh không thể tả. Bên tai Tiêu Thanh Ngọc liên tục vang lên những tiếng xoẹt xoẹt liên hồi cùng với tiếng nữ nhân la oai oái.

Nhị tướng thấy nguy vội quát thủ hạ cổ lên mà đánh. Nhưng hai người đã ra lệnh quá muộn. Đám nữ nhân thanh y người nào người nấy y phục rách toang, các phần cơ thể lồ lộ hiện ra khiến cho cả bọn chẳng còn sức chiến đấu được nữa.

Dâm Thần lão quái cười lên khanh khách. Lão chỉ cần đảo quanh trận địa một vòng thì đám thiếu nữ kia đều bị điểm huyết nằm gục xuống đất. Bây giờ chỉ còn lại Nhị tướng là chưa bị lão bắt được mà thôi.

Tiêu Thanh Ngọc giờ đã nhận ra âm thanh tiếng cười kia chính là của lão quái vật Dâm thần. Cậu hiện tại cũng rất ngạc nhiên vì không hiểu lão Dâm thần làm sao thoát khỏi bàn tay của bộ xương khô di động ở khu sơn

lâm. Thế nhưng hiện giờ cậu thấy lão quái xuất hiện thành linh nơi này liền vội vàng kêu lớn:

- Lão gia ! Cứu tiểu tử với !

Dâm thần lão quái đang lúc hăng hái, xảy nghe tiếng kêu gọi mình liền quay đầu lại nhìn thì thấy một tiểu hài tử đang bị trói nằm trên xe ngựa thì bật cười ha hả nói lớn:

- Ái chà ! Tiểu tử người cũng bị bắt ở đây sao ?

Hiển nhiên lão đã nhận ra tên tiểu tử kia chính là kẻ khiến lão phải thua cuộc mà bỏ đi, nhưng cùng với nó lão cũng rất phục trường thương của cậu nhỏ to lớn và lợi hại phi thường.

Nhị tướng thấy lão Dâm thần hơi bị phân tâm liền ném ra một quả cầu nhỏ về phía lão.

Một âm thanh vang lên rất khê rồi khói trắng toả ra mù mịt. Tiêu Thanh Ngọc hai mắt bị bịt kín nên không biết chuyện gì. Cả người cậu đột nhiên bị lôi đi nhanh như tên bắn.

Nhưng mùi thơm thoang thoảng từ người mỹ nhân tiết ra cùng với bàn tay mềm mại của mỹ nhân nắm lấy người cậu khiến cho Tiêu Thanh Ngọc nhanh chóng nhận ra bản thân cậu đang bị lọt vào tay ai rồi.

Nhị tướng đang chạy như bay thì ở đằng xa có tiếng rầm rú vọng đến. Âm thanh này rõ ràng là từ phía Dâm thần phát ra.

Hồng tỵ thiếu nữ vừa chạy vừa lo lắng hỏi:

- Bạch Lan tử ! Chúng ta bắt gã tiểu tử này để làm gì ?

Thiếu nữ Bạch Lan khuôn mặt lo âu nhìn trước ngó sau để tìm phương hướng lẫn trốn. Nàng lúc này lại nghe sư muội nói thế thì khê bảo:

- Tên tiểu tử này cùng với lão Dâm Thần có thể có quan hệ mật thiết. Chúng ta đang lúc nguy khốn cần bắt giữ gã để làm con tin. Nếu lỡ sau này lão đuổi kịp chúng ta còn có cơ xoay sở được.

Hồng Tụ nghe thế rất hợp lý liền không hỏi nữa liếc nhìn địa thế xung quanh miệng nói:

- Bây giờ cần tìm chỗ nấp cái đã. Nếu thoát được lão tặc kia thì thật là may.

Ba người tiếp tục chạy thêm một hồi rồi chui vào một động khẩu.

Không ngờ lão Dâm thần chạy đằng xa cũng kịp nhận ra. Thế là lão chạy tới, xông bừa vào trong.

Thế nhưng, khi lão Dâm Thần xông vào động thì lại bị ám khí và chưởng phong từ trong đánh ra khiến lão không sao vào được.

Khổ nỗi, so với bên trong thì địa thế phía ngoài này cực kỳ nhỏ hẹp, tiện thủ, khó công. Vì thế, lão Dâm thần tức giận quát tháo ầm ầm mà vẫn không cách nào bắt được đối phương.

Một điều nữa, lúc này lão đã hít phải một ít độc hương do quả cầu phát ra nên tinh thần không được sung túc. Tuy độc hương khó lòng làm hại được lão nhưng cũng khiến lão quá khó chịu vô cùng.

Dâm Thần lão quá đang khi tức giận thì chợt rờ phải một bình hồ lô dặt ở ngang hông.

Dâm lão đột nhiên bật cười rộ nghĩ thầm:

- Bọn chúng đã sử dụng độc hương ám hại ta thì bây giờ ta cho chúng nếm mùi vị của dâm hương lộ để chúng biết tay mới được.

Nghĩ xong lão mở bình hồ lô ra rồi vận chuyển đẩy luồng khí đen về phía trong động.

Nhị tướng đều đứng ở trước cửa khe động để phòng chống kẻ thù. Hai nàng thấy từ ngoài động một làn gió thổi tạt vào rồi một mùi hương xông lên phủ đầy mặt.

Bạch Lan nhị tướng kêu lớn:

- Hình như có mùi lạ ! Chúng ta mắc bẫy lão tặc rồi.

Hồng Tu nhị tướng cũng hít phải thứ hương thơm quái dị đó. Nàng vội vận công phong tỏa huyết đạo để độc chất không tác động vào mà nguy hiểm tánh mạng.

Nhưng cả hai đều chẳng ngờ đây không phải là độc chất mà là dâm dược. Thứ dâm dược này vốn dĩ chỉ là thứ Dâm thần dùng trước khi giao hoan với mỹ nhân để được sung sức mà thôi. Nay là lần đầu tiên lão đem ra sử dụng như một món vũ khí mới khiến cho người tinh khôn như nhị tướng cũng bị mắc lừa.

Dâm Thần lão tặc định đợi cho cả hai bị trúng dâm dược mới xông vào bắt. Nhưng lão phát giác nội thể có chuyển biến bất thường. Độc chất trong mê hương không ngờ quá dữ dội và lúc này đã bắt đầu phát tác khiến cho lão cảm thấy đầu óc choáng váng. Dâm thần biết nguy không dám ở lại chỗ này nữa mà quay lại chỗ cũ tìm bắt vài ả thanh y mang đi còn chắc ăn hơn.

Vì thế, khi dâm dược tấn công nhị tướng thì Dâm thần đã đi xa rồi.

Nói tiếp về chuyện của Bạch Lan và Hồng Tu hít phải hương dâm tinh thần lập tức biến đổi. Hai nàng cảm thấy trong người nóng bừng bừng liền cởi bớt y phục cho đỡ khó chịu. Ban đầu hai nàng chỉ cởi ngoại y, nhưng dần dần dâm dược hành hạ, cả hai cởi cả nội y ra và trở thành hai nữ nhân trần truồng như nhộng.

Nhưng tình thế không vì vậy mà khả quan hơn. Bạch Lan trong người nóng như lửa đốt.

Nàng vừa thở dồn dập vừa đưa tay vuốt dọc theo thân như thể muốn nhờ đó mà dịu lại cơn khó chịu.

Hồng Tu thì thở dốc. Nàng lần mò lại bên Tiêu Thanh Ngọc rồi bắt đầu ra sức phá bỏ mọi cấm chế trên người cậu nhỏ.

Bạch Lan thấy thế cũng xông lại hỗ trợ. Lát sau trước mặt hai người chỉ còn lại tấm thân trần truồng và thanh trường thương đang dựng cờ của Tiêu Thanh Ngọc hiện ra.

Tiêu Thanh Ngọc vừa rồi bị điểm huyết khá lâu nên giờ đây dù rằng đã được hai nàng thiếu nữ giải bỏ cấm chế nhưng sức lực vẫn chưa hồi phục. Cậu nằm im dưới đất đưa mắt ngắm nhìn hai thân hình lồ lộ trắng như bạch ngọc ở trước mặt với vẻ háo hức khó kìm chế. Cậu thấy cả hai đều thuộc diện mỹ nhân hiếm có. Đôi gò bồng đảo cao vút với những trái cây hồng hồng nhỏ nhắn tụ lại trên hai đỉnh núi.

Bạch Lan nhào lại ôm chặt lấy Tiêu Thanh Ngọc mà hôn hít. Từ thân người nàng tỏa ra một mùi thơm rất dễ chịu.

Tiêu Thanh Ngọc biết mỹ nhân đã trúng phải thứ gì đó kích thích rất mạnh nên mới tạo ra hiện tượng này. Cậu chưa kịp làm gì thì Hồng Tu cũng đã xông đến chiếm giữ người cậu.

Tiêu Thanh Ngọc bị hai thiếu nữ giành giật thì đau hết cả người. Cậu biết hai nàng đang bị dâm dục hành hạ nên bản thân cậu cần có phương pháp chủ động xử lý chứ không thể để như thế này được.

Tiêu Thanh Ngọc lúc này đã có sức liền ngồi bật dậy, xô thân hình Bạch Lan ra trong khi cậu ôm chặt lấy thân hình Hồng Tu.

Hai thân hình lửa thể áp chặt vào nhau ngã ra đất.

Tiêu Thanh Ngọc vừa vuốt ve người ngọc vừa để ý xem thể trạng của Hồng Tụ xem như thế nào.

Ma ảnh thủ của Tiêu Thanh Ngọc vuốt nhanh xuống vùng tiểu phúc, áp vào khu vực thần bí âm ngọc động của mỹ nhân thì thấy nước hoa lộ đã rỉ ra ướt mấy ngón tay.

Tiêu Thanh Ngọc biết nàng nọ bị dâm dục hành hạ nên mới tỏ ra hiện trạng kỳ dị nơi hạ thể nhanh chóng đến thế. Cậu biết nàng là gái trinh nên dù trúng dâm dục cũng chẳng biết chút gì về chuyện thoả mãn thế nào. Vì vậy cậu chủ động áp thanh trường thương to lớn của mình lọt vào khe đào nguyên.

Một luồng khí nóng từ âm động của mỹ nhân Hồng Tụ truyền sang thanh trường thương làm Tiêu Thanh Ngọc thấy khoái sướng.

Toàn bộ âm động nhận được dị vật xâm nhập liền co bóp mãnh liệt quyết siết chặt lấy của quý đó. Không ngờ âm ngọc động làm như thế lại không cản được quái vật cứ thế lừng lừng đi vào. Toàn thân âm động sục sùi trào dâng cảm giác vi diệu. Thứ giác quan này tự lại và lan nhanh ra toàn cơ thể Hồng Tụ làm nàng ngây ngất tê mê chưa từng có trên đời.

Âm Ngọc động bị nhồi nhét bắt đầu co giãn nở ra từ từ thích nghi với dị vật trường thương to lớn đang ngự ở trong người Hồng Tụ làm nàng xúc động run hết cả người.

Hồng Tụ bị dâm dục kích động mạnh mẽ, lại thêm cảm giác sướng khoái khi thanh trường thương áp với nơi âm động nên liền ngồi dậy đẩy Tiêu Thanh Ngọc nằm dài xuống nền đất còn nàng từ phía trên hạ mã xuống hết sức nhanh chóng.

Tiêu Thanh Ngọc cảm thấy đầu ngón trường thương nơi hạ thể vừa xông phá qua một màn ngăn yếu ớt. Lúc này toàn bộ thanh trường thương đã vào lún cán và cảm giác bị co bóp thúc ép lại tăng lên nhiều. Thực sự lại sướng không thể nào tưởng tượng ra được.

Thế nhưng Bạch Lan cũng đang bị đâm dượt kích thích. Nàng thấy Tiểu muội chiếm giữ phần dưới hạ thể Tiêu Thanh Ngọc rồi liền chuyển sang quấy lấy cậu mà hôn.

Tiêu Thanh Ngọc ngay tức khắc cảm nhận thấy vị ngọt từ hai khốe anh đào do mỹ nhân truyền sang và nụ hôn đó lại khiến cậu thêm một lần choáng váng.

Bạch Lan vừa hôn vừa vuốt ve thân trên của cậu thiếu niên trong khi đó hai tay của Tiêu Thanh Ngọc cũng ra sức bóp vuốt đôi nhũ phong của nàng.

Bạch Lan vừa thở hổn hển vừa rên rỉ vì sướng. Âm ngọc động của nàng đã ra đầy nước mà không được thỏa mãn khiến mỹ nhân hung hãn dữ dội.

Đối với riêng phần Hồng Tụ thì khỏi cần nói nàng sướng đến mức nào. Thân hình Hồng Tụ liên tiếp nhấp nhô và từng âm thanh bùm bụp, bùm bụp liên tục vang lên mỗi khi mỹ nhân hạ mình xuống để cho âm ngọc động nuốt chửng trường thương trong một tư thế thật tuyệt vời.

Tiêu Thanh Ngọc sướng không thể tả. Lần đầu tiên trong đời cậu được chung đụng một lần với hai mỹ nhân. Thân hình của họ tuyệt vời và vô cùng khuyến rũ khiến cho quân tử kiếm của cậu chịu không nổi nữa.

Hồng Tụ vừa hét lớn vừa phi như điên cuồng. Nàng tấn công đôi phương đến mức tuyệt đỉnh mà nàng có thể làm được. Âm ngọc động của mỹ nhân vào ra cùng thanh trường thương nhanh quá khiến cho cả hai đều rùn mình. Đột nhiên, mỹ nhân rú một tiếng dài, cả người nàng đổ thật mạnh xuống hạ thể Tiêu Thanh Ngọc. Từ sâu trong Âm động từng dòng từng

dòng hoa lộ đậm khí ào ào tuôn ra cùng với sự co bóp mạnh mẽ của cái âm động đối với thanh trường thương.

Toàn thân trên của Tiêu Thanh Ngọc thì bị Bạch Lan chăm sóc quá kỹ. Lưỡi nàng quấn lấy lưỡi của Tiêu Thanh Ngọc như chẳng muốn rời. Hai người nuốt nước miếng lẫn nhau.

Tiêu Thanh Ngọc chịu hết xiết rồi trước sự tấn công như vũ bão của cả 2 mỹ nhân. Thanh trường thương của cậu bắt đầu run lên bần bật và bắn ra hàng loạt, hàng loạt hàng lưu ly thủy di vào tận sâu trong âm động thần bí kia.

Hồng Tụ khoái ngất. Cái âm động nàng đang sướng thế lại càng sướng hơn khi tiếp nhận dòng dịch chất từ tiểu huynh đệ của Tiêu Thanh Ngọc truyền sang.

Cảnh tượng âm động cùng trường thương to bụi giao nhau sau cơn vu sơn thật là ấn tượng không thể nào hơn. Cái âm động sau khi xuất khí vẫn còn co bóp cố vắt cho hết dòng khí lưu đặc sánh từ đầu ngọn trường thương chảy ra. Nhưng mà do cả hai quá nung nên một dòng dịch chất vẫn trào ra khỏi người họ chảy xuống đám rừng cây lưa thưa tụ gần thanh trường thương to bụi kia.

Thanh trường thương sau phút sệt khí đã thu nhỏ lại cực kỳ nhanh chóng rồi buông rơi khỏi vùng âm động mềm mại nọ. Lúc này nhìn thanh trường thương ban đầu dũng mãnh là thế mà bây giờ mềm oặt thật là tội tệ không thể nào bằng. Thế mới biết âm động thần bí kia lợi hại đến bậc nào. Thanh trường thương dũng mãnh đi vào trong nó mà bị hóa luyện trong một thời gian cũng không còn được vẻ hùng dũng đáng có nữa.

Lúc này mỹ nhân đã thoả mãn cùng cực, cơn khoái dục đã qua nhường chỗ cho sự mệt mỏi vô cùng. Nàng ngã người ngồi tựa vào vách tường mà thở dốc từng hồi.

Bạch Lan thấy Hồng Tụ đã rời khỏi chiến trường liền xông đến ngồi lên mình Tiêu Thanh Ngọc. Nhưng mà nàng nhanh chóng cảm thấy thất vọng khi sờ đến thanh trường thương của Tiêu Thanh Ngọc thì thấy nó ỉu xìu chẳng có chút khí thế nào.

Tiêu Thanh Ngọc biết mỹ nhân đã đứng lên đỡ dội. Chỉ nhìn vào khuôn mặt hào hức của nàng và hai quả đào tiên đang từng từng trước mặt đầy sự kiêu hãnh là đủ hiểu. Nếu cậu không thỏa mãn nàng ngay thì nguy hiểm khôn cùng. Cậu hít lấy một hơi dài dưỡng khí rồi vận công phu Thần thương vô địch của mình lên.

Thế là chẳng mấy chốc thanh trường thương đang mềm oặt đó lại từ từ ngồng đầu lên. Tỏ rõ sức sống mới của nó trước cặp mắt đang dại đi của mỹ nhân.

Bạch Lan mừng rỡ khi nhận thấy của quý tiểu huynh đệ của Tiêu Thanh Ngọc đã lại sừng cồ lên rồi. Nàng vội nắm lấy tên tiểu huynh đệ nọ giữ lại rồi áp khe đào nguyên bí ẩn của nàng vào. Một tiếng động nhỏ vang lên. Cái màn chắn phía lối vào âm động của mỹ nhân đã bị tên tiểu huynh đệ độc ác của Tiêu Thanh Ngọc đâm thủng không chút thương tiếc rồi.

Nhưng lúc này Bạch Lan lại không hề thấy đau. Nàng bắt đầu tiến hành cuộc trường chinh của mình với con ngựa thịt là Tiêu Thanh Ngọc.

Yên cương không có, thân hình mỹ lệ của Bạch Lan mỹ nhân chỉ được gắn với khúc trường thương dài thịt của Tiêu Thanh Ngọc đang ngự ở trong âm động của nàng. Thế nhưng, nàng thiếu nữ lại không vì thế mà lo sợ. Thậm trí nàng cười ngựa mà thân hình càng lúc càng lắc lư đỡ dội hơn nữa. Cái khúc thịt dồi ở trong âm động của nàng liên tục được nhồi nhét dưới vô vàn góc độ quái dị khác nhau. Thật là một nữ kỵ sĩ tài ba không thể ai bằng.

Bạch Lan vừa thở dốc vừa lắc lư trên yên ngựa. Mỗi bước phi ngựa của nàng thì phía dưới thân thể hai thứ kỳ dị nọ lại liên tục đâm phập vào nhau

khiến cho cả hai đều ngất ngư vì sướng.

Khác với Hồng Tụ thường hét lên mỗi khi khoái ngất. Bạch Lan thường nức lên từng hồi. Đôi nhũ phong của nàng đung đưa khiêu gợi lắc lư trước mắt Tiêu Thanh Ngọc mỗi lúc nàng chuyển động thân mình.

Tiêu Thanh Ngọc ngắm nhìn khuôn mặt đã dại đi vì động dục. Cậu thầm khen mỹ nhân rất tuyệt. Âm động nàng co bóp không kém gì âm động mỹ diệu của Thiên Kiều. Điểm đặc biệt ở chỗ Bạch Lan cưỡi ngựa rất khéo. Đôi lúc nàng chồm cả thân mình về phía trước, nhưng có khi nàng lại ngã ngựa người về phía sau. Những lúc như thế. Âm động và thanh trường thương ma sát thật nhiều với nhau làm cho Tiêu Thanh Ngọc phát rít lên vì sướng.

Tiêu Thanh Ngọc thấy mỹ nhân đã có vẻ xuống sức rồi. Nàng không phi ngựa mạnh bạo nữa mà chỉ lắc lư thân mình để cho đầu ngọn trường thương của cậu đâm vào các nơi góc cạnh trong tận cùng âm động của nàng.

Thế rồi không chịu nổi sự khó chịu vì không được giải tỏa, Tiêu Thanh Ngọc chồm dậy đẩy mỹ nhân ngã ngựa ra rồi tự mình chủ động tấn công.

Bạch Lan nằm ngựa xuống đất hai chân dang rộng để cho cậu thiếu niên thoải mái vào ra tên tiểu huynh đệ của hãn trong âm ngọc động của nàng.

Hai người quần đấu lẫn nhau rất lâu rồi mới đồng loạt xìt khí.

Đây là lần ra khí thứ hai của Tiêu Thanh Ngọc đối với nữ nhân.

Cậu thấy việc ra khí tuy rất mệt nhưng khoái sướng không thể tả. Hơn nữa âm động trinh nguyên của Hồng Tụ đã được hưởng dòng lưu tinh đặc sảng của cậu thì âm động mỹ diệu của Bạch Lan cũng phải được hưởng thì mới công bình.

Cả ba sau cuộc ái ân đều nằm dài ra đất ngủ vùi vì quá mệt.

Cả ba chạy một hồi thì đã tiến được vào một thị trấn. May mà Tiêu Thanh Ngọc vẫn còn ít ngân phiếu để ở trong người vì thế họ dễ dàng mua mấy bộ y phục mới thay đổi. Riêng vũ khí thì ngân lượng không đủ. Cả ba đành phải tay không mà đi chứ chẳng còn biết làm sao.

Dọc đường ba người đối xử với nhau hết sức khách sáo. Thiên Kiều thì trình tiết đã bị mất. Nàng biết trên đời này ngoài cậu bé con đang đi bên cạnh mình thì nàng chẳng còn lấy ai được nữa. Nhưng nàng làm sao mà mở miệng ra yêu cầu một cậu bé nhỏ tuổi như Tiêu Thanh Ngọc nhận nàng làm thê tử cho đành. Còn Tiêu Thanh Ngọc cũng vậy. Bản thân cậu biết rằng Song sát tiên tử chẳng phải tầm thường. Vậy mà trong hai người họ một người thì bị cậu chiếm đoạt trình tiết, kẻ thì bị cậu nhìn thấy thân thể chẳng còn thiếu chỗ nào nữa. Tiêu Thanh Ngọc lo ngay ngáy không biết bao giờ Song sát tiên tử sẽ giết người diệt khẩu để che dấu cái xấu xa của bọn họ.

Hoàng Ty cũng có chuyện khó nói. Tắm thân trong trắng của nàng tuy chưa bị chiếm đoạt nhưng cũng đã bị nhìn thấy hết cả. Nàng biết tình trạng vừa xảy ra với nàng cũng chẳng khác gì nàng bị mất trinh vậy. Bây giờ nàng còn mặt mũi nào mà nhìn Hồ Giang Thi hay Thiết Tùng nữa.

Nàng biết cả hai người đàn ông nợ đều si mê, tôn thờ chị em nàng. Chỉ vì hai người e ngại tính khí quái dị của hai nàng mà không dám tỏ lời đấy thôi. Bây giờ thì hết rồi. Cả hai chị em nàng đều bị vướng vào cậu tiểu tử Tiêu Thanh Ngọc mới thật là oan gia ngõ hẹp.

Đêm đến, Thiên Kiều trở nên bức rức vì khó ngủ. Nàng nhìn sang bên thấy sư muội Hoàng Ty đã ngủ rồi liền khoác áo bước ra khỏi phòng.

Thiên Kiều đứng một mình nhìn qua bên dây phòng đối diện. Nàng thấy ở bên đó ánh đèn đã tắt từ lâu thì biết rằng Tiêu Thanh Ngọc đã ngủ. Trong lòng Thiên Kiều trở nên buồn bực.

Nàng cảm thấy khó chịu trong lòng, nhất là cái âm ngọc động của nàng nó cứ giật giật nhẹ nhàng liên hồi làm cho nàng thấy cơ thể như bị thiếu thốn một cái gì đó. Thiên Kiều suy nghĩ thì biết rằng cảm giác khó chịu này chỉ xuất hiện từ sau cái đêm ái ân trong hang thú với Tiêu Thanh Ngọc. Ban đầu, cảm giác này chỉ thoáng qua rồi biến mất. Nhưng hơn một tuần trăng cùng nhau tiến bước thì cảm giác này đã trở nên ngày càng đậm đặc hơn.

Đến đêm nay thì Thiên Kiều đã hiểu rõ cảm giác bức rức mà nàng không sao xác định được trong thời gian gần đây chính là vì nàng đang thêm cái cảm giác lấp đầy âm phong động bằng cái dùi thịt to lớn kia.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng được Tiêu Thanh Ngọc đưa trường thương dựng sẵn vào âm phong động của nàng thì Thiên Kiều đã thấy toàn thân nóng bừng và hạ thể bức rức không sao chịu được.

Thiên Kiều lùng khùng một lúc rồi kiên quyết mở cửa bước ra khỏi phòng, lại gõ tay vào trước cửa phòng Tiêu Thanh Ngọc.

Tiêu Thanh Ngọc cũng chưa ngủ được. Cậu nghe tiếng gõ cửa liền rụt rè hỏi nhỏ:

- Ai đó !

Bên ngoài không có tiếng đáp, nhưng âm thanh tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục.

Tiêu Thanh Ngọc lo ngại thủ thế rồi từ từ mở cửa. Cậu kinh ngạc khi thấy trước cửa chẳng phải ai khác mà chính là Thiên Kiều tỷ tỷ.

Đêm nay Thiên Kiều mình mặc áo mỏng, tóc để xõa dài xuống hai bên vai khiến nàng trông thật dễ thương và thật dịu dàng.

Tiêu Thanh Ngọc vội mời nàng vào. Thiên Kiều nhẹ bước vào phòng rồi ngồi xuống một bên ghế. Hai người ngồi yên nhìn nhau không ai nói một

lời nào.

Tiêu Thanh Ngọc thấy không khí ngột ngạt quá vội liền tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ có việc chi cần tiểu đệ giúp chăng ?

Thiên Kiều ngượng ngùng, bối rối không biết làm sao trả lời. Lúc sắp vào đây nàng cương quyết là thế mà bây giờ trước mặt đối phương nàng lại không sao nói lên lời.

Thiên Kiều ấp úng mãi mới nói được mấy tiếng chẳng ăn nhập gì:

- Thôi! tỷ về đây !

Nàng chậm rãi đứng dậy rồi bước ra cửa. Khi ra đến cửa thì Thiên Kiều quay người lại.

Nàng định nói lời tạm biệt nhưng lưỡi cứ cứng đờ không sao phát ra được âm thanh.

Tiêu Thanh Ngọc kinh ngạc nhìn người thiếu nữ đang đứng như trời trồng trước mặt. Đột nhiên chàng nhận thấy thần thái của Thiên Kiều giống hệt với thần thái của Hồng Hoa khi hai người lần đầu tiên ái ân vụng trộm với nhau ở trong thư phòng.

Tiêu Thanh Ngọc vội bước tới ôm chặt lấy mỹ nhân trước mặt vào lòng. Lạ thay Thiên Kiều không hề phản đối mà ngược lại còn bật khóc.

Tiêu Thanh Ngọc biết mình đã đoán đúng. Cậu đưa tay đóng chặt cửa phòng lại rồi ôm lấy mỹ nhân dìu vào giường.

Hai người ở trên giường tử tế tâm sự rồi bắt đầu tiến hành giao hoan. Mỹ nhân được thỏa nguyện liên tiếp rên rỉ trước những trận sóng tình cao ngất. Nàng ngập lặn trong biển ái ân như không hề biết chán chường. Quân tử kiếm của Tiêu Thanh Ngọc vào ra liên tục trong âm phong động đang bị

thiếu thốn mấy ngày vừa qua của mỹ nhân khiến nàng sướng quá cả người run lên bần bật.

Hiệp một trôi qua, rồi hiệp hai kéo đến. Lúc này Thiên Kiều đã hoàn toàn thoả mãn. Nàng nằm ngửa bên cạnh tình quân để nghe da thịt mình râm ran trong cơn khoái lạc vẫn còn đang âm ỉ.

Tiêu Thanh Ngọc nằm một bên đưa tay vuốt ve đôi nhũ phong no tròn của mỹ nhân rồi khen nhỏ:

- Hai quả đào tiên này của nàng thật là thiên hạ vô song !

Thiên Kiều cười khẽ. Nàng quay người sang bên tình quân rồi nói:

- Tướng công mới thật lợi hại. Cái thứ quý đó của chàng làm cho người ta chỉ có nước chịu chết chứ không biết làm gì nữa.

Tiêu Thanh Ngọc cười:

- Nàng cũng đâu có kém. Ta suýt mấy lần bị nàng cho ra nước rồi chứ đâu chỉ mình ta lợi hại.

Thiên Kiều dục tình đã thoả. Nàng định ngồi dậy về phòng thì Tiêu Thanh Ngọc giữ lại nói:

- Trời còn tối ! Tỷ tỷ hãy ở lại thêm chút nữa.

Thiên Kiều ngần ngừ. Thật tình nàng chẳng muốn rời xa chỗ này. Nhưng hiện bên phòng còn có Hoàng Ty sư muội. Nếu để sư muội phát giác sự tình thì thật chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Tuy nhiên, hai người tiếp tục vuốt ve nhau một lúc nữa rồi Thiên Kiều mới trở dậy mặc lại y phục rồi quay về phòng.

Sáng hôm sau, mọi người lại tiếp tục lên đường. Hoàng Ty có vẻ ngạc nhiên khi thấy sư tử Thiên Kiều hôm nay tươi tắn, vui vẻ khác thường. Điều lạ nữa là suốt từ mấy ngày vừa rồi sư tử chẳng nói được một câu ra hồn, vậy mà giờ này lại vui vẻ cười đùa với Tiêu Thanh Ngọc.

Hoàng Ty bị hai người bỏ lại phía sau nên cảm giác như nàng đang trở thành người thừa trong cuộc hành trình này.

Đêm đến, Thiên Kiều quen thói lại chui sang phòng Tiêu Thanh Ngọc để được cậu chàng chăm sóc giống như đêm qua. Nàng không ngờ lần này Hoàng Ty đã để ý. Vì vậy, khi hai người ngụp lặn trong những cơn khoái lạc ngất trời thì Hoàng Ty ở bên ngoài đã nghe hết cả.

Hoàng Ty lặng lẽ trở về phòng mà lòng nàng rối như tơ vò. Nàng biết đại sư tử đã không còn như ngày trước nữa. Những âm thanh rên rỉ trong thư phòng do Thiên Kiều phát ra đã chứng tỏ điều đó. Hoàng Ty vốn dĩ rất thông minh vậy mà lần này cũng không biết cách nào để xử trí chuyện này. Khi Thiên Kiều quay trở về phòng thì Hoàng Ty vẫn còn ngồi trên ghế chưa hề ngủ.

Thiên Kiều bối rối nhìn người sư muội rồi ấp úng hỏi:

- Sao muội lại ngồi đây !

Hoàng Ty nhìn lên thấy khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Kiều đang đỏ lên và có nét bối rối thì cười nhạt nói:

- Tử ngồi xuống đây đi ! Muội muốn hỏi tử một việc !

Thiên Kiều đoán chừng Hoàng Ty đã biết được chuyện giữa nàng và Tiêu Thanh Ngọc rồi nên trong lòng có phần lo lắng. Nàng sợ nếu sư muội đem chuyện này mà tố cáo với sư phụ thì hậu quả không biết thế nào mà lường.

Hoàng Ty suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Sư tử hãy thú thật đi ! Vì sao sư tử lại lén lút qua bên đó quan hệ với y ? Sư tử có biết hành vi của sư tử như vậy là nhục lắm không?

Thiên Kiều cay đắng cúi đầu. Nàng chưa từng bị ai chửi rửa những lời cay độc đến vậy.

Nàng càng đau hơn lời nói đó lại được phát ra từ chính sư muội thân thiết của mình.

Thiên Kiều bật khóc tấmtức. Nàng nhìn sang Hoàng Ty rồi vừa khóc vừa nói:

- Tử là con đàn bà dâm loạn, chắc nết. Nhưng tử biết làm sao hơn. Nếu không gặp được y thì tử không chịu được. Sư muội nếu có tránh phạt thì cứ trách phạt tử, nhưng đừng nói cho sư phụ biết chuyện này. Nếu không sư tử và y khó lòng nào mà sống nổi trước những hình phạt của sư phụ.

Hoàng Ty cũng chẳng biết làm gì hơn trong tình cảnh này. Nàng không ngờ hai người thoát khỏi lão Dâm Thần thì lại dính vào việc này. Đúng là trời đầy hai người mà.

Hoàng Ty gằn giọng:

- Sư tử là võ lâm cao thủ. Ý chí rất kiên định. Sao sư tử lại trở nên yếu mềm như vậy. Tại sao sư tử lại nhất định gặp y mỗi đêm như vậy sao ?

Thiên Kiều đưa tay áo lau nước mắt rồi thở dài:

- Thật muội không ở vào hoàn cảnh của tử nên muội mới nói như vậy. Nếu như muội được một lần cùng y giao hoan thì muội sẽ không thể nào rời được y ra nữa.

Hoàng Ty kinh ngạc tròn mắt:

- Tỷ nói sao ? Tỷ bị y dùng tà môn khống chế ư ?

Thiên Kiều đỏ mặt vì ngượng, nàng ấp úng:

- Không phải là tà công. Mà cái đó của y khi vào trong người nữ nhân thì nữ nhân sẽ không thể

nào chịu nổi nếu thiếu nó.

Hoàng Ty không hiểu gì hết, hỏi:

- Tỷ

Nàng định nói nhưng không biết dùng lời nào để diễn tả ý mình.

Thiên Kiều nói:

- Mọii chắc cũng biết rồi còn gì ? Cái thứ đó của y và cái thứ đó của ta và mọii nếu mà gắn vào

nhau thì cả hai sẽ cực kỳ sung sướng. Cái cảm giác đó khiến ta không thể nào xa rời y được mà phải tìm đến với y.

Hoàng Ty đã hiểu rõ ràng mọii điều. Nàng cũng đỏ mặt lên vì biết cái chuyện nam nữ đó những người đứng đắn không ai nên nói ra làm gì.

Nhưng có điều chính sự khoái lạc đó nàng lại chưa từng biết nên Hoàng Ty cảm thấy rất đối tò mò. Nàng kéo sư tỷ lên giường cùng nằm rồi bắt sư tỷ phải kể lại mọii chuyện nam nữ diễn ra như thế nào.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc thì Hoàng Ty cũng thấy cơ thể phát nóng, hơi thở gấp gáp. Nàng tưởng tượng cảnh âm ngọc động của nàng đang ôm chặt lấy thanh trường thương dũng mãnh của Tiêu Thanh Ngọc thì cảm thấy toàn thân nóng bừng và hạ thể rỉ ra chất nước đặc dị.

Hoàng Ty nói nhỏ:

- Tỷ tỷ khi nào quan hệ với y thì cho muội rình xem được không ? Thật sự muội chưa từng bao giờ chứng kiến những cảnh như vậy. Không hiểu nó diễn ra thế nào.

Thiên Kiều cười nhẹ. Nàng đắm vào vai sư muội rồi nói:

- Người đúng là ! Ai lại đi nhìn trộm chuyện đó bao giờ.

Hoàng Ty cụt hứng.

- Nếu tỷ không thích thì thôi ! Muội đâu có ép tỷ làm gì.

Thiên Kiều sợ sư muội giận dữ thì phiền hà thêm liền ôm lấy người nàng rồi nói nhỏ vào tai sư muội. Hoàng Ty nghe xong khoái trí cười hích hích rồi yên tâm lăn ra ngủ.

Nhưng Thiên Kiều chưa kịp thực hiện lời hứa với sư muội thì ngay trong buổi chiều hôm sau một trận đánh ác liệt đã diễn ra.

Hơn 10 cao thủ của Thanh y giáo đã phục ở bên đường sơn lộ để tấn công ba người. Lần này khác xa so với lần trước. Bọn phục kích kia võ công đều cao mà tấn công thì nhip nhàng bài bản.

Ngay từ lúc bắt đầu cuộc đấu chúng đã tìm cách ly khai Tiêu Thanh Ngọc ra khỏi hai nàng thiếu nữ Song sát tiên tử.

Khổ nỗi, lúc này cả ba không ai có vũ khí nên cuộc chiến vô cùng gian nan, nguy hiểm trùng trùng.

Tiêu Thanh Ngọc võ công kém nhất nên nhanh chóng bị tách ra khỏi Song sát tiên tử và bị hai người bên phe Thanh y giáo lôi đi.

Thiên Kiều thấy tình quân bị bắt thì bi phần liêu chết để giải cứu. Nhưng nàng đã bị trúng mấy vết thương rướm máu mà thân hình của Tiêu Thanh Ngọc đã bị lồi đi xa rồi.

May mà Hoàng Ty tỉnh táo, thấy sư tử như vậy vội dùng truyền âm nhập mật khuyên giải nàng. Hai người vừa đánh vừa cố gắng phá lấy vòng vây chạy thẳng lên núi.

Bọn Thanh Y giáo biết có đuổi theo cũng vô ích liền thu quân về. Cả bọn tập hợp bên cạnh khu rừng cách chỗ giao chiến hơn 5 dặm.

Tiêu Thanh Ngọc bị dẫn ra. Cậu bị bịt mắt nên không thấy gì, chỉ nghe âm thanh mà đoán định, người này hay người kia mà thôi.

- Thừa đà chủ ! Bọn thuộc hạ đã bắt được một tên trong bọn Thiết Đà môn. Xin tùy Đà chủ định đoạt.

Âm thanh của viên đà chủ:

- Tên thiếu niên kia được đích thân Song sát tiên tử dẫn đi tất phải là kẻ quan trọng. Hiện thời việc quân cấp bách. Ta trao y lại cho Nhị tướng dẫn y về Tổng đàn để Môn chủ trực tiếp tra hỏi.

Thế rồi Tiêu Thanh Ngọc bị kéo đi. Cậu được đặt nằm bên trong một cỗ xe ngựa rồi cứ thế lên đường.

Ngày đi, đêm nghỉ. Tiêu Thanh Ngọc bị bắt đi tổng cộng đã hơn 3 ngày đêm. Ngoài những lúc được cởi trói để đi đại tiện, tiểu tiện, còn phần lớn thời gian cậu bị bịt mắt và trói chặt tay

chân.

Tiêu Thanh Ngọc biết được những người bị bắt không chỉ có mình cậu, mà còn một số người nữa trong đó có cả Thiết Tùng. Do mỗi người bị đưa

đi bằng một xe ngựa nên họ không có điều kiện để trao đổi tin tức cho nhau.

Đoàn người áp tải có tổng cộng hơn chục người. Đi đầu là Nhị tướng cưỡi đôi ngựa bạch. Số còn lại người nào người nấy đều cưỡi ngựa đen và che mặt kín mít.

Khi đoàn người ngựa vừa đến khe Thanh Giản thì bỗng có tiếng hú rất lớn từ xa vọng lại.

Tiêu Thanh Ngọc kinh ngạc lắng tai nghe. Cậu chợt nhận thấy thanh âm tiếng hú có vẻ rất quen thuộc. Chẳng lẽ là lão Dâm thần đến đây hay sao.

Trong đám thanh y có người chợt rú lên:

- Lão quái vật nọ lại đến rồi !

Tiếng người nói chuyện và tiếng ngựa hú vang.

Nhị tướng vội quát mọi người xuống ngựa dàn trận chuẩn bị nghênh chiến. Tuy hai người biết lão quái vật này võ công cực cao và rất nguy hiểm, nhưng ngoài cách dừng lại chiến đấu thì không còn cách nào hay hơn để lựa chọn nữa.

Tiếng hú vừa dứt thì giữa đường trường đã xuất hiện thêm một lão nhân thân hình khô vôi, khuôn mặt dữ tợn và đôi mắt xanh lè.

Lão nhìn đội hình chiến đấu của đối phương rồi cười khanh khách:

- Lão phu nghe nói Thanh y giáo toàn là nữ nhân. Vì thế muốn tìm đến gặp nhị vị đã lâu. May sao hôm nay chúng ta lại có duyên hội ngộ nơi này.

Nhị tướng gằn giọng:

- Bọn chúng ta vốn không quen nhau. Nước sông không phạm nước giếng. Các hạ nên đi chỗ khác thì hơn.

Dâm thần cười hì hì. Đôi mắt xanh của lão nhấp nháy nhìn vào nhị tướng như ước lượng đối phương. Qua thanh âm, lão đoán nhị tướng chỉ độ khoảng chừng trên hai mươi một chút là cùng.

Với mỹ nhân cỡ tuổi đó là thứ hàng mà lão thích nhất.

Dâm Thần nói lớn:

- Các vị mau để lại vài người cho lão phu thưởng thức thì yên. Nếu không lão bắt tất cả một lúc bây giờ.

Giọng nói của lão dâm thần vang lên ầm ầm. Lão đang cố tình vận dụng nội công phổ vào tiếng nói để khủng bố tinh thần đối phương.

Nhị tướng biết tình thế không ổn. Hai người tiên thủ hạ vi cường xông tới nhằm người lão quá tấn công luôn.

Dâm thần cười rộ, đạo bộ thân hình đã thoát ra khỏi đường tấn công của đối phương. Hai tay lão vung ra tạo nên một trận cuồng phong đánh bật nhị tướng ra xa.

Nhị tướng thét thủ hạ xông tới. Cả bọn vây lấy lão Dâm thần mà tấn công dữ dội.

Thanh y thủ hạ võ công không tồi, nhất là Nhị tướng thì võ công rất cao. Cả bọn quây vào tấn công lão quá làm cho lão ta nhất thời không thể làm gì được họ.

Nhưng Dâm thần lão quá đã thành danh từ lâu, võ công của lão độc bộ thiên hạ và rất khó chịu. Nữ nhân nào đấu với lão thì đúng là gặp phải khắc tinh.

Bọn Thanh y giáo đánh được một lúc thì đã có mấy tiếng la hoảng vang lên. Thì ra y phục của họ bị lão quái chụp được và xé rách toạt.

Lúc này thân hình lão Dâm thần chuyển động cực kỳ nhanh chóng. Võ công của lão so với mấy nữ nhân thanh y giáo thì cao siêu hơn nhiều. Tuy nhiên, lão quái vật lại không muốn đả thương bọn họ mà muốn dùng chính việc lột bỏ y phục trên người các nàng để khủng bố tinh thần.

Quả nhiên, các nữ nhân bị lão lột bỏ y phục thì đều sợ hãi và xấu hổ vô tận. Mặc dù hiện tại lão Dâm thần mới làm y phục của họ rách nát vài chỗ nhưng các nữ nhân kia tâm thần đã bị hoảng loạn ngay lập tức lùi nhanh về sau, rời khỏi hàng ngũ chiến đấu.

Ác thay, bọn mấy thiếu nữ bị rách y phục lùi lại làm cho trận thế đang tấn công trở nên rối loạn. Tình thế chuyển biến nhanh không thể tả. Bên tai Tiêu Thanh Ngọc liên tục vang lên những tiếng xoẹt xoẹt liên hồi cùng với tiếng nữ nhân la oai oái.

Nhị tướng thấy nguy vội quát thủ hạ cố lên mà đánh. Nhưng hai người đã ra lệnh quá muộn. Đám nữ nhân thanh y người nào người nấy y phục rách toang, các phần cơ thể lồ lộ hiện ra khiến cho cả bọn chẳng còn sức chiến đấu được nữa.

Dâm Thần lão quái cười lên khanh khách. Lão chỉ cần đảo quanh trận địa một vòng thì đám thiếu nữ kia đều bị điểm huyết nằm gục xuống đất. Bây giờ chỉ còn lại Nhị tướng là chưa bị lão bắt được mà thôi.

Tiêu Thanh Ngọc giờ đã nhận ra âm thanh tiếng cười kia chính là của lão quái vật Dâm thần. Cậu hiện tại cũng rất ngạc nhiên vì không hiểu lão Dâm thần làm sao thoát khỏi bàn tay của bộ xương khô di động ở khu sơn lâm. Thế nhưng hiện giờ cậu thấy lão quái xuất hiện thành linh nơi này liền vội vàng kêu lớn:

- Lão gia ! Cứu tiểu tử với !

Dâm thần lão quái đang lúc hăng hái, xảy nghe tiếng kêu gọi mình liền quay đầu lại nhìn thì thấy một tiểu hài tử đang bị trói nằm trên xe ngựa thì bật cười ha hả nói lớn:

- Ái chà ! Tiểu tử ngươi cũng bị bắt ở đây sao ?

Hiển nhiên lão đã nhận ra tên tiểu tử kia chính là kẻ khiến lão phải thua cuộc mà bỏ đi, nhưng cùng với nó lão cũng rất phục trường thương của cậu nhỏ to lớn và lợi hại phi thường.

Nhị tướng thấy lão Dâm thần hơi bị phân tâm liền ném ra một quả cầu nhỏ về phía lão.

Một âm thanh vang lên rất khê rồi khói trắng toả ra mù mịt. Tiêu Thanh Ngọc hai mắt bị bịt kín nên không biết chuyện gì. Cả người cậu đột nhiên bị lôi đi nhanh như tên bắn.

Nhưng mùi thơm thoang thoảng từ người mỹ nhân tiết ra cùng với bàn tay mềm mại của mỹ nhân nắm lấy người cậu khiến cho Tiêu Thanh Ngọc nhanh chóng nhận ra bản thân cậu đang bị lọt vào tay ai rồi.

Nhị tướng đang chạy như bay thì ở đằng xa có tiếng rầm rú vọng đến. Âm thanh này rõ ràng là từ phía Dâm thần phát ra.

Hồng tỵ thiếu nữ vừa chạy vừa lo lắng hỏi:

- Bạch Lan tỷ ! Chúng ta bắt gã tiểu tử này để làm gì ?

Thiếu nữ Bạch Lan khuôn mặt lo âu nhìn trước ngó sau để tìm phương hướng lẫn trốn. Nàng lúc này lại nghe sư muội nói thế thì khê bảo:

- Tên tiểu tử này cùng với lão Dâm Thần có thể có quan hệ mật thiết. Chúng ta đang lúc nguy khốn cần bắt giữ gã để làm con tin. Nếu lỡ sau này lão đuổi kịp chúng ta còn có cơ xoay sở được.

Hồng Tụ nghe thế rất hợp lý liền không hỏi nữa liếc nhìn địa thế xung quanh miệng nói:

- Bây giờ cần tìm chỗ núp cái đã. Nếu thoát được lão tặc kia thì thật là may.

Ba người tiếp tục chạy thêm một hồi rồi chui vào một động khẩu.

Không ngờ lão Dâm thần chạy đằng xa cũng kịp nhận ra. Thế là lão chạy tới, xông bừa vào trong.

Thế nhưng, khi lão Dâm Thần xông vào động thì lại bị ám khí và chưởng phong từ trong đánh ra khiến lão không sao vào được.

Khổ nỗi, so với bên trong thì địa thế phía ngoài này cực kỳ nhỏ hẹp, tiện thủ, khó công. Vì thế, lão Dâm thần tức giận quát tháo ầm ầm mà vẫn không cách nào bắt được đối phương.

Một điều nữa, lúc này lão đã hít phải một ít độc hương do quả cầu phát ra nên tinh thần không được sung túc. Tuy độc hương khó lòng làm hại được lão nhưng cũng khiến lão quá khó chịu vô cùng.

Dâm Thần lão quá đáng khi tức giận thì chợt rờ phải một bình hồ lô dặt ở ngang hông.

Dâm lão đột nhiên bật cười rộ nghĩ thầm:

- Bọn chúng đã sử dụng độc hương ám hại ta thì bây giờ ta cho chúng nếm mùi vị của dâm hương lộ để chúng biết tay mới được.

Nghĩ xong lão mở bình hồ lô ra rồi vận chưởng đẩy luồng khí đen về phía trong động.

Nhị tướng đều đứng ở trước cửa khe động để phòng chống kẻ thù. Hai nàng thấy từ ngoài động một làn gió thổi tạt vào rồi một mùi hương xông

lên phủ đầy mặt.

Bạch Lan nhị tướng kêu lớn:

- Hình như có mùi lạ ! Chúng ta mắc bẫy lão tặc rồi.

Hồng Tu nhị tướng cũng hít phải thứ hương thơm quái dị đó. Nàng vội vận công phong tỏa huyết đạo để độc chất không tác động vào mà nguy hiểm tánh mạng.

Nhưng cả hai đều chẳng ngờ đây không phải là độc chất mà là âm dược. Thứ âm dược này vốn dĩ chỉ là thứ Âm thần dùng trước khi giao hoan với mỹ nhân để được sung sức mà thôi. Nay là lần đầu tiên lão đem ra sử dụng như một món vũ khí mới khiến cho người tinh khôn như nhị tướng cũng bị mắc lừa.

Âm Thần lão tặc định đợi cho cả hai bị trúng âm dược mới xông vào bắt. Nhưng lão phát giác nội thể có chuyển biến bất thường. Độc chất trong mê hương không ngờ quá dữ dội và lúc này đã bắt đầu phát tác khiến cho lão cảm thấy đầu óc choáng váng. Âm thần biết nguy không dám ở lại chỗ này nữa mà quay lại chỗ cũ tìm bắt vài ả thanh y mang đi còn chắc ăn hơn.

Vì thế, khi âm dược tấn công nhị tướng thì Âm thần đã đi xa rồi.

Nói tiếp về chuyện của Bạch Lan và Hồng Tu hít phải hương âm tinh thần lập tức biến đổi. Hai nàng cảm thấy trong người nóng bừng bừng liên cời bớt y phục cho đỡ khó chịu. Ban đầu hai nàng chỉ cời ngoại y, nhưng dần dần âm dược hành hạ, cả hai cời cả nội y ra và trở thành hai nữ nhân trần truồng như nhộng.

Nhưng tình thế không vì vậy mà khả quan hơn. Bạch Lan trong người nóng như lửa đốt.

Nàng vừa thở dồn dập vừa đưa tay vuốt dọc theo thân như thể muốn nhờ đó mà dịu lại cơn khó chịu.

Hồng Tu thì thở dốc. Nàng lần mò lại bên Tiêu Thanh Ngọc rồi bắt đầu ra sức phá bỏ mọi cấm chế trên người cậu nhỏ.

Bạch Lan thấy thế cũng xông lại hỗ trợ. Lát sau trước mặt hai người chỉ còn lại tấm thân trần truồng và thanh trường thương đang dựng cờ của Tiêu Thanh Ngọc hiện ra.

Tiêu Thanh Ngọc vừa rồi bị điểm huyết khá lâu nên giờ đây dù rằng đã được hai nàng thiếu nữ giải bỏ cấm chế nhưng sức lực vẫn chưa hồi phục. Cậu nằm im dưới đất đưa mắt ngắm nhìn hai thân hình lồ lộ trắng như bạch ngọc ở trước mặt với vẻ háo hức khó kìm chế. Cậu thấy cả hai đều thuộc diện mỹ nhân hiếm có. Đôi gò bồng đảo cao vút với những trái cây hồng hồng nhỏ nhắn tụ lại trên hai đỉnh núi.

Bạch Lan nhào lại ôm chặt lấy Tiêu Thanh Ngọc mà hôn hít. Từ thân người nàng tỏa ra một mùi thơm rất dễ chịu.

Tiêu Thanh Ngọc biết mỹ nhân đã trúng phải thứ gì đó kích thích rất mạnh nên mới tạo ra hiện tượng này. Cậu chưa kịp làm gì thì Hồng Tu cũng đã xông đến chiếm giữ người cậu.

Tiêu Thanh Ngọc bị hai thiếu nữ giành giật thì đau hết cả người. Cậu biết hai nàng đang bị dâm dục hành hạ nên bản thân cậu cần có phương pháp chủ động xử lý chứ không thể để như thế này được.

Tiêu Thanh Ngọc lúc này đã có sức liền ngồi bật dậy, xô thân hình Bạch Lan ra trong khi cậu ôm chặt lấy thân hình Hồng Tu.

Hai thân hình lồ lộ thể áp chặt vào nhau ngã ra đất.

Tiêu Thanh Ngọc vừa vuốt ve người ngọc vừa để ý xem thể trạng của Hồng Tụ xem như thế nào.

Ma ảnh thủ của Tiêu Thanh Ngọc vuốt nhanh xuống vùng tiểu phúc, áp vào khu vực thần bí âm ngọc động của mỹ nhân thì thấy nước hoa lộ đã rỉ ra ướt mấy ngón tay.

Tiêu Thanh Ngọc biết nàng nọ bị đâm dục hành hạ nên mới tỏ ra hiện trạng kỳ dị nơi hạ thể nhanh chóng đến thế. Cậu biết nàng là gái trinh nên dù trúng đâm dục cũng chẳng biết chút gì về chuyện thoả mãn thế nào. Vì vậy cậu chủ động áp thanh trường thương to lớn của mình lọt vào khe đào nguyên.

Một luồng khí nóng từ âm động của mỹ nhân Hồng Tụ truyền sang thanh trường thương làm Tiêu Thanh Ngọc thấy khoái sướng.

Toàn bộ âm động nhận được dị vật xâm nhập liền co bóp mãnh liệt quyết siết chặt lấy của quý đó. Không ngờ âm ngọc động làm như thế lại không cản được quái vật cứ thế lừng lừng đi vào. Toàn thân âm động sục sùi trào dâng cảm giác vi diệu. Thứ giác quan này tụ lại và lan nhanh ra toàn cơ thể Hồng Tụ làm nàng ngây ngất tê mê chưa từng có trên đời.

Âm Ngọc động bị nhồi nhét bắt đầu co giãn nở ra từ từ thích nghi với dị vật trường thương to lớn đang ngự ở trong người Hồng Tụ làm nàng xúc động run hết cả người.

Hồng Tụ bị đâm dục kích động mạnh mẽ, lại thêm cảm giác sướng khoái khi thanh trường thương áp với nơi âm động nên liền ngồi dậy đẩy Tiêu Thanh Ngọc nằm dài xuống nền đất còn nàng từ phía trên hạ mã xuống hết sức nhanh chóng.

Tiêu Thanh Ngọc cảm thấy đầu ngọn trường thương nơi hạ thể vừa xông phá qua một màn ngăn yếu ớt. Lúc này toàn bộ thanh trường thương

đã vào lún cán và cảm giác bị co bóp thúc ép lại tăng lên nhiều. Thực sự lại sướng không thể nào tưởng tượng ra được.

Thế nhưng Bạch Lan cũng đang bị dâm dục kích thích. Nàng thấy Tiểu muội chiếm giữ phần dưới hạ thể Tiêu Thanh Ngọc rồi liền chuyển sang quấy lấy cậu mà hôn.

Tiêu Thanh Ngọc ngay tức khắc cảm nhận thấy vị ngọt từ hai khóm anh đào do mỹ nhân truyền sang và nụ hôn đó lại khiến cậu thêm một lần choáng váng.

Bạch Lan vừa hôn vừa vuốt ve thân trên của cậu thiếu niên trong khi đó hai tay của Tiêu Thanh Ngọc cũng ra sức bóp vuốt đôi nhũ phong của nàng.

Bạch Lan vừa thở hổn hển vừa rên rỉ vì sướng. Âm ngọc động của nàng đã ra đầy nước mà không được thỏa mãn khiến mỹ nhân hung hãn dữ dội.

Đối với riêng phần Hồng Tụ thì khỏi cần nói nàng sướng đến mức nào. Thân hình Hồng Tụ liên tiếp nhấp nhô và từng âm thanh bùm bụp, bùm bụp liên tục vang lên mỗi khi mỹ nhân hạ mình xuống để cho âm ngọc động nuốt chửng trường thương trong một tư thế thật tuyệt vời.

Tiêu Thanh Ngọc sướng không thể tả. Lần đầu tiên trong đời cậu được chung đụng một lần với hai mỹ nhân. Thân hình của họ tuyệt vời và vô cùng khuyến rũ khiến cho quân tử kiếm của cậu chịu không nổi nữa.

Hồng Tụ vừa hét lớn vừa phi như điên cuồng. Nàng tấn công đối phương đến mức tuyệt đỉnh mà nàng có thể làm được. Âm ngọc động của mỹ nhân vào ra cùng thanh trường thương nhanh quá khiến cho cả hai đều rùn mình. Đột nhiên, mỹ nhân rú một tiếng dài, cả người nàng đổ thật mạnh xuống hạ thể Tiêu Thanh Ngọc. Từ sâu trong Âm động từng dòng từng dòng hoa lộ dâm khí ào ào tuôn ra cùng với sự co bóp mạnh mẽ của cái âm động đối với thanh trường thương.

Toàn thân trên của Tiêu Thanh Ngọc thì bị Bạch Lan chăm sóc quá kỹ. Lưỡi nàng quấn lấy lưỡi của Tiêu Thanh Ngọc như chẳng muốn rời. Hai người nuốt nước miếng lẫn nhau.

Tiêu Thanh Ngọc chịu hết xiết rồi trước sự tấn công như vũ bão của cả 2 mỹ nhân. Thanh trường thương của cậu bắt đầu run lên bần bật và bắn ra hàng loạt, hàng loạt hàng lưu ly thủy di vào tận sâu trong âm động thần bí kia.

Hồng Tụ khoái ngất. Cái âm động nàng đang sướng thế lại càng sướng hơn khi tiếp nhận dòng dịch chất từ tiểu huynh đệ của Tiêu Thanh Ngọc truyền sang.

Cảnh tượng âm động cùng trường thương to bụi giao nhau sau cơn vu sơn thật là ấn tượng không thể nào hơn. Cái âm động sau khi xuất khí vẫn còn co bóp cố vắt cho hết dòng khí lưu đặc sánh từ đầu ngọn trường thương chảy ra. Nhưng mà do cả hai quá nứng nên một dòng dịch chất vẫn trào ra khỏi người họ chảy xuống đám rừng cây lưa thưa tụ gần thanh trường thương to bụi kia.

Thanh trường thương sau phút sịt khí đã thu nhỏ lại cực kỳ nhanh chóng rồi buông rơi khỏi vùng âm động mềm mại nọ. Lúc này nhìn thanh trường thương ban đầu dũng mãnh là thế mà bây giờ mềm oặt thật là tội tệ không thể nào bằng. Thế mới biết âm động thần bí kia lợi hại đến bậc nào. Thanh trường thương dũng mãnh đi vào trong nó mà bị hóa luyện trong một thời gian cũng không còn được vẻ hùng dũng đáng có nữa.

Lúc này mỹ nhân đã thoả mãn cùng cực, cơn khoái dục đã qua nhường chỗ cho sự mệt mỏi vô cùng. Nàng ngã người ngồi tựa vào vách tường mà thở dốc từng hồi.

Bạch Lan thấy Hồng Tụ đã rời khỏi chiến trường liền xông đến ngồi lên mình Tiêu Thanh Ngọc. Nhưng mà nàng nhanh chóng cảm thấy thất vọng

khi sờ đến thanh trường thương của Tiêu Thanh Ngọc thì thấy nó ỉu xiu chẳng có chút khí thế nào.

Tiêu Thanh Ngọc biết mỹ nhân đã nứng lên dữ dội. Chỉ nhìn vào khuôn mặt háo hức của nàng và hai quả đào tiên đang từng từng trước mặt đầy sự kiêu hãnh là đủ hiểu. Nếu cậu không thoả mãn nàng ngay thì nguy hiểm khôn cùng. Cậu hít lấy một hơi dài dưỡng khí rồi vận công phu Thần thương vô địch của mình lên.

Thế là chẳng mấy chốc thanh trường thương đang mềm oặt đó lại từ từ ngồng đầu lên. Tỏ rõ sức sống mới của nó trước cặp mắt đang dại đi của mỹ nhân.

Bạch Lan mừng rỡ khi nhận thấy của quý tiểu huynh đệ của Tiêu Thanh Ngọc đã lại sừng cồ lên rồi. Nàng vội nắm lấy tên tiểu huynh đệ nọ giữ lại rồi áp khe đào nguyên bí ẩn của nàng vào. Một tiếng động nhỏ vang lên. Cái màn chắn phía lối vào âm động của mỹ nhân đã bị tên tiểu huynh đệ độc ác của Tiêu Thanh Ngọc đâm thủng không chút thương tiếc rồi.

Nhưng lúc này Bạch Lan lại không hề thấy đau. Nàng bắt đầu tiến hành cuộc trường chinh của mình với con ngựa thịt là Tiêu Thanh Ngọc.

Yên cương không có, thân hình mỹ lệ của Bạch Lan mỹ nhân chỉ được gắn với khúc trường thương dài thịt của Tiêu Thanh Ngọc đang ngự ở trong âm động của nàng. Thế nhưng, nàng thiếu nữ lại không vì thế mà lo sợ. Thậm trí nàng cưỡi ngựa mà thân hình càng lúc càng lắc lư dữ dội hơn nữa. Cái khúc thịt dồi ở trong âm động của nàng liên tục được nhồi nhét dưới vô vàn góc độ quái dị khác nhau. Thật là một nữ kỵ sĩ tài ba không thể ai bằng.

Bạch Lan vừa thở dốc vừa lắc lư trên yên ngựa. Mỗi bước phi ngựa của nàng thì phía dưới thân thể hai thứ kỳ dị nọ lại liên tục đâm phập vào nhau khiến cho cả hai đều ngất ngư vì sướng.

Khác với Hồng Tụ thường hét lên mỗi khi khoái ngất. Bạch Lan thường nức lên từng hồi. Đôi nhũ phong của nàng đung đưa khiêu gợi lắc lư trước mắt Tiêu Thanh Ngọc mỗi lúc nàng chuyển động thân mình.

Tiêu Thanh Ngọc ngắm nhìn khuôn mặt đã dại đi vì động dục. Cậu thầm khen mỹ nhân rất tuyệt. Âm động nàng co bóp không kém gì âm động mỹ diệu của Thiên Kiều. Điểm đặc biệt ở chỗ Bạch Lan cưỡi ngựa rất khéo. Đôi lúc nàng chồm cả thân mình về phía trước, nhưng có khi nàng lại ngã ngựa người về phía sau. Những lúc như thế. Âm động và thanh trường thương ma sát thật nhiều với nhau làm cho Tiêu Thanh Ngọc phát rít lên vì sướng.

Tiêu Thanh Ngọc thấy mỹ nhân đã có vẻ xuống sức rồi. Nàng không phi ngựa mạnh bạo nữa mà chỉ lắc lư thân mình để cho đầu ngọn trường thương của cậu đâm vào các nơi góc cạnh trong tận cùng âm động của nàng.

Thế rồi không chịu nổi sự khó chịu vì không được giải tỏa, Tiêu Thanh Ngọc chồm dậy đẩy mỹ nhân ngã ngựa ra rồi tự mình chủ động tấn công.

Bạch Lan nằm ngựa xuống đất hai chân dang rộng để cho cậu thiếu niên thoải mái vào ra tên tiểu huynh đệ của hắn trong âm ngọc động của nàng.

Hai người quần đấu lẫn nhau rất lâu rồi mới đồng loạt xìt khí.

Đây là lần ra khí thứ hai của Tiêu Thanh Ngọc đối với nữ nhân.

Cậu thấy việc ra khí tuy rất mệt nhưng khoái sướng không thể tả. Hơn nữa âm động trinh nguyên của Hồng Tụ đã được hưởng dòng lưu tinh đặc sảng của cậu thì âm động mỹ diệu của Bạch Lan cũng phải được hưởng thì mới công bình.

Cả ba sau cuộc ái ân đều nằm dài ra đất ngủ vùi vì quá mệt.

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tập Luyện Gian Khó

Hồi lâu sau, Tiêu Thanh Ngọc tỉnh lại trước tiên. Cậu nhìn sang hai mỹ nhân thì thấy họ vẫn còn mê man trong giấc điệp. Tiêu Thanh Ngọc thầm nghĩ hai nàng này võ công cao tuyệt. Họ ái ân với mình cũng chỉ vì đắm được tác động mà thôi. Hiện thời cả hai vẫn còn chưa tỉnh thì việc bỏ trốn là tốt hơn hết.

Tiêu Thanh Ngọc nghĩ vậy liền vội vàng ôm lấy y phục mặc vào người. Trước khi quay đi cậu vẫn còn luyến tiếc nhìn lại đôi người ngọc với những đường cong tuyệt mỹ hiếm có trên đời.

Tiêu Thanh Ngọc vội vã ra khỏi động khẩu. Cậu định thần, đoán định phương hướng của đoàn người ngựa rồi tức tốc chạy đi.

Một lúc sau, cậu đã thấy đám người Thanh y giáo đang nằm ở trên đường sơn đạo. Mọi người bị điểm huyết nên chẳng ai nhúc nhích được tý gì.

Tiêu Thanh Ngọc vội tìm đến xe ngựa trở Thiết Hùng rồi giải cứu cho y. Hai người vội bỏ đi ngay vì theo lời Tiêu Thanh Ngọc thì nhị tướng sắp trở lại rồi.

Trên đường đi Tiêu Thanh Ngọc dò hỏi Thiết Hùng vì sao lại bị bắt thì được biết Hồ Giang Thi và Thiết Hùng cũng bị phục kích ở dọc đường. Hai người này sau khi đưa các thiếu niên đến Thiết Đà liền quay người lại đuổi theo Song sát tiên tử. Không may giữa đường họ bị bọn Thanh y giáo phục

kích. Hồ Giang Thi võ công cao hơn nên ôm vết thương trốn thoát, còn Thiết Hùng bị sa vào tay đối phương.

Thiết Hùng rất quan tâm tình trạng Song sát tiên tử. Chàng hỏi thăm căn kễ Tiêu Thanh Ngọc về tình hình hai người thiếu nữ xem các nàng có gặp nguy hiểm gì không ?

Tiêu Thanh Ngọc kể lại mọi chuyện. Nhưng những tình huống gây căng giữa cậu với hai chị em song sát thì cậu dấu biệt. Tiêu Thanh Ngọc dường như đã lờ mờ đoán ra mối u tình của Thiết Hùng đối với chị em song sát nên trong khi nói chuyện cậu dấu biệt đi những cảnh huyền hoặc tuyệt vời kia. Tiêu Thanh Ngọc tự nghĩ việc xảy ra giữa cậu và chị em song nữ nên được xem như bí mật của riêng ba người. Điều này vừa tránh khỏi rắc rối cho họ mà cũng tiện lợi cho cậu khỏi phải bị kẻ khác ghen tức mà sinh lăm chuyện.

Hai người bí mật cải trang đi về phía Sơn cốc nơi trú ngụ của Dật tiên nương tử, sư phụ của chị em song sát.

May sao, suốt dọc đường đều bình yên. Khi hai người đến được Sơn môn thì nghe tin Hồ Giang Thi cũng đã về đến nơi rồi.

Bên ngoài sơn môn có hai thiếu niên trẻ tuổi đứng gác. Họ nhận ra Thiết Hùng nên mời cả hai vào trong.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Thanh Ngọc đến nơi này. Cậu thấy cảnh vật nơi đây thật đẹp và rất tự nhiên. Đặc biệt sơn cốc được bố trí hết sức cẩn thận và kín đáo. Trên đường vào cốc hai người nhìn thấy rất nhiều thiếu niên nam nữ đang đứng gác hoặc tập luyện võ công.

Tiêu Thanh Ngọc để ý tìm chị em Song sát tiên tử, nhưng không thấy thiếu nữ nào giống như họ cả.

Dẫn đường là một cô nương tuổi chừng đôi tám. Thiếu nữ này mình mặc thanh y lưng đeo kiếm trông rất đẹp mắt và oai phong. Nàng ta dường như rất có cảm tình với Thiết Hùng nên trò chuyện với hắn khá thân mật.

Vì Tiêu Thanh Ngọc chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi nên nàng nọ gọi ngay một thiếu nữ nhỏ tuổi khác đến đưa cậu đi. Riêng Thiết Hùng thì được dẫn đến ngay để gặp Dật tiên nương tử để cho người gặp mặt và hỏi chuyện.

Tiêu Thanh Ngọc dò hỏi tin tức của chị em Song sát tiên tử thì biết rằng họ đã về đây hơn một tuần rồi.

Thiếu nữ dẫn đường tên là A.Tú. Nàng thấy chàng thiếu niên nhỏ tuổi này lại hỏi thăm Song sát tiên tử thì hơi có vẻ ngạc nhiên.

Phải biết Song sát tiên tử tuy tuổi còn trẻ nhưng bối phận hai nàng khá cao trong bốn môn. Cả hai rất được cả sư tỷ muội tôn trọng vì sự nhanh lẹ và võ công của hai người hết sức cao cường.

A Tú không hiểu tại sao một người nhỏ tuổi và mới tới đây như Tiêu Thanh Ngọc lại có thể quen biết được với chị em Song sát mới thật là kỳ.

Khi Tiêu Thanh Ngọc nhờ nàng đưa tin đến Song sát tiên tử thì A Tú không thể không lên tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đệ có quen biết với hai vị sư tỷ Thiên Kiều và Hoàng Ty thật chẳng ? Ta nghĩ có khi có sự lầm lẫn gì đó, chứ hai vị đại tỷ đó thân phận cao quý làm sao lại biết được tiểu huynh đệ.

Tiêu Thanh Ngọc cười nói:

- Tỷ tỷ cứ giúp đệ một phen. Tiểu đệ thực sự có quen biết họ mà.

A Tú trong lòng bán tính bán nghi. Nhưng nàng thấy việc này cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian vì từ nơi ở của Tiêu Thanh Ngọc đến chỗ của hai vị đại sư tử của không xa lắm.

Không ngờ khi nghe tin Tiêu Thanh Ngọc còn sống và đang ở nơi dịch quán của bốn môn thì cả hai người thiếu nữ đều mừng vô kể. Thiên Kiều thưởng ngay cho A Tú một chiếc trâm cài đầu xinh xắn rồi cùng với Hoàng Ty đi tìm Tiêu Thanh Ngọc ngay.

Mọi người gặp nhau mừng mừng rỡ rỡ. Nhất là Thiên Kiều. Nàng tưởng rằng cả đời này nàng không thể nào gặp được Tiêu Thanh Ngọc nữa vì nghĩ rằng y khó mà sống nổi trước bọn người Thanh y giáo hung tàn kia.

Thiên Kiều quay ra khóa cánh cửa lại rồi nhào tới ôm lấy thân hình Tiêu Thanh Ngọc.

Hai người không kể gì sự có mặt của Hoàng Ty liền hôn nhau say đắm. Thân hình Thiên Kiều lịm đi vì ngây ngất trong lòng người tình trong mộng của nàng.

Tiêu Thanh Ngọc dịu mỹ nhân tựa vào mình rồi ngồi xuống giường. Từ thân thể mỹ nhân tỏa ra một mùi u hương quyến rũ và khiến con lợn lòng của cậu dựng cờ một cách nhanh chóng.

Thiên Kiều làm sao không biết chuyện đó. Nàng đã nhận thấy cái thứ chết tiệt đó đang đâm vào một bên hông nàng nóng hổi.

Thiên Kiều thở hắt ra một tiếng rồi ngồi dậy, thoát khỏi vòng tay của Tiêu Thanh Ngọc.

Nàng đến bên Hoàng Ty rồi ngồi xuống.

Tiêu Thanh Ngọc bắt đầu kể lại mọi chuyện. Tất nhiên cái việc phá trình Nhị tướng của Hắc Thanh Phái là Bạch Lan và Hồng Tụ thì cậu dấu biệt.

Vậy mà Thiên Kiều cũng đã trợn mắt lên khi nghe đến việc cậu bị Nhị tướng bắt được lôi đi.

Thiên Kiều tức giận nói:

- Hai con nhóc đó rồi sẽ có ngày ta trừng trị chúng mới được.

Hoàng Ty cười:

- Tỷ tỷ tức giận làm gì. Dù sao Ngọc đệ cũng đã về đến đây rồi. Chúng nên vui mừng mới đúng.

Đến đêm, Thiên Kiều bí mật đột nhập vào phòng Tiêu Thanh Ngọc. Trong bóng tối hai người ôm lấy nhau mà hôn hít, sờ soạng. Tội nghiệp cho âm động của người thiếu nữ sau bao ngày thiếu vắng tiểu huynh đệ của Tiêu Thanh Ngọc nên hai người mới chỉ hôn hít sơ sơ mà từ trong âm động của mỹ nữ đã liên tiếp rỉ ra thứ nước hoa lộ đặc dị rồi.

Tiêu Thanh Ngọc hết sức ngạc nhiên trước hiện tượng này. Cậu đưa tay lên mũi ngửi thì thấy mùi vị hoa lộ kỳ này của mỹ nhân khá là đậm nét.

Thiên Kiều đưa tay sục liên hồi kích thích nhanh chóng sự tức tối của tên tiểu huynh đệ bên dưới người Tiêu Thanh Ngọc làm cho nó cứng lên hết cỡ rồi cắm thẳng vào âm ngọc động của nàng. Thế rồi, âm ngọc động ôm được tên tiểu huynh đệ quý hóa kia liền giữ chặt lấy mà nức nở khóc. Nước cứ rơi mà khoái sướng cứ tăng. Thật sự là một pha mùi mẫn, tịch không ai bằng.

Mỹ nhân thở hỗn hển rồi bật lên tiếng rên rỉ. Nàng chồm người lên để phi ngựa trên mình cậu thiếu niên một cách say sưa. Hai quả đào tiên của mỹ nhân đung đưa theo nhịp lắc lư của thân hình mỹ nhân.

Tiêu Thanh Ngọc thò tay lên bóp liên hồi vào hai quả đào tiên của mỹ nhân một cách thích thú. Cậu nhận thấy thứ dị vật này của nàng rất tuyệt và

mùi hương từ người nàng tỏa ra thơm tho lạ kỳ và cuốn hút kinh người.

Ở trong một góc khuất khác, một đôi mắt đẹp đang say sưa ngắm nhìn hai người đang chung đụng cùng nhau. Người đó chẳng phải ai khác mà chính là Hoàng Ty, sư muội của Thiên Kiều.

Tiêu Thanh Ngọc đang mãi quấn nhau với mỹ nhân nên không hề phát hiện chút gì. Cậu chồm lên hôn hít hai bên thứ trái cây trên đỉnh núi đôi rồi kéo nàng ngã xuống.

Thiên Kiều ôm chặt lấy tình quân rồi hôn trở lại tình quân một cách say đắm.

Mỹ nhân thở hổn hển nói gấp gáp:

- Thiếp sướng quá, trời ơi làm sao mà sướng quá vậy trời !

Tiêu Thanh Ngọc được lời khuyến khích của nàng thì liền chủ động ôm lấy thân hình mỹ nhân mà hôn một cách cuồng nhiệt. Lưỡi cậu quấn lấy lưỡi của Thiên Kiều rồi mút nước miếng của nàng một cách ngon lành.

Hành động này của Tiêu Thanh Ngọc khiến cho Thiên Kiều vừa sướng vừa thích thú. Nàng cũng hôn trả dồn dập rồi nức lên vì sướng.

Tiêu Thanh Ngọc đẩy mỹ nhân ngã ngửa ra giường rồi bắt đầu tiến hành cựa gổ trên người nàng. Hai người quấn nhau một lúc lâu thì mỹ nhân rùn mình rồi xuất ra một dòng hoa lộ trầm đục.

Tiêu Thanh Ngọc đợi mỹ nhân nhả hết nước hoa lộ ra rồi mới từ từ thu tên tiểu huynh đệ của mình về. Tên tiểu huynh đệ của cậu sau một hồi được âm động thần bí ôm lấy khóc lóc thì giờ đây bóng loáng và đầy chất dịch của hai người chảy ra.

Thiên Kiều nằm dài một lúc cho đỡ mệt rồi ôm lấy tình quân mà thủ thi. Qua lời nàng Tiêu Thanh Ngọc biết ngày mai hai người sẽ phải xa nhau vì Song sát tiên tử được lệnh phải đến chỗ sư bá để hỗ trợ người củng cố lực lượng.

Thiên Kiều nói ngày mai sư phụ nàng sẽ gọi chàng đến và chàng sẽ chịu sự giám sát của đại sư tử Đỗ Quân Quân trong việc luyện công. Mà đại sư tử nàng rất nghiêm khắc. Thiên Kiều lo lắng không biết Tiêu Thanh Ngọc có chịu được sự khổ cực không.

Đúng như dự đoán của Thiên Kiều. Ngay buổi sáng hôm sau Tiêu Thanh Ngọc đã bị gọi lên để chuẩn bị tham gia một khóa luyện tập đặc biệt.

Tham gia khoá học có 2 nam, 3 nữ, tất cả đều còn trẻ. Người lớn tuổi nhất chính là Thiết Hùng, còn người nhỏ tuổi nhất chính là Tiêu Thanh Ngọc. Đại sư tử Đỗ Quân Quân mình mặc hắc y làm nổi rõ làn da trắng như bạch ngọc. Khuôn mặt nàng đẹp khủng khiếp nhưng lạnh lẽo như băng sương. Nhìn vào mặt nàng Tiêu Thanh Ngọc không biết được nàng này bao nhiêu tuổi vì nữ nhân quá đẹp và nhìn rất trẻ trung và sắc sảo.

Hai chị em song sát tiên tử võ công đã cao, nhưng nghe nói họ vẫn còn kém đại sư tử của mình xa lắm. Đỗ Quân Quân là đệ tử đặc ý nhất của Dật tiên nương tử và là người kế thừa quyền lực chương môn sau này.

Ba thiếu nữ cùng tham gia luyện tập hoàn toàn xa lạ đối với Tiêu Thanh Ngọc. Cậu chỉ biết rằng họ là những người ưu tú được tuyển lựa từ các nơi khác nhau về đây tham gia khoá luyện tập này.

Ba người ai nấy cũng đều trông rất hấp dẫn. Nếu gọi họ là mỹ nhân thì cũng không có gì quá đáng. Thiếu nữ mặc thanh y tên gọi Lý Hồng Sương. Thiếu nữ mặc áo tía tên gọi Bạch Thu Trang. Thiếu nữ còn lại mặc hoàng y tên gọi Lạc Băng Băng.

Đỗ Quân Quân giới thiệu mọi người xong bắt đầu tiến hành tập luyện.

Nàng gọi người mang ra những vòng sắt tròn được chế luyện rất đặc biệt và yêu cầu mọi người lắp vòng này vào ống chân. Mỗi bên chân 3 cái. Xong đâu đấy Đỗ Quân Quân bắt đầu tiến hành chạy xuống chân núi, các người còn lại bắt đầu chạy theo nàng. Đường núi nhấp nhô đá sỏi và rất nhiều các cành cây nhỏ mọc rải rác khiến cho người luyện tập cảm thấy vô cùng khó khăn. Nhưng đi xuống núi còn đỡ khổ, lúc leo lên núi mới thật là trần ai khổ cực.

Trong đám người tập luyện chỉ có mỗi mình Thiết Hùng là đến nơi vừa lúc giữa trưa còn hầu như những người còn lại thì mãi đến khi mặt trời khuất bóng mới về được nơi xuất phát. Đỗ Quân Quân kiểm điểm quân số thì phát hiện ra Tiêu Thanh Ngọc vẫn chưa về tới. Thế nhưng nàng mặc kệ vẫn cho người mang thức ăn ra để mọi người cùng ăn và nghỉ ngơi để đêm nay tiếp tục tập luyện.

Tội thay cho Tiêu Thanh Ngọc khi về đến nơi mệt rũ rời ăn chẳng được mấy lại phải chuẩn bị tiếp tục tập luyện vào buổi tối.

Điều này đúng là hình phạt cho những kẻ kém cỏi. Tiêu Thanh Ngọc trong ba ngày đêm liên vừa bị đói lại bị áp chế luyện tập khổ sai thì cảm giác như cơ thể kia không còn là của cậu nữa. Những ngày sau đó cậu chỉ làm như cái máy chứ không còn biết gì nữa. Gần như bao nhiêu sức lực vốn có của cậu chỉ dành dùng cho mỗi một việc là phi hành trên con đường núi hết lên lại xuống này.

Không ngờ chính trạng thái vô ngã đó lại giúp cậu phát huy tuyệt đại môn công phu Thần thương vô địch. Môn công phu này nếu được sử dụng để ái ân với mỹ nhân thì sẽ khiến cho mỹ nhân mê mết vì khoái lạc, nhưng nếu nam nhân đó không chung đụng với nữ nhân thì tình dịch sẽ khuấy động khiến cho người đó trở nên một dâm nhân khủng khiếp vô cùng. May cho Tiêu Thanh Ngọc từ khi luyện thành môn công phu này thì liên tiếp hưởng khoái lạc với hết nữ nhân này tới nữ nhân khác. Vì thế dục tính của cậu không bị phát tiết đến mức trở thành cuồng nhân dâm đẳng. Giờ đây vì

luyện tập quá mức nên tinh lực tiết ra bị hóa luyện thành luồng chân khí vô hình trong cơ thể cậu. Nhờ thế, càng luyện tập mệt nhọc bao nhiêu thì nội công của Tiêu Thanh Ngọc lại càng trở nên mạnh mẽ bấy nhiêu.

Quái tượng này làm cho sức lực của Tiêu Thanh Ngọc dần dần tăng lên mà bản thân cậu cũng không ngờ đến. Chỉ có điều sau hơn 10 ngày luyện tập gian khổ tinh thần của Tiêu Thanh Ngọc đã dần dần khai sáng. Cậu giờ đây cảm thấy khỏe khoắn hơn nhiều và có thể vừa chạy theo đại sư tỷ Đỗ Quân Quân mà lại vừa có thời gian ngắm nhìn những đường cong tuyệt đẹp ẩn hiện dưới làn y phục của mỹ nhân.

Đỗ Quân Quân sau một vài lần chú ý thì phát hiện ra sự việc kỳ lạ nơi cậu nhỏ. Nàng để ý thấy Tiêu Thanh Ngọc gần đây biểu hiện rất tốt. Các bài tập nàng cho mọi người thực hành y đều thực hiện dễ dàng và vượt hẳn Thiết Hùng vốn là người được nàng kỳ vọng nhất trong khóa huấn luyện này.

Đỗ Quân Quân ngạc nhiên liền bí mật thử thay vòng sắt của Tiêu Thanh Ngọc thành ra vòng thiết luyện nặng gấp mấy lần để kiểm tra năng lực của cậu. Không ngờ rằng nàng làm như vậy cũng chỉ khiến cho cậu nhỏ bị mệt mỏi vài ngày rồi mọi chuyện thế nào đâu lại hoàn đấy.

Tiêu Thanh Ngọc vẫn là người thực hiện tốt nhất những gì nàng đòi hỏi. Thậm trí giờ đây cơ hồ cậu còn chạy nhanh không kém chi nàng nữa.

Đỗ Quân Quân lại tìm cách thay vòng thiết luyện bằng loại vòng thép đặc biệt do sư phụ nàng chế ra cho nàng tập luyện. Đây là loại vòng nhìn bề ngoài còn nhỏ hơn các vòng sắt hay vòng thiết nhưng độ nặng của nó thì rất kinh khủng. Đỗ Quân Quân thường ngày chỉ dám đeo mỗi chân hai vòng là đã hết sức rồi. Lần này nàng cố tình để ba vòng này vào mỗi bên chân cậu nhỏ để xem hiệu quả ra sao.

Còn về phần Tiêu Thanh Ngọc thì làm gì không biết việc ấy. Cậu vừa cầm vòng nọ lên đã thấy nặng hơn hẳn bình thường rồi. Nhưng Tiêu Thanh Ngọc không dám phản đối mà chỉ thản nhiên mang vòng vào chân rồi theo mọi người xuống núi.

Thế nhưng lần này Tiêu Thanh Ngọc đã biết khôn, cậu chẳng dại gì mà chạy vượt hơn những người khác để bị người đại sư tỷ chú ý. Thậm trí thỉnh thoảng cậu còn cố tình đi chậm lại rồi lợi dụng góc khuất ngồi xuống nghỉ cho khỏe rồi mới chạy tiếp. Do vậy, Đỗ Quân Quân không thấy cậu vượt trội hơn nữa nên cũng bớt lưu ý tâm. Tuy vậy, trong lòng Đỗ Quân Quân cũng thầm kinh sợ vì nội lực hùng hậu của cậu nhóc này.

Trong đám người luyện tập bây giờ thì lại đến phiên Lạc Băng Băng trở nên yếu hơn cả.

Chuyện cũng thật dễ hiểu vì việc luyện tập nội lực càng về sau càng cực khổ hơn nhiều. Lúc này mà nói, thậm trí người khỏe mạnh như Thiết Hùng còn cảm thấy mệt mỏi nữa là một cô nương mỹ miều như nàng.

Thế nên, trong mấy ngày gần đây, dù Lạc Băng Băng đã cố gắng hết sức mà nàng vẫn thường phải về muộn và bắt đầu bị đói thường xuyên.

Tiêu Thanh Ngọc cảm thấy thương cho người ngọc. Cậu biết Lạc Băng Băng rất thông minh và học tập chiêu thức rất nhanh. Riêng phần nội lực thì nàng lại kém mọi người nên mới đến nỗi khốn khổ như vậy.

Những ngày đầu Tiêu Thanh Ngọc cũng bị rơi vào hoàn cảnh giống như cô nương nọ vì thế cậu rất cảm thông cho nỗi khổ của Lạc Băng Băng và tìm cơ hội để giúp nàng.

Hôm nay, như thường lệ, khi mọi người bắt đầu vượt núi thì Thiết Hùng tiến lên dẫn đầu, kế đến là hai thiếu nữ Lý Hồng Sương và Bạch Thu Trang. Người đi sau chót là Lạc Băng Băng.

Lạc Băng Băng cho dù cố hết sức vẫn dần dần bị bỏ lại đằng sau.

Tiêu Thanh Ngọc thấy thiếu nữ vừa chạy vừa thở dốc thì biết nàng quá mệt rồi liền đưa tay đỡ lấy eo lưng nàng rồi đưa đi.

Lạc Băng Băng nhận ra cậu thiếu niên kia đang ôm lấy eo lưng mình thì xấu hổ đỏ bừng mặt. Nhưng nàng cảm thấy thân hình bỗng trở nên nhẹ nhàng và lướt đi rất nhanh thì cảm thấy sảng khoái. Lạc Băng Băng liếc nhìn khuôn mặt còn măng tơ của Tiêu Thanh Ngọc rồi mỉm cười cảm ơn. Hai người về muộn sau cùng nhưng chỉ chậm hơn mọi người chút ít vì thế cả hai vẫn kịp ăn cơm no để luyện tập võ công ban đêm.

Với sự hỗ trợ âm thầm của Tiêu Thanh Ngọc, Lạc Băng Băng đã trở nên tự tin hơn rất nhiều. Tình cảm hai người cũng tiến triển tốt đẹp hơn trước.

Nhưng Tiêu Thanh Ngọc thì lại có chuyện. Mỗi lần cậu ôm lấy chiếc eo thon của mỹ nhân và dìu nàng đi thì mùi hương trên cơ thể nàng lại khiến dục tình của cậu bốc cao. Tiêu Thanh Ngọc sợ hãi không dám hỗ trợ nàng nữa và bỏ chạy về trước. Mấy hôm liên đều xảy ra như vậy khiến cho Lạc Băng Băng cảm thấy mệt mỏi và đuối sức vì không kham nổi sự khổ luyện.

Đêm nay cũng như mọi khi, Tiêu Thanh Ngọc về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi thì chợt có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Cậu hơi ngạc nhiên ra mở cửa phòng thì thấy Lạc Băng Băng đã có mặt ở đó rồi.

Tiêu Thanh Ngọc lúng túng mời nàng vào phòng rồi đi lấy nước mời mỹ nhân uống tạm.

Lạc Băng Băng thẳng thắn hỏi chuyện. Nàng muốn biết vì sao cậu nhỏ lại từ bỏ không chịu giúp đỡ nàng nữa.

Tiêu Thanh Ngọc bối rối. Cậu thở dài rồi đành thú thật rằng mình không thể cầm lòng nổi trước thân hình quyến rũ của mỹ nhân.

Lạc Băng Băng đỏ bừng mặt vì ngượng. Nàng không ngờ cậu nhỏ này lại có thể bị sắc đẹp của mình làm cho như vậy. Nhưng nàng nghĩ tới việc phải khổ sở vì tập luyện đến cùng kiệt sức lực như mấy hôm rồi thì ớn lạnh. Lạc Băng Băng khẽ thở dài rồi hỏi nhỏ:

- Thế bây giờ đệ định như thế nào thì mới giúp tỷ !

Tiêu Thanh Ngọc vừa mừng vừa sợ đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt đỏ hồng tuyệt đẹp của mỹ nhân. Cậu liền lĩnh nói:

- Đệ bị dục tính làm cho hoảng loạn. Nếu được tỷ tỷ giúp đỡ giải tỏa một phần dục tính thì không thành vấn đề nữa.

Lạc Băng Băng mặt hoa đỏ lựng, bối rối ngồi im một lúc rồi mới thì thào:

- Tỷ đang ở đây ! Đệ muốn gì thì làm nhanh lên.

Tiêu Thanh Ngọc quá sung sướng khi nghe mấy lời như vậy. Cậu lẻ làng bước lại kéo người thiếu nữ lên rồi ôm nàng vào lòng mà vuốt ve.

Thân hình Lạc Băng Băng run rẩy vì sợ hãi. Mãi một lúc sau nàng mới chần tỉnh được phần nào để hưởng thức sự mê mị của da thịt đang rạo rức trước những động tác vuốt ve đầy dục cảm

Tiêu Thanh Ngọc nhẹ nhàng bế bổng mỹ nhân vào giường rồi hôn hít say sưa khắp thân nàng. Lạc Băng Băng từ nào đến giờ có bao giờ được hưởng những cảm giác như thế này đâu. Đầu óc nàng mụ mị không còn hiểu được chuyện gì đang xảy đến cho bản thân. Đôi mắt mỹ nhân nhắm lại để hồn nàng lạc lõng trong giấc mơ hoang.

Tiêu Thanh Ngọc có rất nhiều kinh nghiệm đối phó với các trinh nữ. Lạc Băng Băng đã bị cậu đưa vào mê cung lúc nào không biết. Thân hình mỹ nhân bị lột bỏ y phục trần truồng lộ ra trước mắt cậu. Đôi môi Tiêu

Thanh Ngọc bắt đầu hôn mê đắm trên vùng phong nhũ thanh tân của người thiếu nữ. Mũi cậu hít mãi hương trinh nồng nàn tỏa ra từ da thịt mỹ nhân.

Lạc Băng Băng nấc lên vì sướng. Hạ thể nàng run động liên hồi và nước hoa lộ từ trong âm động bắt đầu chảy ra.

Tiêu Thanh Ngọc hôn khắp người mỹ nhân rồi bắt đầu ngậm lấy khe đào nguyên mà hút lấy dòng suối âm ỉ đang chảy ra từ trong người nàng.

Lạc Băng Băng rùng mình vì sướng. Nàng không kiềm chế được đưa hai tay ra ấn đầu cậu nhỏ vào sâu giữa hai khe đùi nàng. Cứ thế và mãi như thế. Nước hoa lộ mỹ nhân càng lúc càng ra nhiều hơn. Thân thể nàng run rẩy liên hồi và âm thanh của mỹ nhân đứt đoạn vì khoái sướng.

Tiêu Thanh Ngọc trườn lên người Lạc Băng Băng rồi bắt đầu áp chế lấy tiện nghi trên hai khốe anh đào của nàng. Thiếu nữ bị mê hoặc tự động mở rộng khốe môi để cho con rắn quái dị từ trong miệng Tiêu Thanh Ngọc được thể trườn nhanh sang. Lúc này đôi môi anh đào của nàng áp dính vào môi cậu. Lưỡi hai người quấn chặt vào nhau với một cảm giác ngút ngàn say đắm.

Tiêu Thanh Ngọc cười hỏi nhỏ:

- Tỷ thấy thế nào ? Có tuyệt không ?

Lạc Băng Băng mặt đỏ lên. Nàng xấu hổ vì bản thân đang lỏa thể trong lòng cậu nhỏ. Hơn nữa bây giờ âm động đáng gìn giữ của nàng đã bị cậu nhỏ liếm láp đến tận nơi sâu thẳm còn về đôi nhũ phong thì đang bị bàn tay cậu ta chăm sóc hết sức tận tình.

Lạc Băng Băng mặc dù đang rất nứng, nhưng bản năng người thiêu nữ báo cho nàng biết là nên ngừng lại tức thì.

Thiếu nữ xô vội cậu nhỏ ra rồi ngồi dậy. Tiêu Thanh Ngọc đang kinh ngạc thì Lạc Băng Băng đã khóc mà nói:

- Ta bị người hạ nhục như vậy chưa đủ hay sao ? Người còn muốn làm gì nữa !

Rồi không để Tiêu Thanh Ngọc nói lời nào, thiếu nữ vội lấy y phục mặc vào rồi chạy vụt ra khỏi phòng.

Tiêu Thanh Ngọc chẳng biết làm sao. Cậu đành thở dài nuối tiếc nhìn mỹ nhân bỏ đi, chỉ còn vương lại mùi hương trinh quyến rũ.

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Luyện Tập Võ Công Trong Lòng Núi

Lạc Băng Băng về phòng rồi mà cơ thể vẫn còn nóng bừng bừng. Nàng sờ tay xuống hạ thể thì thấy nước dâm thủy đã rỉ ra thấm vào nội y với một mùi đặc trưng không còn chi phải bàn cãi. Lạc Băng Băng tự trách sao nàng lại dễ dàng bị lôi vào khoái cảm nhục dục đến vậy. Tại sao nàng lại để cho một cậu bé còn nhỏ tuổi hơn nàng làm chuyện tệ hại đó trên thân thể nàng. Tấm thân trong trắng của nàng giờ còn đâu nữa. Nó đã bị xâm hại chẳng còn chỗ nào nữa rồi.

Lạc Băng Băng nhớ lại cảnh tượng lúc này thì vừa trách cứ bản thân nhưng đồng thời lại thấy khoan khoái dễ chịu. Nàng không ngờ rằng quan hệ nam nữ với nhau lại có thể gây cho người ta ngây ngất đến vậy.

Đúng ra Lạc Băng Băng đã cố gắng dùng ý chí để đè nén tình cảm và dục tính trong cơ thể mình. Tình trạng của nàng chỉ giữ được đến ba hôm thì không sao chịu đựng được nữa. Lạc Băng Băng lại lần mò sang phòng Tiêu Thanh Ngọc để tâm sự cùng cậu.

Tiêu Thanh Ngọc rất sung sướng vì mỹ nhân đã quay trở lại. Cậu ôm lấy thân hình Lạc Băng Băng mà hôn hít vuốt ve một cách cuồng nhiệt.

Lạc Băng Băng cũng không còn ra vẻ gì nữa. Hai môi nàng cũng hôn trả Tiêu Thanh Ngọc một cách say đắm.

Sau nụ hôn dài, Tiêu Thanh Ngọc bế bổng mỹ nhân vào giường. Lúc này Lạc Băng Băng đã hoàn toàn quy phục. Nàng nhanh chóng tự cởi bỏ y phục để lộ thân hình tuyệt mỹ trắng ngần dưới ánh nến sáng lấp lánh.

Tiêu Thanh Ngọc úp mặt vào đôi nhũ phong mịn màng và thơm phức để hôn hít và mút hai thứ trái cây trên hai đỉnh đồi kia. Lạc Băng Băng thở hỗn hển ôm lấy tình quân mà rên rỉ trong niềm hứng khởi đang trào dâng trong lòng nàng.

Hai người lỏa thể quấn quít lấy nhau và chuyện gì đến ắt phải đến. Chỉ một lúc sau trong phòng chỉ còn tràn ngập hương yêu với những tiếng rú rên xiết của mỹ nhân trong cơn khoái lạc ngút trời. Thanh trường thương của Tiêu Thanh Ngọc đã đắm ngập trong âm phong động của nàng trinh nữ và làm cho nàng run rẩy vì sướng.

Đâm thủy ào ạt chảy ra và bùng nổ trong cơ thể mỹ nhân. Nàng đã đạt đến cực khoái và bấu chặt mười ngón tay xinh xắn trên cơ thể cậu nhỏ trong khi cả người nàng run lên bần bật cùng với sự co giật của phần đặc dị bên dưới tiểu phúc của nàng...

Xong chuyện, hai người ôm lấy nhau trò chuyện âu yếm. Mỹ nhân hoàn toàn hạnh phúc và gục đầu vào lòng tình quân mà ngủ vui.

Nhưng tình cảm của họ vừa nồng đượm thì lại có chuyện bất thường xảy ra. Hơn một tuần sau, Tiêu Thanh Ngọc bị Dật tiên nương tử gọi đến để nói chuyện. Nương tử sao khi khảo sát võ công và nội lực của cậu nhỏ thì quyết định đưa cậu vào chế độ tập luyện bí mật.

Câu chuyện bất thành linh này chính là do bởi lời nói của Đỗ Quân Quân mà nên. Dật tiên nương tử sau khi nghe người nữ đệ tử thân tính thông báo chuyện lạ về Tiêu Thanh Ngọc thì liền tức tốc nghĩ ngay ra ciệc đưa cậu cùng với Đỗ Quân Quân vào trong chế độ luyện tập khắc nghiệt hơn nhiều để giúp bà đào tạo nên hai đóa kỳ trân của võ lâm cũng như của bốn phái sau này.

Tiêu Thanh Ngọc vì vậy sau khi chính thức thông qua được sát hạch thì ngay tức thì bị dời đến ở trong lòng núi. Nơi đây chỉ có duy nhất một mình

Đỗ Quân Quân và Tiêu Thanh Ngọc mà thôi.

Lần đầu đến đây, Tiêu Thanh Ngọc rất đỗi ngạc nhiên vì sự có mặt của đại sư tỷ ở tại nơi này. Cậu biết đại sư tỷ Đỗ Quân Quân vốn dĩ đang bận huấn luyện khóa đào tạo võ sinh nhưng sao lại có mặt ở đây thì thật quái lạ.

Thì ra, do tình hình biến chuyển nhanh chóng, vì thế Dật tiên nương tử đã cử người khác thay chỗ Đỗ Quân Quân và đưa nàng cùng Tiêu Thanh Ngọc về đây tập luyện.

Cuộc tập luyện này hoàn toàn khác hẳn lần trước. Dật tiên nương tử cứ ba hôm mới xuất hiện một lần để truyền thụ võ công cho hai người rồi để hai người tự luyện tập. Nhưng việc tập luyện quá là gian khổ khôn cùng. Hai người ngày cũng như đêm phải mặc vào người một bộ giáp sắt rất nặng nề đồng thời tay và chân phải mang các ống sắt tròn khác nhau. Họ đi đứng đã rất khó khăn rồi, mà lại còn phải múa võ, đi quyền thì thật vô cùng mệt mỏi.

Đỗ Quân Quân rất kiên cường tập luyện. Nàng chiếm lấy một khoảng đất trống rồi ngày đêm khổ luyện không lúc nào ngừng.

Đối với Tiêu Thanh Ngọc thì lại không được như vậy. Cậu chán cảnh sống gò bó nơi đây và muốn cởi bỏ những thứ đồ linh kinh ra khỏi người.

Nhưng vô ích, các thứ dụng cụ này được lắp đặt hết sức kỳ diệu. Nếu không được mở khóa thì vô phương thoát khỏi hoàn cảnh hiện tại.

Tiêu Thanh Ngọc không biết làm sao đành cố gắng luyện tập võ công cho nhanh để mau chóng thoát khỏi nơi này.

Với tâm trạng như vậy, nên Tiêu Thanh Ngọc cũng nỗ lực không kém vì đại sư tỷ ở bên kia.

Hai người tuy ở trong cùng lòng núi nhưng mạnh ai nấy ở không ai xâm phạm ai.

Chỉ khi có mặt của Dật tiên nương tử hai người mới giáp mặt. Lúc này nương tử thường hay bắt họ biểu diễn công phu luyện tập được và cho hai người giao đấu với nhau.

Tiêu Thanh Ngọc công phu quyền cước và chiêu thức không thể nào bì được với đại sư tỷ Đỗ Quân Quân, nhưng cậu lại có sức khỏe hơn hẳn. Vì thế, nên hai người đánh nhau cũng khó phân thắng bại.

Do phải đeo linh kính đủ thứ đồ nặng nề vì vậy mỗi chiêu đánh ra hai người đều khó giữ được tốc độ nhanh nhẹn cần thiết. Chính nhờ vậy mà Tiêu Thanh Ngọc dù chiêu thức kém hơn vẫn không thể bị đả bại được.

Càng đánh nhau lâu, các chiêu thức của Tiêu Thanh Ngọc càng trở nên lợi hại, trong khi đó các chiêu thức do Đỗ Quân Quân đánh ra cậu lại học thuộc hết cả. Vì vậy, tình thế dần dần nghiêng về phía Tiêu Thanh Ngọc sau hơn ba tháng luyện tập. Đỗ Quân Quân tức lắm mà không biết làm gì hơn. Nàng ngấm ngấm tìm hiểu xem tại sao cậu nhỏ lại nhanh chóng thăng tiến võ công như vậy nhưng vô ích.

Bây giờ thì Tiêu Thanh Ngọc đã có thể múa quyền, đánh chưởng nhanh nhẹn hơn nhiều và đòn đánh ra mạnh kinh khủng. Việc này khiến cho Dật tiên nương tử không thể để Đỗ Quân Quân mang y phục nặng nề mà đối phó với cậu được. Nương tử đã cởi bớt từ từ các thứ nặng nề khỏi thân Đỗ Quân Quân để nàng giao đấu với Tiêu Thanh Ngọc.

Đây là một thuận lợi vô cùng to lớn cho nữ nhân. Đỗ Quân Quân sau bao ngày đeo đồ nặng giờ đây sau khi bỏ ra thân pháp nàng nhanh như thiểm điện.

Tiêu Thanh Ngọc cho dù có nhanh mấy cũng không bì được nàng. Cậu nhỏ bị đánh cho te tua và ngã lăn ra.

Tiêu Thanh Ngọc tức lắm yêu cầu Dật tiên nương tử thả cấm chế trên người cậu ra để Tiêu Thanh Ngọc có thể so tài cùng với đại sư tỷ một cách công bằng. Nhưng nương tử chỉ cười và chỉ khi nào cậu thắng nàng ta thì mới được tháo các thứ nặng nề kia ra khỏi mình mà thôi.

Thời gian qua mau, lại ba tháng nữa trôi qua, Tiêu Thanh Ngọc sau bao ngày cố gắng tập luyện đã dần dần quân bình được cục diện khi đối địch với đại sư tỷ Đỗ Quân Quân.

Đây là thành tích đáng kinh ngạc và khiến Dật tiên nương tử hết sức hài lòng. Nhưng sự đời thường không đơn giản. Trong lúc tinh thần Tiêu Thanh Ngọc đang lên cao thì Lạc Băng Băng bất thần tìm đến. Đây là một việc mà chính Đỗ Quân Quân cũng bị bất ngờ. Nàng định bắt Lạc Băng Băng tại trận, nhưng nàng ta đã lần mò về nơi ở của Tiêu Thanh Ngọc rồi.

Hai người gặp nhau xiết bao mừng rỡ. Tiêu Thanh Ngọc đã lâu không được gần gũi mỹ nhân nên dục tình lên cao ngất. Cậu ôm chặt lấy mỹ nhân mà hôn hít không rời...

Lạc Băng Băng cũng vậy. Nàng từ ngày chung đụng cùng Tiêu Thanh Ngọc thì xem như trượng phu tương lai của mình chỉ còn có cậu nhỏ này mà thôi.

Vậy mà từ khi Tiêu Thanh Ngọc bị chuyển đi đã hơn 6 tháng mà tin tức của cậu nhỏ cứ biệt tăm vô tích.

Lần này, Lạc Băng Băng liêu mình xâm nhập vào nơi cấm địa của bốn môn để dò la tin tức của tình quân. Không ngờ, nàng vào đây rồi mới phát giác tình nhân nhỏ tuổi Tiêu Thanh Ngọc quả nhiên đang ngụ ở nơi này.

Rồi bây giờ hai người gặp nhau. Nàng lại bị Tiêu Thanh Ngọc kích nộ tình ái, khiến nàng trong cảnh ngây ngây ngất ngất hết sức sáng khoái. Và rồi mỹ nhân trong phút say đắm đã tự mình thoát y hoàn toàn rồi ôm lấy tình quân mà âu yếm.

Thế nhưng tình huống bất ngờ lại xảy ra. Tiêu Thanh Ngọc toàn thân đều bị bịt kín bởi thiết giáp nên cả hai chỉ biết hôn hít nhau mà chẳng biết làm gì hơn.

Lạc Băng Băng khuôn mặt háo hức vừa hôn vừa than thở:

- Tướng công ! Chàng phải làm gì đi chứ, thiếp chết mất.

Tiêu Thanh Ngọc vội mở đáy quần, lôi thanh trường thương đang căng cứng và trở nên to lớn ra trước mặt Lạc Băng Băng, Mỹ nhân rú lên vì mừng rỡ liền đu lấy người cậu rồi áp chế lấy thanh trường thương của cậu nhô vào ngay trong âm động của nàng.

Hai người chưa từng chung đụng nhau theo kiểu này bao giờ, không ngờ với tư thế đứng âm ngọc động của mỹ nhân lại áp được thật sát vào thân trường thương đến vậy. Lạc Băng Băng rú lên trong hoan lạc. Hai người say sưa chìm đắm trong ái ân nên không hề biết Đỗ Quân Quân đang núp ở ngoài nhìn vào.

Đỗ Quân Quân đỏ bừng mặt vì ngượng khi chứng kiến cảnh dâm loạn ở bên trong phòng Tiêu Thanh Ngọc. Nàng không thể tưởng tượng được hái người lại có thể làm cái chuyện đó ở nơi này và vào lúc này. Nhưng mà trong lòng xuân nữ lại cảm thấy háo hức kỳ lạ. Nàng chăm chú nhìn vào chỗ hai thứ đặc dị nam nữ đang áp chặt vào nhau kia và cảm thấy âm động bản thân cũng đang rỉ rỉ ra chút ít nước hoa lộ.

Đỗ Quân Quân vội chạy về phòng mà thờ dốc. Nàng không dám ở lại để chứng kiến thêm một tình tiết gay cấn nào nữa vì e rằng sẽ không thể giữ nổi xúc cảm của mình.

Đến sáng hôm sau lại là ngày Dật tiên nương tử vào đến. Tiêu Thanh Ngọc và Đỗ Quân Quân liền cùng nhau song đấu.

Hai người mới đấu 5, 7 hiệp thì Đỗ Quân Quân đã phát hiện ra đối phương có biểu hiện suy yếu rõ rệt. Võ công của Tiêu Thanh Ngọc ngày thường rất cao nhưng giờ đây đã giảm sút thấy rõ. Tốc độ đòn đánh ra không còn nhanh nhẹn như trước khiến cho Đỗ Quân Quân thắng trận một cách dễ dàng.

Dật tiên nương tử không hiểu nguyên do, dùng dùng giận dữ bỏ về. Đỗ Quân Quân thì khoái trá thầm vì nàng biết lý do tại sao tình trạng này lại xảy đến đối với Tiêu Thanh Ngọc. Nguyên nhân đó không phải là vì tối qua cậu nhỏ đã hoan lạc từng bừng cùng vị cô nương Lạc Băng Băng thì còn nguyên nhân nào nữa. Hẳn nhiên cậu chàng đã bị nàng nọ vắt hết ra nước nên bản thân nội lực yếu đi rõ rệt. Chuyện này đúng là yếu điểm chết người của Tiêu Thanh Ngọc mà Đỗ Quân Quân vừa tình cờ phát giác ra.

May cho Tiêu Thanh Ngọc. Vị cô nương Lạc Băng Băng kia chỉ đến đúng một lần vào ngày hôm đó. Còn thì trong hơn một tuần sau, Lạc Băng Băng không hề xuất hiện trở lại. Võ công của Tiêu Thanh Ngọc nhờ vậy lại bắt đầu ổn định và thắng tiến thêm một tầng mới. Đến lúc này thì nàng thiếu nữ Đỗ Quân Quân kia đã cảm thấy bản thân thực lực không còn có khả năng đã bại cậu rồi.

Bây giờ chỉ còn một đêm nữa thôi thì sáng mai Tiêu Thanh Ngọc sẽ được cởi bỏ hết cấm chế. Đây chính là lời tuyên bố của Dật tiên nương tử khi bà nói rằng nếu trong sáng mai cậu đánh thắng được nữ đệ tử chân truyền của bà là Đỗ Quân Quân thì bà sẽ y lời tháo bỏ hoàn toàn cấm chế cho cậu

Tiêu Thanh Ngọc nghe được mấy lời như vậy thì hết sức mừng rỡ. Cậu quả thật chán ngán lắm rồi cảnh ngộ phải mang trên người đủ thứ linh kinh thể này.

Dù hiện tại, nội lực và võ công của cậu đã trở nên cao tuyệt. Mấy thứ đồ sắt thép đang mặc trên người hiện giờ cũng không thể ngăn cản được cậu

vận động, đi đứng hay làm bất cứ việc gì. Thế nhưng dù sao con người ta không phải bị bó buộc vào mấy thứ của nợ đó thì phải hạnh phúc hơn lên nhiều chứ.

Chính nghĩ như vậy nên suốt ngày nay cho đến tận khi tối mịch Tiêu Thanh Ngọc cứ cảm giác lâng lâng mơ mộng rồi bần thần nằm dài trên giường mà không sao chợp được mắt.

Đột nhiên trong phút đó, cánh cửa phòng ngủ bị mở ra và Đỗ Quân Quân xuất hiện trong bộ y phục vô cùng quyến rũ.

Tiêu Thanh Ngọc kinh ngạc trợn mắt, ngồi bật dậy ngó vào thân hình mỹ tuyệt của đại sư tỷ trước mặt không chớp. Thân hình đại sư tỷ quả nhiên đẹp để kinh hồn. Những đường cong ẩn hiện dưới lớp vải phục mỏng manh càng làm tăng thêm sức thu hút đôi mắt cậu nhỏ. Hai quã đào tiên thì vươn lên ngạo ngễnh lộ rõ dưới lớp y phục. Hai đỉnh hồng hồng nõ xinh của mỹ nhân có thể được nhìn thấy một cách khá rõ ràng sau làn vải mềm mịn.

Đỗ Quân Quân trong lòng ngượng ngập trước ánh mắt sỗ sàng của cậu tiểu sư đệ Tiêu Thanh Ngọc khi tiếp lấy ánh mắt của cậu nhỏ nhìn vào người mình.

Nàng phải cố gắng lắm mới nở được một nụ cười đồ quán xiêu đình để lung lạc đối phương.

Phải nói rằng đây chính là "mỹ nhân kế" mà Đỗ Quân Quân đã suy nghĩ cả ngày mới dám làm ra. Nàng vốn biết rất rõ nếu Tiêu Thanh Ngọc vượt qua được ải cuối cùng vào ngày mai thì tương lai của cậu có thể trở thành chưởng môn nhân của môn phái Dật tiên chứ không ai khác.

Đây là một thách thức đối với Đỗ Quân Quân và nàng phải làm mọi cách để hạ gục đối phương trong đêm nay kể cả việc hy sinh bản thân nàng.

Đỗ Quân Quân vì kế mưu ấy mà liều mình sử dụng bất chấp hậu quả. Lúc này nàng thấy Tiêu Thanh Ngọc chỉ trón mắt ra nhìn chứ không có hành động gì

Khác thì biết rằng không ổn. Thế rồi sau vài giây suy nghĩ. Đỗ Quân Quân lại mím môi xoay người cời nốt ngoại y ra.

Đến giờ này thì trước mắt Tiêu Thanh Ngọc chỉ còn lại một mỹ nhân lỏa thể với làn da mịn màng, trắng muốt. Đôi mắt nàng tỏ rõ sự xấu hổ, ngượng ngùng nhưng lại long lanh tình tứ nhìn vào cậu.

Thân hình mỹ nhân chẳng hề bất động mà uốn éo một cách nhẹ nhàng làm cho những đường cong tuyệt đẹp trên người nàng được dịp phô diễn trọn vẹn vẻ đẹp của nó.

Tiêu Thanh Ngọc đã thấy đầu trường thương vươn lên cứng ngắc đâm vào bên dưới y phục nơi hạ thể. Cậu dường như đã quá sức chịu đựng rồi nên di động thân hình từng bước từng bước lại gần mỹ nhân.

Hai tay Tiêu Thanh Ngọc đưa tới vuốt nhẹ hai bên vai người sư tử rồi vuốt xuống vùng thượng đẳng mê hoặc của nàng.

Phần trên thân ngọc vẫn còn một lớp vải mỏng quấn quanh nhũ phong. Tiêu Thanh Ngọc vội lột phẳng nó ra rồi úp mặt vào hai quả đào tiên mà hôn hít một cách say mê.

Đỗ Quân Quân ngửa đầu ra sau với hai mắt nhắm nghiền. Nàng không biết nên vui hay nên buồn trong khi đối phương đã hoàn toàn bị nàng chinh phục.

Tiêu Thanh Ngọc thì còn biết trời đất gì nữa. Chàng say sưa thưởng thức hương vị mỹ nhân mà dục tình dâng trào. Thân hình Tiêu Thanh Ngọc từ từ khụy xuống, trong lúc môi cậu trực dần từ phần da thịt bên trên mỹ nhân xuống dần phía bên dưới nơi tiểu phúc.

Hạ thể của Đỗ Quân Quân lại tiếp tục bị phơi bày ra. Những lớp rùng lau rậm rạp mềm mại, đen nhánh và tỏa ra một mùi hương trinh dễ chịu khiến Tiêu Thánh Ngọc ngây ngất.

Tiêu Thanh Ngọc áp mặt mình vào đám cây đó mà hít, mà ngửi một cách thích thú.

Cánh tay cậu nắm lấy hai bên đùi non mỹ nhân rồi khẽ kéo chân nàng dang rộng thêm một chút. Thế rồi trước ánh mắt đờ đẫn và kinh ngạc của Đỗ Quân Quân hai cánh môi cậu mở ra ngậm lấy âm động kỳ bí bên dưới hạ thể nàng.

Thân hình mỹ nhân lập tức run rẩy. Làn da trắng mịn rung động với những lớp lông tơ dựng ngược. Cái bụng nhỏ nhắn mịn màng co bóp mạnh bất thường.

Đến giờ này thì mỹ nhân đã biết thế nào là khoái dục. Cả người nàng phải cố lắm mới đứng vững được trước những khoái lạc dữ dội trào dâng trong nội thể và khiến nàng cứng cả người lại.

Hai tay mỹ nhân vội đưa xuống phía dưới ấn thật mạnh đầu cậu bé con vào sát âm phong động của nàng hơn để gia tăng khoái cảm.

Tiêu Thanh Ngọc thì không còn gì để nói. Cậu liếm láp say sưa thứ nước đặc dị chảy ra từ nơi thâm sâu huyền bí của mỹ nhân. Trời ơi, cái hình khối mềm mại ba góc nho nhỏ này đẹp kinh khủng. Nó làm cho Tiêu Thanh Ngọc làm việc không biết chán là gì.

Nhưng mà người thiếu nữ đã chịu không nổi rồi. Cả người nàng bỗng run lên rồi từ sâu thẳm trong nội thể tại nơi chỗ kín bắt đầu một sự co thắt dữ dội, nước hoa lộ từ vùng thần bí nơi cơ thể nàng tuôn ra xối xả ướt đầy mặt cậu nhỏ.

Đỗ Quân Quân khụy xuống vì sướng. Nàng nhắm nghiền mắt lại trong khi toàn thân co giật từng hồi lâu mới chịu dừng.

Khi Đỗ Quân Quân đã choàng tỉnh cơn nhục dục. Nàng phát hiện thấy Tiêu Thanh Ngọc đang ngồi cạnh nàng với hai bàn tay đang mân mê hai bên trái đào tiên đầy mẩn cãm của nàng. Đỗ Quân Quân đỏ mặt vì ngượng. Nàng không ngờ từ một kẻ chiến bại giờ đây nàng lại trở thành đồ chơi trong tay cậu bé con. Tấm thân trinh nữ đã để người khác nắm giữ mất rồi.

Đỗ Quân Quân biết rằng đời này, kiếp này nàng không thể nào xa rời Tiêu Thanh Ngọc được nữa. Hai người tuy chưa từng hợp thể cùng nhau, nhưng tấm thân nàng đã gần như trao trọn cho y rồi.

Tiêu Thanh Ngọc thấy mỹ nhân đã tỉnh. Cậu cúi xuống hôn khắp mặt nàng rồi hôn vào đôi môi đỏ hồng của mỹ nhân mà thầm thì những lời yêu thương.

Mỹ nhân ngáp ngừng, và vụng về đáp trả một cách ngượng ngáp. Tiêu Thanh Ngọc quần lấy lưỡi nàng không rời. Cậu say sưa nuốt nước bọt của nàng với sự thích thú chưa từng thấy.

Đỗ Quân Quân chết ngộp vì nộ hôn quá lâu. Nàng vội xô tình quân ra rồi thở hổn hển.

Đỗ Quân Quân thở mấy hơi dài rồi mới hỏi:

- Người sao lại muốn hút nước miếng của ta vậy ?

Tiêu Thanh Ngọc cười, rồi trả lời:

- Nước ở trong miệng nàng thơm quá. Ta không thể dừng được.

Đỗ Quân Quân đỏ hồng đôi má. Nàng quay mặt đi rồi ôm lấy y phục định mặc vào.

Tiêu Thanh Ngọc đâu thể để như vậy được. Cậu vội ôm chặt lấy mỹ nhân rồi gở y phục của nàng vứt xuống giường:

- Nàng không được đi ! Ta muốn nàng ở lại với ta đêm nay.

Đỗ Quân Quân ngập ngừng nói khẽ:

- Đêm nay thì không được. Người có biết ngày mai chúng ta phải làm gì không ?

Tiêu Thanh Ngọc sức nhớ nhiệm vụ ngày mai. Cậu cảm thấy hụt hẫng thấy rõ.

Đỗ Quân Quân thấy cậu nhỏ chán nản vì thiếu hụt nàng nên mỉm cười đề nghị:

- Đêm nay chúng ta gần nhau, nhưng chuyện kia thì tuyệt đối không được. Như vậy, chắc cũng không có vấn đề gì.

Tiêu Thanh Ngọc mừng rỡ vì sáng kiến của nàng. Cậu ôm chặt lấy mỹ nhân rồi hôn nàng say đắm. Hai người quấn quýt với nhau ngập tràn trong cảm giác mê ly.

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cuộc Tấn Công Bất Ngờ Của Thanh Y Giáo

Trời mới tờ mờ sáng thì Tiêu Thanh Ngọc và Đỗ Quân Quân đã bị đánh thức bởi một âm thanh chấn động ở bên ngoài. Âm thanh đó là một tiếng nổ lớn khiến cả lòng núi rung động. Tiêu Thanh Ngọc vội chạy ra ngoài xem có việc gì còn Đỗ Quân Quân thì hối hả mặc lại y phục. Suốt cả đêm mỹ nhân đã lỏa thể nằm ngủ trong lòng tình quân.

Khi Đỗ Quân Quân chạy ra thì thấy Tiêu Thanh Ngọc đang đứng lặng bên ngoài để nghe ngóng. Hình như đã có chuyện gì rất trọng đại xảy ra sau tiếng nổ vừa rồi.

Tiêu Thanh Ngọc thấy mặt Đỗ Quân Quân liền hỏi:

- Tỷ tỷ nghĩ xem tiếng động vừa rồi là gì ? Có phải nó được phát ra ở ngay sơn cốc không ?

Đỗ Quân Quân vội ngưng thần suy nghĩ. Nàng nhận thấy tình hình gần đây có rất nhiều sự biến động. Chưa biết chừng địch nhân đang tấn công sơn cốc cũng nên.

Đỗ Quân Quân không khỏi lo lắng khi tình huống trên xảy ra. Nàng nói lớn:

- Nguy rồi ! Địch nhân có thể dùng thuốc nổ để mở đường vào sơn cốc. Chúng ta phải ra ngay ngoài kia.

Hai người hối hả chạy vội ra phía ngoài. Khi ra đến nơi thì những âm thanh chất chúa cửa vũ khí chạm nhau đã một lần nữa khẳng định suy đoán của họ.

Một bóng người xuất hiện ngay lối mòn vào lòng núi khiến cả hai hết sức ngạc nhiên. Tiêu Thanh Ngọc nhận ra đầu tiên vội gọi lớn:

- A Tú cô nương ! Cô đi đâu vậy ?

A Tú thấy hai người ở đây thì hết sức mừng rỡ vội kêu lớn:

- Nhị vị hãy mau về cứu trợ cho mọi người. Tình hình rất nguy cấp. Sư phụ bảo tôi đến báo với hai người việc này.

Đỗ Quân Quân kinh hoàng vội giành đường chạy trước, kế đó là Tiêu Thanh Ngọc và A Tú. Cả ba phi thân rất nhanh chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Tình hình cuộc chiến đã đến hồi gay cấn. Tiếng thét và tiếng vũ khí chạm nhau vang vọng cả một góc trời.

Hai người vừa đến một góc quanh thì thấy Thiết Hùng mình đầy thương tích đang quần đấu với ba Thanh y nhân võ công khá cao siêu. Gần đây chéch về mé tả là tiếng hò hét của bọn Thanh y nhân đang giao chiến với người của phái Dật tiên.

Đỗ Quân Quân lo lắng cho sự an nguy của sư phụ. Nàng vội chạy tiếp về phía trước trong khi đó A Tú đã xông đến hỗ trợ cho Thiết Hùng cầm cự với kẻ thù.

Tiêu Thanh Ngọc vội chạy theo Đỗ Quân Quân vì chưa biết được ý định của nàng định làm gì. Với tình thế như hiện nay thì cần phải sáng suốt để có quyết sách thích hợp.

Hai người chạy sâu vào bên trong, dọc đường mỗi người đã hạ thủ được mấy địch nhân để hỗ trợ cho phe nhà và giành được hai thanh trường kiếm.

Có vũ khí trong tay cả hai trở nên tự tin hơn rất nhiều. Đỗ Quân Quân và Tiêu Thanh Ngọc tách ra chạy sang hai ngã khác nhau để có thể tùy cơ ứng chiến cứu nguy cho mọi người.

Tiêu Thanh Ngọc mình vẫn còn mang áo giáp với vô số vòng sắt trên người nhưng cử chỉ vẫn hết sức linh hoạt. Hiện nay võ công của cậu còn hơn cả đại sư tỷ Đỗ Quân Quân nên rất yên tâm.

Tuy nhiên, nếu cậu được cởi bộ giáp và vòng sắt ra thì mới đúng thực sự võ công của cậu, nhưng tình thế này biết Dật tiên nương tử đang ở đâu mà tìm.

Tiêu Thanh Ngọc xông vào một gian phòng đang bị vây kín thì thấy Lý Hồng Sương và Bạch Thu Trang đang tả xung hữu đột trong vòng vây gần 10 cao thủ thanh y. Phía bên ngoài phòng còn 4 tên thanh y nữa, Bọn chúng thấy một kẻ là mặt trẻ tuổi xuất hiện liền xông ra cản đường.

Tiêu Thanh Ngọc quát lên một tiếng rồi vung kiếm ra chiêu hạ thủ ngay hai tên một cách chóng vánh. Hai tên còn lại kinh hãi vội nhảy lùi ra sau không dám tự tiện phát động thế công nữa.

Tiêu Thanh Ngọc cười lên khanh khách. Cậu vũ động thanh kiếm lao thẳng về phía Lý Hồng Sương và Bạch Thu Trang.

Tình thế nhanh chóng được biến đổi. Hai người thiếu nữ cùng với Tiêu Thanh Ngọc đã đánh cho bọn thanh y nhân khốn đốn. Tên thanh y nhìn đầu lĩnh đã bị Tiêu Thanh Ngọc dùng kỳ chiêu chém chết khiến cho cả bọn hoảng loạn tìm đường tháo chạy ra ngoài.

Lý Hồng Sương và Bạch Thu Trang định đuổi theo thì bị giữ lại. Tiêu Thanh Ngọc muốn hỏi xem Lạc Băng Băng đang ở đâu mà không thấy xuất

hiện ở đây.

Bạch Thu Trang cho biết do Lạc Băng Băng đã tự động vào chỗ cấm địa của Dật tiên nương tử nên đã bị giam vào trong đại lao 3 ngày rồi.

Tiêu Thanh Ngọc nghe qua thì hiểu ra tại sao gần đây không thấy Lạc Băng Băng vào núi thăm mình. Hóa ra nàng đã bị phát hiện do đi vào cấm địa luyện tập võ công do Dật tiên nương tử bố trí cho cậu và đại sư tỷ ở trong lòng núi.

Bây giờ cậu mới để ý thấy hai mỹ nhân trước mặt y phục thật là mát mẻ. Hai nàng hiện thời chỉ mặc trên người hai bộ đồ ngủ mỏng manh khiến cho những đường cong tuyệt đẹp hiện lên rất rõ.

Tiêu Thanh Ngọc có thể nhận thấy làn da mịn màng và trắng hồng của mỹ nhân lộ ra ở những chỗ không được y phục che đậy.

Hai thiếu nữ do tình thế cấp bách nên không kịp mặc võ phục cho nghiêm chỉnh. Cả hai bị tấn công bất thành lình ngay tại giường ngủ, may mà không ai việc gì.

Tiêu Thanh Ngọc không dám nhìn nữ nhân lâu hơn nữa, nên giục hai nàng theo chàng đi tìm cứu những người khác.

Cả ba chạy ra tới hoa viên thì thấy Dật tiên nương tử đang đánh nhau dữ dội với hai người áo đen che mặt. Phía cuối đường ra hoa viên thì đại sư tỷ Đỗ Quân Quân đang bị bao vây bởi năm kẻ thanh y. Nàng tả xung hữu đột nhưng không làm sao thoát khỏi trận quần công này.

Tiêu Thanh Ngọc lượng định tình hình rồi cùng Lý Hồng Sương và Bạch Thu Trang lao đến hỗ trợ cho Đỗ Quân Quân.

Đỗ Quân Quân thấy mặt Tiêu Thanh Ngọc thì mừng rỡ. Nàng biết Tiêu Thanh Ngọc võ công cao lắm nên vội ra hiệu cho cậu chạy tiếp đến căn

phòng phía sau hỗ trợ cho nhị sư muội Huyền Lăng Nữ.

Tiêu Thanh Ngọc hiểu ý vội bỏ lại chiến trường nơi Đỗ Quân Quân đang giao đấu, mà chạy tiếp vào bên trong. Khi cậu đến nơi thì cuộc chiến bên trong phòng đã rất khốc liệt.

Cậu thấy một nữ nhân thân hình lỏa thể đang bị bao vây bởi ba kẻ thanh y võ công rất cao.

Đây là gian phòng chuyên dùng để tắm gội nên chuyện nữ nhân lỏa thể cũng là điều dễ hiểu.

Có điều ai đời trần truồng như vậy, trong tay lại không một tấc sắt mà bị đối phương ba người vây công với đầy đủ khí giới trong tay thì thật là kinh hoàng.

Tiêu Thanh Ngọc không ngờ Huyền Lăng Nữ có thân hình tuyệt đẹp không kém gì đại sư tỷ của nàng Đỗ Quân Quân. Khuôn mặt mỹ nhân cũng rất xinh đẹp và có nét gì đó dịu dàng hơn Đỗ Quân Quân rất nhiều.

Tiêu Thanh Ngọc sau phút xúc động liền nhớ ra nhiệm vụ của mình. Cậu xông người tới nhằm một gã thanh y tấn công luôn.

Kiểm pháp của Tiêu Thanh Ngọc tuy nhanh, nhưng gã thanh y này võ công cao quá nên chỉ bị đường kiếm của cậu gạch một đường dài nơi vai phải chứ không đến nỗi mất mạng.

Không ngờ kẻ bị cậu tấn công lại là tay đầu lĩnh. Hắn vừa giao nhau một chiêu với đối phương đã bị thương nơi vai không thể chiến đấu được nên kinh hoàng hét thủ hạ rút lui ra phía cuối phòng.

Huyền Lăng Nữ thấy địch nhân đã rút thì sức lực cũng cạn kiệt ngã người ra đất.

Tiêu Thanh Ngọc vội quăng kiếm xuống rồi nhảy vội đến đỡ lấy mỹ nhân. Hóa ra, Huyền Lăng Nữ bị địch nhân dồn cho cùng đường bí lối. Nàng phải vất vả lắm mới cầm cự đến giờ này. Tinh thần mỹ nhân bị tác động mạnh nên nàng kiệt sức quá nhanh chóng.

Tiêu Thanh Ngọc ôm mỹ nhân trong lòng thì dục tính bùng bùng nổi dậy. Cậu không kiềm chế được cúi xuống hôn hít hai quả đào tiên của mỹ nhân.

Huyền Lăng Nữ mệt mỏi ngắc ngư nên không làm sao cản được sự tấn công của đối phương. Tiêu Thanh Ngọc nhờ thế tha hồ hôn hít, vuốt ve cho đã. Đôi môi cậu tìm xuống hôn hít vùng tiểu phúc với âm động huyền bí của Huyền Lăng Nữ khiến nàng rung mình vì sướng.

Từ trước đến nay Huyền Lăng Nữ đã bao giờ được ai bú liếm ở một nơi nhạy cảm và bí mật như vậy. Vì thế trước những động tác liếm láp của Tiêu Thanh Ngọc vào âm động thần bí của nàng thì nước hoa lộ đã không thể kiềm chế được nên bắt đầu tràn ra lênh láng.

Mỹ nhân bật ra tiếng rên rĩ rồi bắt đầu rung động thân hình và thở dốc từng hồi.

Tiêu Thanh Ngọc nứng quá chịu không nổi nữa. Cậu vội kéo thanh trường thương bằng thịt của mình ra khỏi cái quần bằng giáp sắt rồi tìm đường áp nó vào làm quen với âm động huyền bí và trinh nguyên kia.

Khổ thay, bộ giáp sắt được thiết kế chỉ giúp cho kẻ mặc nó đi tiêu tiểu được dễ dàng chứ không phải dùng cho việc hành lạc với con gái. Tiêu Thanh Ngọc cố hết sức chỉ đưa tên tiểu huynh đệ của cậu vào được một chút ở bên trong âm động thần bí kia mà không thể xuyên qua hàng rào mỏng manh phía bên trong của cái âm động đó.

Huyền Lăng Nữ nằm bên dưới cũng hết sức bức rức và ngứa ngáy không tả. Nàng hầy mong mình lên để âm động thần bí của nàng có thể đón được

thanh trường thương bằng thịt của Tiêu Thanh Ngọc đang dội xuống.

Hai người quấn chặt với nhau mới được một chút thì Tiêu Thanh Ngọc đã rả rời vì mệt. Bộ giáp sắt khiến cậu phải tốn quá nhiều sức lực gấp mấy lần bình thường trong cuộc hợp thể này.

Tiêu Thanh Ngọc chuyển hướng, kéo mỹ nhân đứng dậy để cùng cậu thực hiện tư thế đứng, có như vậy thì cả hai người mới đỡ mệt và tên tiểu huynh đệ của cậu mới có cơ hội phá tan thứ rào cản mong manh bên trong âm động thần bí của mỹ nhân này.

Huyền Lăng Nữ đã bị Tiêu Thanh Ngọc làm cho phát cuồng lên rồi, lúc này ở trên mặt nàng hoa dung đỏ rực, phía bên dưới thì nước hoa lộ liên tục tuôn ra từ nơi âm động, cảm giác ngứa ngáy và thèm muốn tăng lên đến mức không thể kiểm soát, hiện tại mà nói, Tiêu Thanh Ngọc bảo gì mà nàng chẳng nghe, huống chi chỉ là việc đứng lên thôi.

Mỹ nhân liền vội đứng dậy chuẩn bị nhảy lên ôm lấy cổ cậu nhỏ để cùng cậu tưới bởi hoa lá một lần cho thỏa mãn cơn thèm muốn.

Nhưng đột nhiên ngoài cửa xuất hiện Đỗ Quân Quân. Nàng vào đây để tìm kiếm Tiêu Thanh Ngọc và sư muội thì chợt thấy tình trạng của hai người.

Đỗ Quân Quân thấy nhị sư muội của nàng thân hình lồ lộ đang đứng đối diện với Tiêu Thanh Ngọc. Còn vũ khí bằng thịt của Tiêu Thanh Ngọc đang dựng cờ chinh thắng về phía nhị muội. Với tình cảnh như thế, khỏi cần nói Đỗ Quân Quân cũng đoán ra hai người chuẩn bị làm gì. Nàng giận dùm dùm vì cơn ghen nổi lên dữ dội. Nàng chỉ tay về phía Tiêu Thanh Ngọc mà nói không nên lời.

Tiêu Thanh Ngọc thấy đại tỷ giận như vậy thì kinh hoàng vội nhét thanh trường thương của cậu trở về vị trí bên trong y phục sau đó mới bước vội đến Đỗ Quân Quân nở nụ cười gượng gạo.

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Xuất Hành Đến Thiết Đà

Đỗ Quân Quân giận lắm trừng mắt nhìn Tiêu Thanh Ngọc rồi quay người bỏ đi.

Tiêu Thanh Ngọc chạy theo. Bên ngoài lúc này đã trở nên yên tĩnh. Địch nhân biết tình hình bất diệu nên đã đồng loạt rút lui hết rồi.

Khi Đỗ Quân Quân và Tiêu Thanh Ngọc ra đến đại sảnh thì mọi người cũng đang tập trung về đây rất đông.

Dật tiên nương tử lớn tiếng nói:

- Hỡi các đệ tử. Ta nhận thấy tình hình trước mắt hết sức nguy hiểm. Chúng ta tuy may mắn đẩy lui được địch nhưng thế yếu, lực cô chưa hẳn đã thoát nạn nếu địch nhân tấn công lần nữa. Do vậy, ta quyết định đưa toàn bộ lực lượng đến phối hợp với Thiết Đà môn cùng đối địch với kẻ thù.

Đoàn người xuất hành lần này sẽ chia làm hai cánh quân, cánh quân thứ nhất gồm có Đỗ Quân Quân, Huyền Lăng Nữ, Tiêu Thanh Ngọc, Lý Hồng Sương, Bạch Thu Trang và Lạc Băng Băng. Mọi người phải đi nhanh và đến Thiết Đà sơn thật sớm để hỗ trợ cho Thiết Đà môn trong trường hợp bị kẻ địch tấn công.

Cánh quân thứ hai sẽ theo ta cải trang rồi từ từ bí mật đến sau. Bây giờ các đệ tử hãy gấp rút chuẩn bị lên đường.

Ngay chiều hôm đó, đoàn người bí mật từ Sơn cốc tiến ra. Mọi người ai nấy đều tinh thần phấn chấn. Tiêu Thanh Ngọc mình mặc bạch y, lưng đeo kiếm trông rất anh tuấn. Cậu đã được cởi bỏ giáp y nên cảm thấy cử động của mình nhanh và mạnh lên rất nhiều.

Quần nữ thì đều hồ hởi vì chuyến đi này khiến họ như được xõ lông sau bao ngày chôn chân luyện võ tại Dật tiên cốc.

Đêm đến, mọi người nghỉ tạm bên một cánh rừng rậm rạp. Cánh rừng này chính là nơi Tiêu Thanh Ngọc đã từng đến cùng với chị em Song sát.

Kỷ niệm ái ân ngọt ngào và đầy kịch tính hiện về trong lòng cậu nhỏ. Tiêu Thanh Ngọc lắng tai nghe tiếng suối nước chảy rồi lần mò đến.

Suối nước trong vắt và nước mát lạnh làm cho cậu cảm thấy sảng khoái. Tiêu Thanh Ngọc cởi bỏ y phục rồi xuống nước tắm.

Trong khi cậu đang ngâm mình dưới làn nước trong thì co tiêng chân tiến đến gần. Tiêu Thanh Ngọc ngẩng lên thì thấy Lạc Băng Băng đang đứng đó.

Thiếu nữ thấy tình quân lỏa thể dưới dòng suối thì trong lòng đã thấy nứng lên rồi. Nàng cởi bỏ y phục rồi bước lại gần cậu nhỏ.

Nàng cao hơn Tiêu Thanh Ngọc nửa cái đầu nên khi nàng đến chỗ Tiêu Thanh Ngọc đứng thì hai quả đào tiên mới chỉ ngập nửa phần dưới nước khiến Tiêu Thanh Ngọc bị cuốn hút không rời.

Tiêu Thanh Ngọc đưa tay mân mê bầu vú tròn căng của mỹ nhân rồi cười hỏi:

- Nàng không sợ mấy người kia biết được đến đây sao ?

Lạc Băng Băng cười khế:

- Tướng công chớ lo ! Thiếp rất cẩn thận, đợi họ ngủ say mới đến đây.

Tiêu Thanh Ngọc hài lòng hỏi:

- Nàng có muốn ta tắm cho nàng không ?

Lạc Băng Băng mỉm cười hai má đỏ hồng. Nàng liếc yêu Tiêu Thanh Ngọc rồi khẽ gật đầu.

Vậy là hai bàn tay Tiêu Thanh Ngọc được phép hoạt động. Làn da thiếu nữ run lên trước những vuốt ve của người tình lữ.

Có thể nói các mỹ nhân đến với Tiêu Thanh Ngọc thì Lạc Băng Băng trẻ trung hơn cả. Nàng không bị ràng buộc gì nên đến với tình quân hết sức tự nhiên.

Không giống như Đỗ Quân Quân và Huyền Lăng Nữ vẫn còn trinh. Lạc Băng Băng đã hiến trinh tiết của mình cho Tiêu Thanh Ngọc rồi nên nàng chẳng có gì phải úy kỵ cả. Hai người mân mê lẫn nhau rồi ái ân ngay dưới lòng suối.

Trận thư hùng làm nước suối sôi lên đục ngầu. Trận ái ân dữ dội và tiếng rên rỉ của mỹ nhân khiến cho lòng quân tử càng thêm hưng phấn.

Hết hiệp một, Tiêu Thanh Ngọc bỗng lấy mỹ nhân đưa vào bờ. Hai người ngạc nhiên khi thấy hai bóng nhân ảnh từ phía sau thân cây hiện ra.

Tiêu Thanh Ngọc nhận ra hai người đó chính là Đỗ Quân Quân và Huyền Lăng Nữ. Cả hai khuôn mặt hết sức khó coi và căng thẳng.

Tiêu Thanh Ngọc biết tình hình bất diệu nên vội buông Lạc Băng Băng ra rồi tiến lại bên chỗ đại sư tử Đỗ Quân Quân.

Khi còn cách hai người thiếu nữ gần hai trượng thì thân hình Tiêu Thanh Ngọc bất chợt nhoáng lên một cái đã đứng bên cạnh hai mỹ nhân

rồi.

Thân hình Đỗ Quân Quân và Huyền Lăng Nữ đều đứng yên bất động. Họ đã bị Tiêu Thanh Ngọc dùng thủ pháp xuất kỳ bất ý điểm trúng huyết đạo rồi.

Lạc Băng Băng vẫn còn lóa thể chạy vội lại hỏi:

- Tướng công ! Sao chàng lại điểm huyết họ làm gì ?

Tiêu Thanh Ngọc mỉm cười:

- Hai người này đã phát hiện chúng ta làm chuyện vừa rồi. Nếu không làm như vậy thì chúng ta nguy mất.

Lạc Băng Băng thấy có lý nhưng lại thắc mắc:

- Thế bây giờ chàng định thế nào ? Chẳng lẽ mình điểm huyết họ như vậy rồi để ở đây sao ?

Tiêu Thanh Ngọc không nói gì cặp lấy hai mỹ nhân phóng sang bờ đá bên kia. Đến nơi chàng đặt Huyền Lăng Nữ nằm xuống phiến đá rồi ra tay cởi bỏ y phục Đỗ Quân Quân.

Lạc Băng Băng sang đến nơi thấy vậy thì hoảng kinh vội nói lớn:

- Tướng công ! Chàng muốn chết sao mà dám làm chuyện tà đình này. Đại tỷ là đệ tử yêu của Dật sư phụ mà chàng dám bức nhục nàng ta như vậy ư.

Thật ra, Lạc Băng Băng làm sao biết được giữa Tiêu Thanh Ngọc và Đỗ Quân Quân đã luyện ái nhau lúc còn ở trong lòng núi. Thân thể Đỗ Quân Quân nào có xa lạ gì đối với Tiêu Thanh Ngọc. Hành động lúc này của chàng cũng chỉ là hợp thức hóa việc của hai người lúc xưa mà thôi.

Đỗ Quân Quân đã bị lật trường ra rồi. Tiêu Thanh Ngọc đặt nàng xuống quay ra lật bỏ y phục của Huyền Lăng Nữ.

Lạc Băng Băng thấy chàng làm vậy thì chỉ còn biết trơ mắt ra mà ngó. Nàng lo lắng rồi đây không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi hai thiếu nữ này được tự do.

Tiêu Thanh Ngọc sau khi lật bỏ y phục của hai mỹ nhân liền đưa cả hai xuống suối. Chàng ra sức kỳ cọ tắm gội cho cả hai rồi đưa họ lên bờ. Hai mỹ nhân dù bị điểm huyết nhưng vẫn còn tỉnh táo. Cả hai đều ngây ngất như nhau khi bàn tay của cậu nhỏ vuốt ve, ma sát trên người mình. Nhất là lúc chàng kỳ cọ phần hạ thể của họ. Những ngón tay đầy ma lực của cậu sờ nắn, bóp vuốt khu thâm sơn thần bí khiến mỹ nhân dục tình quật khởi không thể kìm được bật tiếng rên rỉ êm ái mê người.

Tiêu Thanh Ngọc yêu cầu Lạc Băng Băng đứng cảnh giới cho chàng trong lúc cậu hành lạc với hai mỹ nhân.

Lạc Băng Băng hành động theo như máy. Nàng bất chấp lời Tiêu Thanh Ngọc dù đúng hay sai đều tuân theo ý chàng.

Lúc này Tiêu Thanh Ngọc ôm lấy thân hình ngọc ngà của đại sư tỷ Đỗ Quân Quân. Chàng vừa nằm đè lên thân thể mỹ nhân vừa thì thầm vào một bên tai nhỏ xinh của nàng là chàng sắp sửa phá đi tấm thân xử nữ của nàng.

Tiêu Thanh Ngọc để ý thấy khuôn mặt người thiếu nữ đỏ bừng khi nghe điều này. Nàng đưa mắt nhìn cậu có vẻ bối rối chứ không hề có ý phản kháng.

Tiêu Thanh Ngọc biết mỹ nhân đã ưng thuận liền bắt đầu khai mở động đào nguyên. Thanh trường thương của cậu đâm thẳng vào khe thâm sơn rồi từ từ tách nó ra. Khuôn mặt Đỗ Quân Quân trở nên căng thẳng và chờ đợi. Đôi mắt nàng nhắm nghiền lại chuẩn bị cho bước vĩnh biệt đời thiếu nữ của mình.

Nhưng trái với sự mong đợi của thiếu nữ. Tiểu huynh đệ của Tiêu Thanh Ngọc lại nhẹ nhàng ra vô ở một chút bên phần ngoài khu mật viện và không hề tấn tới phá đi hàng rào thiêng liêng bên trong nữ nhân. Hành động đó khiến người thiếu nữ run rẩy vì khoái lạc và bức bối. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Từ lúc sinh ra đến giờ có bao giờ âm động thần bí của Đỗ Quân Quân được hưởng một cái gì cụ thể đến thế này ở trong nàng đâu. Giờ đây, cái thứ nóng nóng, cứng cứng của đàn ông đó cứ ra vô nhịp nhàng trong thâm sơn nàng khiến cho nàng càng ngất ngây thêm.

Huyền Lăng Nữ nằm quay mặt về phía họ nên có thể nhìn thấy toàn bộ sự việc. Nàng thấy tên tiểu huynh đệ to tướng của Tiêu Thanh Ngọc chọc xuống phía hạ thể của đại sư tỷ nàng run rẩy lên từng hồi.

Huyền Lăng Nữ biết ngay đại sư tỷ mình đang gặp phải chuyện gì. Đó không phải là sự đau đớn mà chính là sự khoái lạc tràn ngập. Huyền Lăng Nữ đã từng rơi vào hoàn cảnh như vậy và biết chắc đại sư tỷ mình hẳn là đang sướng lắm.

Quả nhiên không ngoài sự suy đoán của Huyền Lăng Nữ. Thân hình Đỗ Quân Quân sau những phút run động vì khoái dục thì nơi mật động bắt đầu ra nước dử dội.

Tiêu Thanh Ngọc biết rằng thời cơ đã đến. Cậu đợi đúng lúc mỹ nhân rùng mình vì sướng thì đâm thẳng thanh trường thương cứng ngắt vào sâu trong thâm sơn, phá hỏng hoàn toàn hàng rào dựng sẵn trước đó, chính thức hoàn toàn du nhập tên tiểu huynh đệ của mình trong tận cùng cơ thể nàng.

Đỗ Quân Quân nhăn mặt vì đau, nhưng nàng luyện võ công thường xuyên nên khả năng chịu đau hơn hẳn người thường. CƠn đau qua nhanh thay vào đó là cảm giác khoái sướng. Đỗ Quân Quân đã nhận thấy âm động

thần bí bên dưới người nàng đã hoàn toàn nuốt trọn tên tiểu huynh đệ của đối phương không còn chi xa cách nữa.

Tiêu Thanh Ngọc để nguyên tên tiểu huynh đệ của mình trong âm động đại sư tử. Cậu biết nàng vẫn còn đau nên quay sang hôn hít và bóp vuốt đôi nhũ phong cao vút trên người nàng.

Một lúc sau, thân hình mỹ nhân đã rung động trở lại báo hiệu cơn khoái dục đã bắt đầu.

Tiêu Thanh Ngọc liền chuyển động thân hình để thanh trường thương của cậu có thể áp vào âm phong ngọc động mỹ nhân được thuận lợi nhất.

Sướng quá...sướng đến chết đi được...Đỗ Quân toàn thân run lẩy bẩy, nước mắt trào ra vì chịu không nổi nữa rồi. Nàng muốn rên la muốn phát tiết sự khoái dục của mình ra ngoài mà không được nên thân hình cứ co giật hoài.

Tiêu Thanh Ngọc thấy mỹ nhân đã sắp ra khí đến nơi. Cậu gia tăng hơn nữa thanh trường thương trong âm động mỹ nhân làm cho tiếng bộp bộp liên hồi của hai vùng da thịt nơi hạ thân hai người va chạm vào nhau phát ra.

Đỗ Quân Quân toàn thân co cứng rồi nước hoa lộ từng đợt từng đợt tuôn ra dữ dội. Hạ thể nàng co giật trong khi cái vùng thâm sâu huyền bí của nàng bóp chặt lấy khúc thịt nóng hổi đang ngự ở trong đó và buộc nó phải ra khí thì mới hài lòng.

Tiêu Thanh Ngọc cũng sướng lắm, nhưng chỉ một mình Đỗ Quân Quân thì chưa đủ để tác động vào cậu. Hơn nữa Tiêu Thanh Ngọc không muốn ta khí lúc này vì cậu còn muốn tái đấu ngay với cái âm động mềm mại ngon lành đang nằm gần bên.

Tiêu Thanh Ngọc để cho cái thứ của cậu nằm im trong thân mỹ nhân một hồi cho đến khi cảm giác sự co bóp nơi đó đã giảm hẳn mới từ từ rút từ kiẻm của cậu về.

Huyền Lăng Nữ này giờ chứng kiến cảnh giao hoan tuyệt diệu của hai người thì đã thấy toàn thân nóng bừng, hạ thể ẩm ướt. Nước hoa lộ nơi âm động càng rĩ ra nhanh hơn khi mắt nàng nhìn thấy thanh trường thương to bụi dính đầy dịch của Tiêu Thanh Ngọc từ nơi thân đại sư tử của nàng thoát ra.

THẦN THƯƠNG VÔ ĐỊCH

Tiểu Long
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đoạn Kết

Tiếng vũ khí chạm nhau vang dội cùng với tiếng la hét từ trên núi Thiết Đà vọng xuống khiến Tiêu Thanh Ngọc và quần nữ đều kinh hãi. Cả bọn hối hả phi thân lên núi. Trên đường đi xác chết rải rác khắp lối mòn. Tiêu Thanh Ngọc võ công cao hơn hết phi thân dẫn đầu, kế đến là Đổ Quân Quân và Huyền Lăng Nữ, ba thiếu nữ còn lại do nội lực kém hơn bị bỏ lại phía sau gần ba trượng .

Tiêu Thanh Ngọc lên đến đỉnh núi thì thấy khói lửa mịt mù và phe thanh y giáo đang đồn đối phương phải lùi dần vào phía trong gian đại sảnh.

Tiêu Thanh Ngọc nhận thấy Song sát tiên tử đang giao đấu cùng với hai thanh y nhân võ công hết sức cao cường. Hai bên giao tranh kịch liệt bất phân thắng bại. Đổ Quân Quân và Huyền Lăng Nữ đã xông vào hỗ trợ cho phe Thiết Đà chống lại đối phương. Ba thiếu nữ đến sau cũng đã nhập cuộc khiến cho cuộc chiến trở nên ngang ngửa.

Tiêu Thanh Ngọc quan sát thì thấy một cặp đấu vô cùng dữ dội ở chính giữa đại sảnh. Một người là lão Dâm thần còn người còn lại là một phụ nhân tuổi trạc ngũ tuần.

Tiêu Thanh Ngọc phát giác ra lão Dâm thần đã mặc thanh y có phù hiệu của Thanh y giáo thì biết rằng lão đã quy phục giáo phái này rồi.

Tiêu Thanh Ngọc thầm phục phụ nhân nọ vì biết bà này phải là một tiền bối võ lâm có địa vị rất lớn trong Thiết đà môn mới có thể giao chiến ngang ngửa với một kẻ nổi tiếng lợi hại trong võ lâm.

Đột nhiên. Tiêu Thanh Ngọc nhìn thấy ở một góc khác Hồng Hoa tỷ tỷ đang bị nguy ngập.

Tiêu Thanh Ngọc vội phóng vọt tới đưa kiếm đánh mạnh một chiêu sấm sét.

Mấy tiếng rú đồng loạt nổi lên rồi cả đám thanh y giáo đang bao vây Hồng Hoa dạt hẳn ra ngoài.

Tiêu Thanh Ngọc võ công cao quá. Chàng mới ra một chiêu đã cướp tinh thần địch thủ. Kiếm pháp và thân pháp của Tiêu Thanh Ngọc đều đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa khiến cho đám võ sĩ thanh y giáo kinh hoảng không dám tự tiện vọng động nữa.

Hồng Hoa phấn khởi phi thường khi được gặp lại Tiêu Thanh Ngọc và chứng kiến võ công thần sầu quỷ khốc của cậu.

Hai người phối hợp lại tấn công khiến cho địch nhân tan vỡ thế trận một cách nhanh chóng.

Tiêu Thanh Ngọc nói nhỏ với Hồng Hoa vài câu rồi chạy sang phía chiến trường khác. Lúc này mục tiêu của chàng chính là cặp đấu giữa Song sát và hai đối thủ bịt mặt thanh y.

Tiêu Thanh Ngọc vừa bạt kiếm xông vào thì cả hai thanh y nhân đều nhất loạt rú lên lùi lại.

Tiêu Thanh Ngọc kinh ngạc nhận ra hai người này chính là Nhị tướng của Thanh y giáo.

Thiên Kiều đâu hiểu chuyện gì xảy ra. Nàng mừng rỡ nói lớn với Tiêu Thanh Ngọc:

- Đệ đệ mau thu nạp hai ả này đi. Bọn chúng chính là Nhị tướng đó.

Tiêu Thanh Ngọc cầm kiếm ngấn người ra nhìn. Hình ảnh mỹ nhân giao hoan cùng chàng trong thạch động lại hiện về. Có thể nói hai nàng đã gây nên ấn tượng khó phai trong lòng chàng.

Riêng phần Bạch Lan và Hồng Tụ cũng chẳng ngờ tình hình lại biến đổi thế này. Từ sau khi bị thất thân với Tiêu Thanh Ngọc ở trong thạch động hai người đều thống nhất chôn chặt bí mật này cho đến tận lúc xuống mồ. Nào đâu tạo hóa trêu người người phá trinh tiết của họ năm xưa lại có mặt ở nơi đây.

Hai người không biết làm sao vì trong lòng họ cũng có phần luyến ái đối phương. Bạch Lan và Hồng Tụ thường khóc thầm với nhau mong có ngày gặp lại người ta. Giờ đây gặp nhau nơi đấu trường thì biết liệu lẽ nào cho đành.

Bạch Lan, Hồng Tụ chột lùi lại rồi bỏ chạy.

Tiêu Thanh Ngọc không biết làm sao đành quay sang gọi Thiên Kiều và Hoàng Ty cùng chàng đi cứu trợ những nơi khác.

Ba người vừa động thân thì ở giữa sảnh đường đã có tiếng rú kinh hồn của lão Dâm thần vọng đến.

Tiêu Thanh Ngọc vội bỏ hai thiếu nữ ở lại lướt nhanh ra phía đại sảnh.

Chàng đến nơi kịp lúc thấy thân hình lão Dâm thần đổ gục xuống đất. Một thanh trường kiếm đã đâm vào người lão xuyên thấu ra đến sau lưng. Máu từ người lão tràn ra lênh láng.

Phụ nhân thì hai chân run động lùi lại một bước, máu từ miệng ọc ra, cho thấy cả hai đều lưỡng bại câu thương.

Đột nhiên bên hàng ngũ Thanh y giáo chuyển động. Ba bóng nhân ảnh xuất hiện giữa đường trường.

Tiêu Thanh Ngọc phát giác trong ba người vừa đến thì có hai người là Nhị tướng, còn người thứ ba thân hình khá to lớn, chòm râu bạc phủ kín cằm.

Lão ta đưa mắt nhìn khắp toàn trường rồi quát lớn:

- Tiểu tử Tiêu Thanh Ngọc đâu ra đây!

Tiêu Thanh Ngọc hơi ngạc nhiên vì thấy lão gọi tên mình. Chàng đường hoàng bước ra đứng đối diện với lão không chút lo sợ.

Lão già râu bạc nhìn chăm chú Tiêu Thanh Ngọc từ đầu đến chân rồi khẽ cau mày lại hỏi:

- Người chính là kẻ đã làm chuyện xấu với hai đứa này phải không ?

Lão vừa nói vừa ra dấu chỉ sang hai bên.

Tiêu Thanh Ngọc đã biết lão nhân nọ định nói về chuyện gì rồi. Chàng không thể chối bỏ việc đã làm nên cúi đầu nói:

- Đúng vậy !

Lão già râu bạc trợn mắt quát lớn:

- Nghiệt súc ! Người đúng là đến số chết mới chạm vào ái nữ của lão phu. Lão phu lần này đến đây quyết phanh thây mi ra mới hả.

Tiêu Thanh Ngọc trong lòng run sợ khi biết lão già bịt mặt này chính là phụ thân của hai cô ả nọ. Chàng không hiểu lão là ai nhưng chỉ nhìn thần thái và ánh mắt sắc như dao của lão cũng đủ hiểu nội công của lão lợi hại đến chừng nào rồi.

Bạch Lan, Hồng Tụ thấy lão nhân quyết giết Tiêu Thanh Ngọc thì hoảng kinh vội níu lấy tay áo lão nhân năn nỉ:

- Phụ thân, chuyện này không phải lỗi do y mà do tại lão Dâm thần. Chẳng qua bọn hài nhi sui xẻo nên mới bị như vậy. Phụ thân đừng nên trách cứ y làm gì.

Phụ nhân lúc này đột nhiên cất lên tràng cười tiếu ngạo. Bà ta bước lên đứng đối diện với lão già bịt mặt rồi nói:

- Tôn giá thật không còn liêm sỉ, đi bức hiếp một đứa con nít. Nếu người có giỏi thì thử giỡn thủ đoạn ra với mục già này xem nào.

Lão già râu bạc đột nhiên lùi lại mấy bước.

Lão chưa kịp nói lời nào thì đương trường lại xuất hiện thêm một người nữa. Người này chính là Dật tiên nương tử lừng danh trên võ lâm.

Dật tiên nương tử nhìn lão nhân râu bạc rồi quát lớn:

- Người quả nhiên vẫn chưa chịu từ bỏ mộng bá chủ giang hồ. Tỷ muội chúng ta đến đây quyết không cho người thực hiện chuyện này.

Lão già râu bạc cười nhạt, đôi mắt lão lóe sáng tia nhìn gian xảo:

- Hai người dám hay sao !

Dật tiên nương tử nói lớn:

- Tại sao không !

Lão già râu bạc cười dài rồi đột nhiên đưa hai tay ra chụp xuống đầu Nhị tướng rồi nói lớn:

- Hai mi hãy xem bọn chúng là ai ?

Khuôn mặt hai thiếu nữ hiện ra xinh đẹp phi thường. Đó chính là mặt của Bạch Lan và Hồng Tụ.

Có điều hai thiếu nữ không hiểu tại sao lão nhân gia lại đặt tay lên thiên linh cái của họ để làm gì ?

Dật tiên nương tử và phụ nhân đều chú tâm nhìn vào hai thiếu nữ. Khuôn mặt của họ đột nhiên trở nên khó coi và có vẻ rất kỳ lạ.

Dật tiên nương tử ban đầu mới đến cũng không chú ý lắm đến hai nàng con gái đứng hai bên lão tặc. Thế nhưng khi lão tặc nọ giở thủ đoạn, dùng ma thủ chèn ép lên đầu hai nữ nhân kia bà mới giật mình nhìn kỹ khuôn mặt hai người. Ngờ đâu càng nhìn thì khuôn mặt Dật tiên nương tử càng tái lại, thần thái hết sức khó coi.

Lão già râu bạc thấy Dật tiên nương tử biểu lộ ra sắc thái kỳ quái như thế thì cười dài nói :

- Các người đã nhận ra bọn chúng chính là cốt nhục của mình rồi chứ. Ta nói cho các người biết. Nếu các người đồng ý gia nhập bốn môn thì hai người bọn họ sẽ được buông tha, bằng không ta giết chúng trước rồi thu thập các người sau cũng không muộn.

Bạch Lan và Hồng Tụ đều rút lên kinh hãi. Hai nàng run giọng nhìn sang lão nhân râu bạc rồi nói :

- Lão nhân gia sao lại đối xử tàn nhẫn với bọn hài nhi như vậy. Hùm dữ cũng không ăn thịt con cơ mà.

Lão già râu bạc mỉm cười với giọng âm độc :

- Cả đời này ta đâu có thê tử thì làm gì có con. Các người chẳng qua là con cò để ta sử dụng mà thôi.

Dật tiên nương tử đột nhiên run run chỉ tay về phía lão già râu bạc nói :

- Người, người là Thanh quái tẩu phải không ?

Lão già râu bạc bỗng cười khanh khách nói :

- Ha ... ha ... cuối cùng rồi bà cũng nhận ra. Năm xưa tiếc là ta phải thu nhận tài vật của Ngũ Kỳ Môn, không có cơ hội để thưởng thức nhị vị phu nhân xinh đẹp của Thích Phan Tĩnh. Hôm nay tỷ muội các người ở đây. Khôn hồn thì hãy quỳ gối về với lão phu, may ra thì con của hai vị mới được toàn vẹn. Dật tiên nương tử và vị phu nhân kia đều cảm tức lẫn uất ức nhìn về phía lão tặc trừng trừng. Khuôn mặt cả hai đã đầm nước mắt. Hai người hẳn nhiên đã khổ cực không ít từ khi ly biệt nhi tử đến giờ.

Dật tiên nương tử bật khóc, kêu lớn " con ơi " ...

Thạch quái tẩu nhìn thấy cảnh tượng khốn khổ của hai người thì cười dài. Đột nhiên ngay khi đó, trước mặt lão có một luồng kiếm quang nhanh như tia chớp chụp đến.

Lão nhân thất kinh vội lùi người lại. Nhưng thân pháp của lão đủ nhanh thì kiếm quang còn nhanh hơn một bậc. Lão già râu bạc hoảng hốt vội buông hai con mồi ra rồi vung tay đánh ra một chưởng cực mạnh để hóa giải tình thế nguy ngập.

Tiêu Thanh Ngọc đã phóng kiếm ra tuyệt chiêu mà vẫn không làm gì được đối phương thì không chần chờ chụp lấy thanh kiếm rồi lao vào tỷ đấu.

Hai người như hai ngọn cuồng phong lao vào nhau với tốc độ kinh hồn. Thân hình cả hai như nhập vào làm một rồi chìm trong một khối cầu bạc trắng. Rõ ràng cả hai bên đã đánh nhau đến mức sinh tử rồi.

Mọi người đứng bên ngoài đều dạt ra xa để tránh nguy hiểm đến tính mạng. Cuộc chiến rùng rợn kéo dài chừng cạn chén trà thì một tiếng rú nổi lên rất lớn.

Khối cầu bạc tan rã nhanh chóng để hiện tại trên đấu trường là thân ảnh của Tiêu Thanh Ngọc đứng sừng sững giữa đường trường. Còn lão già râu bạc đã bị chém đứt làm hai đoạn rơi xuống đất.

Toàn thể giáo chúng Thanh y giáo rú lên kinh hoàng vì chứng kiến thảm cảnh của giáo chủ bị giết ngay đường trường. Cả bọn không ai bảo ai đều rùn rùn chạy vội xuống chân núi.

Các thiếu nữ đều ủa lại bu quanh Tiêu Thanh Ngọc. Cả bọn đều lo lắng không biết cậu có bị gì không.

Tiêu Thanh Ngọc tuy đã kiệt lực vì trận đấu vừa rồi nhưng chàng cũng cố gắng đưa mắt nhìn các mỹ nhân xung quanh thì thấy có Đỗ Quân Quân, Huyền Lăng Nữ, Lạc Băng Băng, Thiên Kiều, Hồng Hoa. Bên ngoài còn có Bạch Lan, Hồng Tụ và Hoàng Ty cũng đang lo lắng nhìn chàng. Tiêu Thanh Ngọc mỉm cười rồi gục xuống trong lòng đại sư tỷ Đỗ Quân Quân.

Đỗ Quân Quân hốt hoảng vội đỡ lấy thân hình Tiêu Thanh Ngọc rồi ôm lấy đưa chàng vào nhà. Quần nữ nối đuôi nhau bám lấy xung quanh cùng vào nhà trong. Tiếng chuông chùa từ xa vang vọng đến báo hiệu một ngày vừa kết thúc.

HẾT